

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng chín

Bây giờ, loài ve sầu đã mờ yên mả đẹp. Nhiều cậu đang chờ hóa kiếp bướm để được sống một lần với mùa xuân và nếu chết sớm, sẽ được ép vào những trang sách đẹp nhất của các cô học trò mơ mộng. Bây giờ, loài tu hú đã bay về rừng, đang tương tư rằng vài mùa hạ miền xuôi. Và, bây giờ, cây đang làm đám ma cho lá. Lá rơi ban ngày. Lá rụng ban đêm. Lá ốm. Lá úa. Rồi lá chết. Thương nhất là những chiếc lá bàng. Thân xác to lớn thế mà cũng bị sốt rét vàng da, biến chứng đỏ thẫm, chẳng kịp đợi gió đến rửa tội đã vội rớt xuống tuyến đài. Tuyến đài là mặt đường phố, là vỉa hè tháng chín. Tháng chín vào học. Những bước chân tựu trường giẫm nát lá. Lá đay. Lòng học trò hờn hờ. Lòng tôi thì vương mắc một chút sắt sẹ. Tự nhiên tôi thấy thương xác lá. Tôi tưởng mỗi chiếc lá đều là cuối cùng và tôi muốn giờ hai tay ôm lá vào lòng. Rõ ràng giống thi sĩ Nguyễn Bính viết bài thơ "Cây bàng cuối thu"

Năm nay, tôi nghỉ hè ở quê ngoại. Quê ngoại nhà tôi có một vẻ gì đó thật mơ hồ, một ngăn cách nào đó thật diệu vợi. Người con gái đã về nhà chồng là già từ luôn quê mẹ như già từ thời son trẻ của mình. Bốn phận làm vợ, làm mẹ

bắt hình ảnh quê mẹ nhạt nhòa Và hình ảnh ấy chỉ thiết tha sống dậy khi nỗi buồn nhuộm nắng hoàng hôn. "Chiều chiều ra đứng cổng sau, Trông về quê mẹ ruột đau chiu chiu". Từ nỗi thiết của người mẹ, đứa con lớn lên, yêu quê ngoại hơn yêu quê nội Quê nội gần gũi Quê ngoại xa vời Gần gũi quá, quen thuộc quá dễ gây chán nản. Xa vời quá, lạ lẫm quá khiến ta mơ ước. Và ta ngỡ niền mơ ước của ta sẽ no đầy nếu ta được sống ở quê ngoại rộn ràng trong ký ức, quê ngoại rức rở trong những câu chuyện kể của mẹ tã Một lần, lên tám, tôi đã theo mẹ tôi về quê ngoại Bẵng đi mười năm, vẫn chưa có lần thứ hai Tôi cố hình dung ra quê ngoại và sự quạnh hiu đánh đai lấy cuộc đời những người bên ngoại của tôi Không tài nào hình dung nổi Và tôi chỉ còn mang máng nhớ nửa ngày đường ô tô, qua chuyển phà lớn, chuyển đò nhỏ mới về tới quê ngoại .

Mấy tháng trước, tôi đã đọc cuốn "Quê Mẹ" của Thanh Tịnh. Thấy tâm hồn xao xuyến chi lạ. Rồi đọc tiếp truyện ngắn "Con so về nhà mẹ", cũng của Thanh Tịnh, đăng trên Giai Phẩm Tết Ngày Nay, tôi rơm rớm nước mắt. Câu chuyện thật giản dị : Hai vợ chồng trẻ cưới nhau được một năm thì chị vợ mang thai Nhà chị ở xóm làng bên kia sông. Gần ngày sinh đẻ, anh chồng đưa vợ về nhà mẹ sinh con sợ Tiễn chân vợ tận bến đò anh chồng mới trở lại nhà mình. Con đò dẫn chị vợ về nhà mẹ. Chị nghĩ ngợi mông lung ... Tôi không hỏi mẹ tôi xem ngày mẹ tôi sinh tôi, mẹ tôi có về quê ngoại Nhưng câu chuyện "Con so về nhà mẹ" bắt tôi tưởng tượng nhiều Tôi thương mẹ tôi Tôi thương quê ngoại vô vãn. Vì vậy, vụ hè năm nay, tôi xin bố mẹ tôi cho về nghỉ ngơi ở quê ngoại Tâm trạng tôi tựa tựa tâm trạng thi sĩ Xuân Tâm. "Trong khoảnh khắc sách bài là giấy cũ". Chiếc va ly của tôi lèn chặt niềm vui cùng với hàng chục cuốn tiểu thuyết của Lê Văn Trương, Tô Hoài, Ngọc Giao ...

Ở quê nội, tôi có ông chú nghiêm khắc. Ông là sinh viên luật khoa Hà Nội

ông cũng về quê với những cuốn sách đầy cộm. Chú tôi kèm tôi học nửa buổi Ông bắt tôi làm những bài toán học búa và bắt phân tích văn phạm Pháp văn mờ người Tôi sợ nhất chia động từ. Mà chú tôi cứ muối tôi thuộc lòng những động từ khuôn mẫu đủ "môt", đủ "tăng". Những động từ bất quy tắc phải thuộc như cháo Chú tôi đánh tôi thẳng tay Ông thích đêm "nhân hiệu" sinh viên ra khuyên nhủ tội Mùa hạ, ở quê nội, không bao giờ là mùa xuân nữa Ở quê ngoại thì tuyệt vời Mọi người coi tôi như hầy còn bé bỏng. Các cậu tôi, cái d'ì tôi thay phiên nhau chiều chuộng tôi , chỉ lo tôi buồn tôi đòi về tỉnh. Ông cậu út được phó thác trách nhiệm bày đặt các cuộc vui cho tôi chơi Cậu tôi dẫn tôi đi câu, đi giăng bẫy chim, đi bơi và dạy tôi thổi ống xì đồng. Suốt ngày, hai cậu cháu vác ống xì đồng tìm chim cu gáy mà thổi Cậu tôi chịu khó kiếm đất sét, viên đạn, nung khô rồi tiện tròn. Cậu tôi thổi ống xì đồng rất giỏi Chim sẻ vật lông rán ăn ngon miệng .

Những giấc ngủ trưa của tôi thường kéo dài đến xế chiều Hễ thức dậy là có thức ăn ngay Hôm nay bún riêu cua Mai bánh cuốn. Một xôi chè ... dĐêm trăng, bà ngoại tôi thả vó tôm. Tôi theo bà tôi đi cất vó. Những chú tôi giấy đành đập trong vó bằng vải màn cũ nhuộm nâu Hất các chú vào cái rổ có cành tre, các chú giấy lạo xạo vui tai lắm. Trên đời, nếu những bữa cơm nào đáng nhớ nhất, tôi sẽ chẳng ngần ngại kể ngay những bữa cơm trưa ở quê ngoại nhà tôi Một đĩa rau muống tía Một bát tương nhỏ. Một đĩa tôm đầu đặc trước kho mặn vắt chanh. Ly kỳ là bát nước rau muống. Đang xanh, vắt chanh vào nó đó tía Quê ngoại chiều chuộng tôi quá khiến tôi tưởng tôi còn bé bỏng thật tình, dù bà ngoại tôi vẫn nói đùa "cháu lấy vợ được rồi đây". Nghe con cá quẫy mạnh dưới ao, tôi bảo cậu tôi "Cháu thêm ăn cá chép kho", lập tức, cậu tôi thả vó xuống ao và rủ nhiều người tắm đôn cá về phía vó. Và cất cá chép to nhất mới bắt .

Điều làm tôi sung sướng hơn cả là, ở quê ngoại, không ai kèm tôi học hay

giục tôi lo bài vở. Tôi tự dọ Chiếc võng mắc dưới giàn hoa lý vườn, tôi nằm đọc truyện Tô Hoài, Ngọc Giao rồi ngủ. Cuốn sách cuối cùng đem về quê ngoại của tôi, tức mình ghê, không phải là cuốn truyện. Đó là tập thơ "Tâm hồn tôi" của Nguyễn Bính. Tôi đọc bài đầu, cất đi Buồn quá, lại lôi ra đọc. Và tôi thích. Tôi học thuộc lòng. Tôi mê thơ từ đó, bắt đầu bằng thơ Nguyễn Bính. Tôi nhớ bài "Cây bàng cuối thu" :

Thu đi trên những cành bàng

Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi

Hôm qua đã rụng một rồi

Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn

Hôm nay bởi thấy tôi buồn

Lìa cành theo gió lá buồn qua song

Hai tay ôm lá vào lòng

Than ôi chiếc lá cuối cùng là đây

Ba tháng hè ở quê ngoại, tôi biết yêu thơ, biết buồn. Quê ngoại nhà tôi phả vào tâm hồn tôi khói hương mơ mộng cùng lúc tuổi tôi vừa lớn. Cho nên, ngày khai trường năm nay, đi trên con đường cuối thu đầy lá chết, tôi thấy quanh tôi vương mắc một nỗi buồn man mác. Phải chăng khi cậu trai biết buồn là cái nụ hoa đầu trong trái tim cậu muốn nở ? Hay cánh bướm thoát khỏi hồn cậu đòi đậu trên một cánh hoa Tôi đến trường hơi muộn. Vì đi chậm để thương những chiếc lá vàng. Vẫn cảnh náo nức cũ, cảnh náo nức của tựu trường. Tôi không tìm được một nỗi vui sướng nào ở những mùi thơm của trường lớp, bàn ghế sau ba tháng hè xa vắng. Có lẽ "mùa xuân trong mùa hạ" hãy còn quá ngon. Dường như, tựu trường không mang lại một xúc động cho niên thiếu Kỷ niệm chỉ hiện hình và bốc khói làm cay mắt tiếc thương ở một tuổi nào đó khi hiện tại và dĩ vãng đã ngăn cách bởi những thôi đường dài hun hút khó về, không thể trở về. Anatole France, Thanh

Tịnh, Huy Cận viết lại "Giờ nào nức của một thời trẻ dại" bằng hồi tưởng. Và hồi tưởng, người ta mới hay miếng than dĩ vãng là kim cương hiện tại. Cái mình ngỡ không vượt ve mình hôm qua sẽ vượt ve mình muôn thuở. Tự trường của niên thiếu thường gây ngỡ ngàng, chán nản cho niên thiếu "Chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê" chưa thỏa Riêng tôi, ba tháng hè ở quê ngoại mới là một ngày. Tôi muốn mùa hạ kéo dài thêm để nằm hoài trên võng trưa đọc tiểu thuyết Ngọc Giao, Tô Hoài, ngủ rơi xách xuống vường và thức dậy mơ màng cùng tiếng chim cu gáy, tiếng ve sầu rên rỉ, tiếng tu hú vang vọng không gian nhịp điệu buồn tênh. Nhưng mùa xuân của học trò bước quá nhanh. Giờ cuối cùng một niên học chấm dứt, người học trò vui vẻ : "Sung sướng quá, giờ cuối cùng đã hết". Giờ cuối cùng của ba tháng hè chấm dứt, chẳng nghe ai mừng rỡ .

Trống trường báo hiệu xếp hàng vào lớp. Tôi thần thờ vào lớp học cơ hồ con chim khuyển bị thả vào chiếc lồng trệ Cửa sổ mới sơn, cái cửa sổ thiếu mùi thơm của hoa cau, nhỏ bé chỉ nhìn rõ một khoảng trời không đủ các sắc mây Tôi đâm ra khó tính và cảm giác quanh tôi hoàn toàn câm nín. Bàn ghế câm nín. Bảng đen câm nín. Ngay cả sự ồn ào sắp chỗ ngồi, tranh chỗ ngồi cũng câm nín. Thầy giáo xuất hiện. Những lời nói đầu: Năm nay là năm thi cử, các anh phải làm việc chuyên cần. Vượt đoạn đường này các anh mới hy vọng lên trung học đệ nhị cấp rồi lên đại học. Các anh chép thời khóa biểu ... Bút viết ấn mạnh mực mới rạ Tay run rẩy Tôi chép thời khóa biểu khó khăn hơn làm bài tập đại số phương trình bậc hai Buổi học đầu của niên học mới sao mà uể oải! Thầy giáo nói chuyện thi cử, kể những kỷ niệm thi cử. Tôi ngồi tiếc nhớ những ngày nghỉ hè ở quê ngoại và lẩm bẩm ôn những bài thơ tình của Nguyễn Bính. Truyện dài "Nhà Quê" của Ngọc Giao thật hay "Quê người" của Tô Hoài thật hấp dẫn. Tại sao thầy giáo không chịu hỏi: Hè vừa qua các anh có vui không? Ai có kỷ niệm đẹp nhất ba tháng hè? Tôi sẽ đứng

lên đọc bài "Cây bàng cuối thu" của Nguyễn Bính và nói tự trường năm nay tôi biết thương những lá úa lìa cành. Buồn thay, thầy giáo chỉ nói về hệ số của các môn học. Đại số, Hình học, Vật lý, Hóa học, Vạn vật, Việt văn, Pháp văn, Anh văn, Sử ký, Địa lý, Công dân giáo dục, những tảng đá bất gặp ở đoạn đầu đời mơ mộng. Năm nay học Hình học không gian! Tam giác quay chung một trục sinh ra hình nón. Ba điểm tạo nên một mặt phẳng. Tam giác quay không chịu sinh ra một bài thơ Nguyễn Bính.

Sự uể oải kéo dài đúng một tuần lễ. Khi tôi nghĩ đến ông chú sinh viên luật khoa, nghĩ đến trường thi bên Nam Định, nghĩ đến tiếng thở dài não ruột của bố mẹ hay tin con mình thi trượt thì lớp học của tôi có một học sinh mới. Một nữ học sinh. Chiếc lồng nhốt con chim khuyển bỗng được thả lên một cánh hoa phượng. Vì tên nàng là Phượng. Trần Thị Hồng Phượng...

Phượng là nữ sinh duy nhất của lớp đệ tứ. Lên trung học, tôi chuyên ngồi bàn đầu Ông chú sinh viên của tôi khuyên tôi nên chiếm bàn đầu "Vì thầy giảng bài dễ nghe Vì thầy "chú ý" mình nhất. Vì sợ thầy "chú ý" mình hết dám lười biếng". Đó là những điểm lợi của những anh học trò gao cổ ông chú sinh viên của tôi Còn những anh học trò "tài tử", yếu toán, kém lý hóa mà bị ngồi bàn đầu là một tai họa Thầy yêu, cứ bắt lên bảng sửa toán thì nguy hiểm vô cùng. Thành thử, bàn đầu thường dành cho những tay xuất sắc. Con gái ưu tiên ngồi bàn đầu Phượng vào học, tôi phải xuống bàn thứ hai, ngồi sau nàng, suốt buổi học ngắm suối tóc nàng chảy dài trên bờ vai Khung cửa sổ nhỏ nhìn thấy một khoảng trời thiếu nhiều sắc mây bỗng trở nên vô nghĩa.

Từ mái tóc Phượng tỏa ra một mùi thơm kỳ tuyệt. Mùi thơm của hương tóc hay mùi thơm của gái Tôi ngọt ngát trong mùi thơm đó, tưởng chừng thấy một thế giới tiểu thuyết, một cõi trời thơ ở mái tóc nàng. Mùi thơm nàng bàng bạc khắp gian lớp. Không phân chất nổi nó giống mùi thơm nào của

đất trời, hoa lá. Nhưng nó làm cả lớp học ngất ngây. Những anh học trò luộm thuộm nhất cũng đã chịu khó sửa lại cổ áo, mái tóc. Ngôn ngữ bạt mạng thì dễ dàng lúc vắng nàng mới phóng rạ. Nàng đã làm những anh học trò ngổ ngáo hóa thành nai vàng ngơ ngác. Nàng không hiểu nàng là quyền uy của lớp học. Ngồi bất động. Mắt chỉ nhìn lên bàn thầy. Giờ ra chơi nàng không thêm rạ. Chơi với ai nhỉ? Tôi nghĩ thế và bắt thương nàng cô đơn. Nàng là chiếc lá bàng cuối thụ. Nàng là con chim khuyển trần gian. Nàng là con lóc nhỏ đang thổi lay động tâm hồn tôi, một thứ tâm hồn vừa lên màu xanh mơ mộng bằng thơ Nguyễn Bính. "Hình như nàng có nỗi buồn hơn tôi."

Hai hôm sau, tôi nhớ thật rõ, đúng rồi, hai hôm sau, nhằm giờ Việt văn, nàng quay xuống bàn tôi. Vừa học đoạn tài sắc của chị em cô Kiều và tôi thắc mắc tại sao Nguyễn Du quên tả mái tóc của Thúy Kiều. Cả Nguyễn Gia Thiều cũng quên tả mái tóc của người cung nữ. Người đời xưa không thích tả mái tóc giai nhân? Có lẽ, ngày xưa, gian nhân đội khăn hoặc búi tóc nên thi sĩ không cảm nổi vẻ đẹp của mái tóc. Nàng quay xuống bắt chợt khiến tôi hốt hoảng như một tên trộm bị bắt quả tang. Tên trộm đương say ngắm mái tóc nàng mà trách người tài tử ngày xưa. Đôi mắt tôi, chắc chắn, chứa nhiều ý gian. Nàng mỉm cười. Nụ cười làm quen. Tôi ngẩn ngơ một nỗi. Nàng khẽ hỏi:

--Anh có thể cho Phụng mượn nhũ+ng quyền vớ của anh không?

Tôi thấy nóng ran đôi tai. Tôi thấy nhịp tim của tôi dồn dập. Tôi thấy hồn tôi thoát khỏi xác tôi và chui ra khung cửa sổ bay bổng lên trời cao.

--Được chứ, anh?

Tôi gật đầu, đáp gọn:

--Được.

Và hỏi:

--Bây giờ à ?

Nàng cười Lại cười :

--Mai Mai thứ bảy anh đem hết vở bài học, bài làm cho Phượng mượn. Chủ nhật Phượng ở nhà chép . Anh nhớ đấy nhé !

Tôi gật đầu nữa Nàng quay lên . Và tôi nguyên rửa tôi đàn độn, ngu ngốc, thô lỗ, man di mọi rợ . Đã đọc tiểu thuyết của Ngọc Giao, Tô Hoài, Thâm Tâm, Thạch Lam, thuộc hàng trăm câu đối thoại bay bướm, tình tứ mà có dịp đối thoại với con gái thì chỉ biết gật đầu và đáp, hỏi quê mùa, đồng chua nước mặn. Phượng hỏi mượn vở của tôi để chép bài cũ. Thế thôi Thế mà cũng gây một "dur luận" trong lớp. Giờ ra chơi, bạn bè xúm quanh tôi phỏng vấn tình hình. Quan trọng lắm. Đây là một biến cố của những chàng trai vừa lớn, những chàng trai hung hăng, bất chấp tất cả nhưng đứng trước mặt con gái thì đôi tay bỗng dài ngoẵng chẳng biết nên cất chỗ nào cho tiện, đôi mắt đang ngời sáng bỗng mờ tối, cái miệng đang liên thoảng bỗng nín thít, đôi khi nói chẳng nên lời, dùng văn câu bất thành cú, "thì, mà " thừa thãi Rất nhiều câu phỏng vấn nghịch ngợm, ghen tị, tựu chung là phục sát đất. Họ đặt cho tôi những tên mới : Tú Quyên, Lục Văn Tiên, Kim Trọng, toàn là những nhân vật chiến thắng tình yêu trong các tác phẩm đã ghi vào văn học sử mà chúng tôi đã học, đang học. Phải nói rằng tôi sung sướng, tôi kiêu hãnh.

Niềm sung sướng một lần duy nhất của đời người là lần ta vừa lớn, vừa biết mơ mộng ta được quen ngay với người con gái để ta ngỡ như ta và nàng đã yêu nhau Tâm hồn những cậu trai vừa lớn thật rộng rãi và thích nhận vợ Cứ quen một cô gái thì tưởng chừng đã yêu cô gái Không tưởng chừng vội vàng sẽ bị bạn bè gán thếp ngay Tôi tưởng chừng đã yêu Phượng, đã yêu Phượng như những nhân vật nam đã yêu những nhân vật nữ trong tiểu thuyết, trong thơ Tự nhiên, tôi mua sự bối rối và bày đặt sự xấu hổ. Tôi yêu dễ dàng. Ôi, tình yêu dễ dàng, tình yêu đủ màu sắc cầu vồng, tình yêu bong bóng trời

mưa .

Tan học về, tôi không thiết ăn cơm. Tháng chín tuyệt vời Tựu trường tuyệt vời Mùa thu năm nay mới là mùa xuân. Mùa hè vừa qua vất vả Tiếng ve sầu, tiếng tu hú buồn nản. Không gian quê ngoại nằm gọn ở nụ cười của Phượng, người con gái hẳn đã yêu tôi , chỉ yêu tôi Lục cuốn thơ Nguyễn Bính đọc vù hè tìm một bài dẫn dò xa xôi Không có. Xin tiền mẹ bảo mua cuốn sách giáo khoa Nhưng đến hiệu sách mua tập "Lỡ bước sang ngang" của Nguyễn Bính. Cả buổi trưa mê man đọc và gửi lòng mình vào thơ Tuổi trẻ, thơ và tình yêu Ba thứ đó quện lấy nhau, gắn bó keo sơn. Thiếu nó là không có tuổi trẻ, là tuổi trẻ què cụt, tuổi trẻ quáng gà, tuổi trẻ tàn bạo, tuổi trẻ thành đàn ông ưa lý sự, bất mãn nhằng và đôi kém kỷ niệm làm người Hạnh phúc không bao giờ đến với những kẻ sinh ra đời đã làm đàn ông. Hạnh phúc chỉ dành với những kẻ sinh ra đời biết tìm cách hưởng trọn vẹn thời tuổi trẻ thơ mộng. Thời đó là thời của tình yêu, thi ca và âm nhạc. Những ai chống đối mơ mộng là chống đối đáng sáng tạo Bởi vì, đáng sáng tạo tạo ra loài người đã dẫn loài người yêu nhau Thương hại thay những kẻ không biết yêu Thương hại thay những kẻ cầm dao đòi giết tình yêu và sự mơ mộng .

Nguyễn Bính chưa giúp tôi được điều gì. Tôi cũng chưa hiểu mình nên dở cái trò gì trong những cuốn tập bài học, bài làm sắp cho Phượng mượn. Thôi hãy gượng. Vội vàng chi ? Tôi tự nhủ tôi và sắp xếp những cuốn vở thật tươm tất. Ít ra, nàng sẽ phục ta là người học trò gương mẫu, sách vở sạch sẽ, bài làm toàn mười tám điểm trên hai mươi Tôi nhìn tôi trong gương. Khen thầm: Được đấy, mày có vẽ Lục Vân Tiên lắm, Chương ạ! Mày khuê nặn bức tượng nhỏ sửa soạn tặng Kiều Nguyệt Nga đi Buổi chiều xuống thông thả. Những mảng nắng hoàng hôn đến với tôi bằng ý nghĩ khác. Tôi vừa biết thế nào là từng giọt nắng và nổi rét mướt của thời gian chờ đợi .

oOo

Sáng hôm sau, qua một đêm chiêm bao đẹp, già từ chiêm bao đẹp, tôi đến trường thật sớm. Sân trường còn vắng hoe Thế mà , ở gian lớp của tôi, Phượng đã có mặt. Qua song cửa sổ nhìn vào, Phượng giống hệt con chim khuyen cô độc. Tôi bước vào lớp. Nhẹ nhàng lắm nhưng vẫn làm lay động chiếc lồng. Con chim khuyen giật mình. Rồi đôi mắt nó long lanh mừng rỡ. Phượng cười Nụ cười buổi sáng rực rỡ như bình minh. Nàng đứng dậy :

--Anh tới sớm quá .

--Phượng tới sớm hơn tôi .

Nàng đỡ chồng vớ trên tay tôi Cử chỉ quen thân và hồn nhiên. Tôi bối rối Tự nhiên, tôi cười vô duyên đáng, đoảng vị . Nàng ngó chăm chăm tên tôi viết nắn nót, viết bằng bút "rông" ở cái "ê ti két" . Phượng thích thú :

--Biết tên anh rồi Thiên Chương. Những một ngàn chương cơ à ?

--Không phải đâu .

--Thế là gì ?

--Là những vì sao, là tinh tú, là văn chương trên trời .

--Tên anh hay tuyệt .

Tôi đã ngồi xuống ghế của tôi Phượng cũng ngồi Nàng ngồi quay lưng về^ phía bảng đen. Như vậy, hai chúng tôi giáp mặt nhau Tôi thấy khuôn mặt nàng đẹp cơ hồ những giấc chiêm bao chợt đến, chợt đi đêm qua Tôi chưa hiểu Phượng đẹp đến độ nào, chỉ biết nàng đang làm tôi xao xuyến. Có lẽ, người con gái ta quen trước nhất ở đoạn đầu tiên thiếu mà ta tưởng chừng đã yêu nàng là người con gái đẹp nhất. Nếu một mùi hương khó phân chất, theo thi sĩ, thì Phượng càng không nên so sánh với bất cứ ai, bất cứ cái gì, trừ những chiêm bao đẹp. nàng hỏi :

--Anh Chương là học trò mới ?

--Tôi là ma cũ .

--Anh định bắt nạt ma mới chăng ?

--Tôi không dám bắt nạt ai Phụng chắc không phải người tỉnh này ?

--Vâng.

--Mọi năm học đâu ?

--Hà Nội .

--Ở đây buồn lắm, tỉnh lỵ nhỏ bé, dân đông chua nước mặn .

--Nhưng đời sống êm đềm. Học trò hiền ghê là. Họ tránh đường cho Phụng đi và chẳng ai trêu cợt . À, hè qua anh có đi đâu chơi không ?

--Về quê ngoại .

--Sao anh không ra bãi biển Đồng Châu Tỉnh này có bãi biển Đồng Châu đẹp nhất Việt Nam .

--Quê ngoại tôi đẹp hơn nhiều .

Tôi kể chuyện quê ngoại nhà tôi cho Phụng nghe Nàng ước ao một dịp hè nào đó sẽ theo tôi về quê ngoại nhà tôi Câu chuyện đang vui và tôi hết bài rồi thì bỗng dừng tôi nói một câu ngu ngốc :

--Mai Phụng sẽ chép bài mỗi tay .

Phụng mím môi rồi bẻ bả tay :

--Chắc phải mua một lọ dầu Nhị Thiên Đường .

Tôi hỏi :

-Để làm gì ?

Phụng nheo mắt :

--Anh không hiểu để làm gì à ?

Tôi gật đầu :

--Để làm gì vậy ?

Phụng cười :

--Để bóp tay sau khi chép hết bài cũ .

Tôi suy nghĩ giây lát :

--Hay là ...

--Hay là bóp tay bằng dầu Con Hổ ?

--Hay là Phượng để tôi chép bài giúp .

--Rồi Phượng làm gì ?

--Phượng ...

Tôi không biết trả lời sao Im lặng. Tôi đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ. Một khoảng trời của tôi còn y nguyên. Vẫn thiếu đủ sắc mây song nó mới phủ lên một vẻ kỳ ảo Tôi nghe rõ tiếng trái tim tôi đập. Tôi chớp mắt và tưởng một bình minh nạm vàng ngập lụt trong mắt tôi Tháng chín quả là tuyệt vời . Tôi đứng lên :

--Họ sắp tới .

Và tôi bước nhanh khỏi lớp. Một lúc, sân trường đã đông đầy học trò.

Những người bạn tinh nghịch vỗ vai tôi thân mật :

--Kiều Nguyệt Nha đến sớm ghê Kim Liên đâu hả, Lục Vân Tiên? Phong

Lai cướp mất nàng rồi ư ?

Tôi làm bộ nghiêm nghị :

--Đừng đùa nhảm .

Thì họ dọa :

--Bạn chê Lục Vân Tiên, tôi sẽ là Lục Vân Tiên đánh Phong Lai cứu Kiều Nguyệt Nga .

Tôi bỗng dậy từ đáy lòng chút gì hờn ghen, khó chịu Hai giờ dĐại số, tôi không nghe kịp thầy giảng. Hồn tôi thả trên dòng suối tóc Phượng. Tôi nhớ một đoạn giảng văn óng ả học năm ngoái, đoạn giảng văn dịch của Chateaubriand. Suối tóc Phượng như thác Niagara Và tôi, tôi là Chateaubriand đứng ngắm thác chảy "Mơ màng trên những bờ nước rộng, rút lại thấy một mình đứng trước Thượng dĐế". Mơ màng trên suối tóc ngát ngào hương thơm và thấy mình ngồi dưới bảng đen. Tiếng phấn viết ken két nhằng nhịt những con số dễ làm nản chí. Đứng tháng mười vội Thong thả

đã. Hãy là đầy tháng chín. Tháng chín kéo dài cho mộng mơ no nê rồi tháng mười không sao đâu. Tháng chín cho tôi đủ thì giờ trách móc tôi khờ khạo, bí tắc một câu trả lời "Rồi Phượng là gì" .

--Anh Chương !

-Đạ .

--Anh đang mơ mộng gì đó ?

-Đạ, con đang nghe bài .

--Hiểu chứ ?

-Đạ hiểu .

--Lên bảng !

Tôi lên bảng, run run cầm cục phấn. Tay trái xoa bảng. Bụi phấn bay tung. Tôi quên tôi sắp bị mắng. Tưởng tượng bụi phấn như bụi tuyết trắng xóa đầu mình. Tưởng tượng mái tóc mình là cành lê điểm hoa phấn trắng. Tưởng tượng bụi phấn cơ hồ lớp sương buồn. "Sương buồn ôm kín non sông". Ấy là cơn mơ mộng của cậu học trò. Tôi đang đóng trọn vẹn vai trò cậu tạ. Và phải khó khăn lắm mới làm nổi bài ứng dụng tầm thường. Thầy đuổi về chỗ :

--Năm nay xuống dốc đấy nhé, Chương. Tại sao thế ?

Thưa thầy tại con bận tìm câu trả lời "Rồi Phượng làm gì". Câu trả lời khó gấp trăm lần bài toán khó nhất .

--Phải cố gắng .

-Đạ .

Tôi nghĩ thầm : Tháng chín chưa dứt. Tháng tuyết vời của tôi chưa thể giã từ tội ít nhất, trước khi giã từ, nó nên cho tôi một kỷ niệm. Phượng quay xuống :

--Anh có buồn không ?

Tôi nói:

--Tôi chỉ buồn tháng chín qua mau .

--Tại sao ?

--Vì chưa kiếm ra câu trả lời Phượng "Rồi Phượng làm gì" nếu tôi chép bài giùm Phượng .

Phượng lại cười :

--Liệu cuối tháng chín anh kiếm nổi chưa ?

Tôi gật đầu :

--May ra .

Hai giờ nối tiếp là hai giờ Vạn vật . Tôi không thèm nghe giảng bài Thầy cứ giảng và tôi cứ vẽ mái tóc Phượng trong quyển vở nháp. Chợt nhớ bài thơ rất học trò của Tế Hanh :

Những vở : soạn bài hay toán , luận

Địa dư, cách trí ... đáng lo âu

Chỉnh tề đầy đủ như ông giáo

Vở nháp tôi thôi giống học trò .

Bìa rách lung lay giấy chẳng lành

Mực thì đủ thứ : tím, đen, xanh ...

Không cần giấy thấm, không cần thước

Bài chép chưa xong đã chép tình

Nháp luận chữ tây rồi quốc văn

Đôi lời thầy giảng chép lảng quăng

Trò chơi giải trí bên bài toán

Rất khó, bài thơ trải điệu vắn ...

Và các tên người trạm khắp trường

Làn môi, cặp mắt, vẽ từng đường

Ấy là những lúc chàng trai nhớ

Nghĩ đến ngày kia thoát khỏi trường .

Đó, đâu riêng gì tôi mơ mộng? Và đâu riêng gì tôi vẽ mái tóc một người bạn gái vào cuốn vở nháp? Chàng trai Tế Hanh vẽ làn môi, cặp mắt con gái và ghi nhằng nhịt tên các nàng để nghĩ "ngày kia thoát khỏi trường". Chứ tôi chỉ vẽ một mái tóc và không vao giờ nghĩ ngày mai dờn bỏ trường lớp.

Tháng chín với tôi còn yêu dấu, nữa là trường lớp của tôi Phượng không biết tôi đang vẽ mái tóc nàng. Mái tóc nàng là tấm bản đồ dẫn hồn tôi phiêu du đến bờ mơ bãi mộng. "Rồi Phượng làm gì" ? Phượng đừng làm gì cả, Phượng hãy ngồi yên cho tôi trốn những giờ học khô khan trên nụ cười nàng. Câu trả lời đã có. Nhưng cuối tháng chín liệu tôi dám trả lời Phượng không ?

Sáng thứ hai , Phượng đem trả tôi những cuốn vở bài học, bài làm. Hôm nay, tôi vào lớp sớm hơn Phượng. Nàng ngạc nhiên :

--Anh đi học từ năm giờ à ?

Tôi ngượng ngùng :

--Vừa mới tới Phượng chép xong bài chưa ?

Phượng vui vẻ :

--Mất cả ngày chủ nhật. Được cái đỡ phải bóp tay bằng dầu Con Hổ .

Tôi thấy những cuốn vở của tôi được bọc giấy bóng mảy xanh. Ngỡ ngàng đôi chút. Và xao xuyến thật nhiều Phượng đan hai tay vào nhau Nàng không nhìn một khoảng trời quen thuộc của tôi qua khung cửa sổ :

--anh thích màu xanh chứ? Những cuốn vở của anh quý lắm, có thể bày ở ...

Bảo Tàng Viện .

Phượng không cho tôi trả lời, nói tiê"p :

--Bây giờ mà vẫn còn người học sinh trung học dùng vở đóng bằng giấy nguyên thép và viết bằng bút mực thì những quyển vở đáng giữ kỷ .

Tôi nói :

--No cũng tầm thường thôi .

Phượng đã quay lại Nàng ngó tôi đôi mắt long lanh. Không thể là đôi mắt của một loại chim, dù loài chim hiền nhất, dễ thương nhất. Mắt Phượng, mắt của một cô tiên yêu đời Chưa đúng. Mắt Phượng, mắt của dòng sông cuối thụỒ, sao tôi cứ so sánh một cách nhuần nhuyễn thế nhỉ ? Mắt Phượng là mắt Phượng. Mắt Phượng rực rỡ một chân trời chiêm bao Tôi bị thu hút vào đó. Hồn tôi mê mẩn. Trí tôi rối bời .

Phượng khẽ lắc đầu :

--Nó không tầm thường đâu Chữ anh viết đẹp. Giá mà Phượng biết đoán nét viết .

Tôi hỏi :

--Thì sao ?

Phượng cười Phượng có hàng triệu triệu nụ cười Nhưng Phượng chưa cười với ai Phượng chỉ mới cười với tôi Tôi muốn Phượng đừng cười với ai, nhất là đừng cười với ai ở lớp học này, ở ngôi trường này, ở tỉnh lỵ này

--Thì sẽ đoán nổi tâm hồn anh .

--Để làm gì ?

--Để xem mai sau anh có hạnh phúc không .

Hạnh phúc à? Tôi không cần hạnh phúc mai sau Tôi đang có hạnh phúc nếu ý nghĩa của hạnh phúc là lòng mình xao xuyến, băng khuâng. Tôi vội trả lời Phượng :

--Tôi thích màu xanh lắm .

--Thế mà Phượng chỉ sợ anh ghét màu xanh .

--Phượng bảo những quyển vở của tôi quý giá, cuối năm tôi tặng Phượng tất cả, Phượng lấy không ?

--Không.

--Phượng chê à ?

--Phượng chẳng thích làm kẻ thoán nghịch. Anh muốn nhường ngai vàng

cho Phụng sao ?

Phụng lật bìa một cuốn vở. Ở trang đầu, tôi bắt viết hai câu: "Ce cahier est à moi, Comme le royaume du roi". Phụng gấp bìa vở lại :

--Đó, anh quý vở của anh như ngai vàng của ông vua, đòi nào anh cho ai .

--Nhưng tôi cho Phụng. Cho ngay bây giờ. Nếu Phụng đừng từ chối, tôi sẽ không bao giờ viết bài bằng bút mực nữa Tôi sẽ dùng bút máy viết trên vở bán sẵn .

--Nếu Phụng từ chối ?

--Tôi cũng sẽ viết bút máy từ ngày mai .

--Anh từ bỏ ngai vàng ?

--Tôi bắt chước vua Bảo Đại, thoái vị về làm công dân một nước độc lập .

Phụng đưa tay vuốt tóc mai Tôi ước ao được làm sợi tóc mai thật ngắn của nàng .

--Phụng phải suy nghĩ, anh à! Bắt tội ông vua làm thường dân mà không suy nghĩ thì lòng mình áy náy đấy .

Tôi không nói gì thêm, lặng lẽ rời chỗ ngồi, bước khỏi lớp. Tôi muốn nghe bước chân tôi trên hè phố sớm mai Và tôi mò ra đường, cúi đầu đi như một thi sĩ. Một thi sĩ , tôi tự hỏi mình có thể là một thi sĩ? Nếu thi sĩ phải biết làm thơ tuyệt diệu thì không bao giờ tôi là thi sĩ. Nhưng nếu chỉ cần chất thơ phủ kín tâm hồn như sương mù phủ kín trời đất đã là thi sĩ và thi sĩ hơn thi sĩ thì tôi đang là thi sĩ. Xuân Diệu định nghĩa: "Thi sĩ nghĩa là run với gió, Mơ theo trăng và vờ vẩn cùng mây". tôi không vun với gió, mơ theo trăng. Tôi thả hồn tôi trên mái tóc người bạn học gái ngồi bàn đầu và yêu nàng trong những buổi trưa ngủ say bằng văn Tô Hoài, thơ Nguyễn Bính. Cảm ơn tháng chín năm nay Cảm ơn những chiếc lá vàng úa Cảm ơn Phụng .

Chẳng còn nghe chiếc lá nào rơi rụng. Những thân cây cô độc đã vơi nỗi buồn. Nước mắt cạn thì nụ cười chớm nở. Con đường hết xác lá, con đường

bắt đầu reo vui Nắng cuối thu, nắng hanh vàng an ủi cây cành. Rồi lộc non sẽ đâm chồi và lá sẽ xanh tươi Như đầu tháng chín chán nản cho buổi tháng chín mừng rỡ. Tôi nghĩ tôi phải làm thơ Đêm qua, đọc "Mưa thu" của Ngọc Giao buồn ngon ngọt. Văn chương nó đưa mình bay bổng, đưa mình viễn du Nó ru ngủ mình đấy. Tại sao mình không chọn giấc ngủ êm ái mà cứ chọn giấc ngủ đầy ác mộng? Tôi muốn trốn học sáng nay Trốn học ra bờ sông ngồi nhìn những mảnh bèo lưu lạc và thả hồn mình vào nó, đưa nó tấp một bờ bến có lẽ thích hơn cuộc đời vô định của nó. Phải làm cho cánh bèo cũng biết nghĩ nó đang trôi trên dòng sông mơ và sẽ ra ngoài biển mộng. Phải làm cho những cuốn sách giáo khoa biêng bở thành những cuốn tiểu thuyết, những tập thơ nữa Thì chỉ cần học một tuần là hết chương trình một năm. Và thuộc lòng. Và thi đỗ .

Tôi có vẻ không tương. Tôi đấy Tâm hồn tôi đấy, Phượng đã biết chưa Tôi trở lại lớp học. Con đường reo vui hơn. Hai giờ học đầu không khô khan, uể oải nữa Tôi chăm chú nghe thầy giảng bài Thầy giáo là thi sĩ ngâm thơ trên bục gỗ. Bảng đen là giấy màu hồng. Tôi tưởng tượng thế và tôi không sợ "xuống dốc" đâu Tháng chín tuyệt vời của tôi ơi, mi có thể già từ tôi rồi đó. Tháng mười hẳn còn tuyệt vời gấp bội Lớp học lúc nào cũng thoang thoảng mùi hương. Lòng tôi lúc nào cũng náo nức. Tôi chợt nhớ ngày mai là cuối tháng chín. Chúng tôi sẽ chia tay nhau Tháng chín đã cho tôi nhiều kỷ niệm. Tôi gửi tháng chín một kỷ niệm: Những quyển vở chép bài học, bài làm bằng bút mực tím bọc giấy bóng màu xanh. Tháng chín sợ mang theo mất thì tôi gửi Phượng giữ gìn. Hẳn Phượng sẽ ngạc nhiên, Phượng chưa kịp suy nghĩ, Phượng áy náy đôi chút. Tôi sẽ sửa câu đùa bốn của tôi thành: "Ce cahier est à toi, Comme la royaume du roi". Nếu Phượng cau mày, tôi sẽ nói: À toi, của tháng chín đó, Phượng ạ! Và chắc Phượng lại cười như Phượng vẫn cười. Với tôi .

Phượng vĩ

Tháng Mười

Khi mới nhón, tuổi mười lăm, mười bảy,
Làm học trò, mắt sáng với môi tươi.
Ta bước lên, chân vẫn dạo bên người,
Ngoài cặp sách, trần ai xem cũng nhẹ .
dDồi thấp thoáng qua học đường nhỏ bé
Phố phường vui, cuộc sống mới lên hoa.
Ta ngồi nghe những tiếng thị thành xa,
Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp.
Nắng thừa đó khiến lòng ta hồi hộp,
Ta nhìn cao mới rõ bị giam cầm.
Ôi tiếng nào vang bốn bức tường câm ?
Không khí nặng, mơ hồ thầy với bạn.
Ta nhón lên, bước đường không giới hạn,
Có lẽ đâu kìm giữ bởi tay người ?
Tuổi hoa hồng - kiêu hãnh của ta ơi!
Tình đã hẹn ở trên đường nắng mới .
Ta ném bút giẫm lên sầu một buổi .
Xa vở bài, mở rộng sách Ham Mê.
Đã từng phen trèo cổng bỏ trường về,
Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn,
Đời đời mơ"i từ ngày ta đẩy loạn,
Sớm như chiều hu thực bóng hoa hương,
Ta ra đi, tìm lớp học thiên đường,
Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc ...
Ôi khoái lạc của những giờ trốn học,
Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu!
Bao cảnh nước mây đậm thắm hẹn hò,
Khi biê"ng gặp, nhớ nhung pha màu áo,
Hồi thành đô với linh hồn Bách Thảo!
Còn nhớ ta, chàng tuổi trẻ tóc bay,
Làm học trò nhưng không sách cầm tay,
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ.
Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ,
Đường hoàng lan nắng động: lối đi quen.
Nghìn bóng cây chen bóng mộng hư huyền,

Ta đến đó lần đầu nghe rạo rức ...
Thấy phảng phất hình đôi vai, bộ ngực ,
Làn môi tươi in một nét son hồng.
Cặp má đào phơn phớt ánh phù dung,
Đâu là lướt mái tóc dài sóng gợn ?
Ta ngây ngất cả tấm thân vừa nhón,
Bỗng rùng mình thở vội áng hương qua,
Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

Bài thơ của Đinh Hùng làm tôi ngây ngất như thi sĩ ngây ngất tấm thân vừa lớn của người Tôi đọc nó trên một tuần báo mà ông chú sinh viên của tôi ở Hà Nội gửi về cho bố tôi Tôi đã chép bài thơ này, học thuộc lòng trước hôm giã từ tháng chín. Khi ta vừa lớn, vừa muốn thoát khỏi sự giam cầm của bốn phận (bốn phận làm học trò, chẳng hạn), vớ được những bài thơ tương tự bài thơ Đinh Hùng, ta phải nhận nó là kinh giải thoát tội lỗi, nếu trốn học ra bờ sông ngắm những cánh bèo phiêu dạt hay mãi mơ mộng quên cả làm bài là những tội lỗi Tôi tưởng bài thơ trên của tôi Hoặc thi sĩ dĐinh Hùng viết cho tôi, viết vì tôi, bao nhiêu chữ trong bài thơ "Khi mới nhón" là bấy nhiêu giọt máu lưu chuyển khắp cơ thể tôi Tôi sẽ kể Phượng nghe Nhưng vào tháng mấy Bắt đầu học một chuyện tình đầu tháng mười Chuyện tình của cậu học trò Kim Trọng. Năm xưa, học chuyện tình của Lục Vân Tiên thật ch an. Thấy Lục Vân Tiên tặng bức tượng cho Kiều Nguyệt Nga mà buồn cười Ngay cả nỗi tương tư của anh chàng Tú Uyên cũng không khiến tôi thuỞng hại Tôi đứng đung. Năm nay, khác hẳn. Dễ hiểu quá. Lòng tôi đã thay đổi, lòng tôi đã chuyển mùa, lòng tôi đã gợn heo may tình ái Tôi thích Kim Trọng. Cậu học trò Kim Trọng đi trọ học xa nhà. Hẳn cậu ta đã lấy những gìỞ trốn học làm niềm khoái lạc, "đã làm học trò nhưng không sách cầm tay, có tâm sự đi nói cùng cây cỏ". Cái buỞi cậu gặp Thúy Kiều phải là buỞi "ném bút giẫm lên sấu". Kim Trọng trốn học hay Nguyễn Du trốn học? Tôi nghĩ, ở lớp của tôi, chỉ mình tôi cảm được Kim Trọng. Tháng chín, tự nhủ chờ đợi tháng mười sẽ hạn chế" mơ mộng. Tháng mười, muồn coi "sách bài là giấy cũ để hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp", hồn lơ đãng trên một mái tóc.

--Anh Chương .

Phượng quay xuống .

--Hết tháng chín rồi, anh tìm ra câu trả lời Phượng chưa ?

Phượng mỉm cười Đôi mắt tinh nghịch .

--Nếu có câu trả lời, Phượng sẽ tặng anh cái này .

Phượng đặt lên mặt bàn tôi một gói nhỏ, dặn dò :

--Đừng mở khi còn bí .

Phượng quay lên. Tôi say mê ngắm cái gói nhỏ bọc bằng giấy bóng mờ màu xanh. Tóc Phượng nồng hương thơm. Hồn tôi đang ngủ mê trên tóc Phượng, hồn tôi đang lướt êm trên dòng suối huyền ảo. Tôi không nghe thầy giảng bài nữa. Tôi bằng lòng "xuống dốc". Xuống dốc mộng mơ, xuống địa ngục mƠ mộng. Địa ngục không quỷ sứ, không cầu vồng, không bàn chông. Địa ngục hiền hòa. Địa ngục rợp hoa, ngát hương. Quyển vở nháp thâm mền của tôi dẫn tôi vượt "bốn bức tường cam". Tôi ghi hàng chữ: Nếu chưa thể trả lời, cứ mở cái gói xinh đẹp của Phượng thì sao. Tôi xé ra, gấp nhỏ vắt trúng quyển vở của Phượng. Nàng dở ra đọc và trả lời: "Thì Phượng sẽ giận anh lắm.". Một lát, Phượng ban ân huệ: "Anh mở đi, Phượng không giận đâu, nhưng đừng cười". Tôi vo tròn mầu giấy của Phượng, bỏ vào miệng nhai và nuốt một cách thích thú. Cát gói quà tặng của Phượng trên túi áo. Chỗ này gần ngực. Trong ngực là trái tim. Giờ ra chơi, hai đư" ở lại trong lớp.

Phượng hỏi :

--Anh mở quà tặng của Phượng chưa ?

--Chưa .

--Mở đi chứ !

--Tôi đợi về nhà nằm trong phòng kín mới mở .

--Anh phải mở ngay lập tức .

--Phượng bạn lệnh à ?

--Anh quên rằng đã cho Phượng những quyển vở và anh đã sửa lại ngôi vị .

--Chưa sửa đâu. Vẫn là roi .

Phượng lắc đầu duyên dáng:

--Nhưng Phượng tự sửa thành reine rồi. Anh trung thành với lời hứa quá.

Anh đã viết bút máy. Thôi, Phượng rút lệnh lại vậy. Phượng mới mua cuốn truyện mới của Nguyễn Minh Lang, chưa kịp đọc, cho anh mượn đọc trước nhé!

Tôi hỏi :

--Cuốn gì đó.

Phượng nheo mắt :

--Còn gói kỶ. Anh đọc sẽ biết. Đem về nhà, vào phòng kín hãy mở đấy .

Phượng lấy cuốn truyện từ cặp sách ra đưa cho tôi. Truyện của Nguyễn Minh Lang, nhà văn lãng mạn đang nổi tiếng. Cùng với Hoàng Công Khanh, Thanh Nam, Nguyễn Minh Lang xuất hiện bất ngờ Hà Nội lúc nào cũng như chớm vào thụ ở quê ngoại nghỉ hè lên tỉnh, tôi trở thành cậu học trò ái mộ văn chương. "Tiểu thuyết thứ bảy" là báo lý tưởng. Tôi đã đọc "Trăng đồng nội" của Nguyễn Minh Lang, "Cuộc đời một thiếu nữ" đầy cộm của Thanh Nam. Tôi thích Nguyễn Minh Lang lãng mạn hóa những mẫu đời hậu phương kháng chiến. "Bùng sáng" của Vĩng Lộc đã khiến tôi say sưa. Tôi sắp được đọc truyện mới nhất của Nguyễn Minh Lang .

--Cho biết cảm tưởng nhé !

--Cảm tưởng gì ?

--Về cuốn truyện .

--còn gói quà ?

--Luôn .

--Những hai cảm tưởng cơ à ?

Phượng không trả lời Có nghĩa là nàng muỐn hai cảm tưởng. Buổi trưa tuyệt diệu Trời đã sang đông nhưng nắng vẫn đủ sức sưởi ấm da thịt. Nằm trong phòng hơi lạnh một chút. Chiếc chăn đơn phủ kín thân thể, chừa cái đầu (vì đầu có hai con mắt) và đôi tay là lý tưởng rồi Tay cầm sách. Mắt đọc. Bóc miếng giấy bao kín cuỐn truyện của Nguyễn Minh Lang rạ Mắt hoa lên.

Tim ngừng đập. Tên cuốn truyện làm tôi ngộp thở và rụng rời trong nỗi mê vô tận. "Hoàng tử của lòng em". Nguyễn Minh Lang bắt hủ. Nguyễn Minh Lang viết cho tôi, viết vì tôi đã"y Tại sao PHượng bắt tôi đọc cuốn này Có phải Phượng chưa biết tên truyện không? Phượng vào hiệu sách mua mà. Phượng muỐn tôi làm hoàng tử của lòng em. Em PHượng. Tôi đọc thật nhanh và tôi chẳng hiểu truyện viết ra sao Hiểu một cái tên truyện là thừa rồi Đọc xong, trời đã xuống chiều Mở gói quà tặng của Phượng: Những trái ô mai Nhón một trái bỏ vào miệng. Trùm chăn kín đầu, mắt nhắm lại nghĩ hai cảm tưởng. Cảm tưởng sẽ phải ghi lên giấy Chắc tôi không dám nói Tình yêu luôn luôn câm nín. Và ta chỉ có thể dùng ngôn ngữ riêng của nó. Đó là những dòng chữ .

Mặc kệ những bài toán nộp thầy ngày mai Bài toán có chân và nó đứng đợi đến sáng cũng không mọi Nó mọi chân, nó rầy rà thì tôi sẽ bả nó đi ngủ. Còn tôi, tôi cần thức thuya Bởi vì tình yêu không biết chờ đợi Tình yêu nóng tính, nó giục giã mình ghê quá:

Mau với chứ vội vàng lên với chứ

Em, em ơi tình non sắp già rồi

Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi

Mau với chứ thời gian không đứng đợi

Tình yêu không có chân. Tình yêu chỉ có cánh. Tình yêu lượn trên tâm hồn tạ Tình yêu lượn vài vòng thoi Nếu ta bắt nó lượn hoài, nó sẽ chán và nó vỗ cánh bay đi Ta đừng lười, phải đang tay ngay lập tức làm chỗ đậu cho tình yêu Việc gì có thể làm hôm nay, để đề"n ngày mai không sao Nhưng tình yêu không thể để đến ngày mai được. Demain, il sera trop tard. Ngày mai sẽ chỉ muộn màng với tình yêu Tôi nghĩ thế. Ý nghĩ láo lếu đối với bất cứ ai Điều đó chẳng hề chi Tôi chỉ cần nó đứng với tôi Và tôi quên những bài toán. Quên hết. Phương trình bậc hai $ax^2 + bx + c = 0$ đi chỗ khác chơi Các bạn Parabole, Hyperbole, Joule, Ohm cũng nên đi chỗ khác chơi Tạm biệt các bạn . Tôi mắc bận nghĩ hai cảm tưởng về cuốn "Hoàng tử của lòng em"

và gói ô mai.

Phượng

Tôi đã đọc hết cuốn truyện của Nguyễn Minh Lang. Tôi không còn nhớ gì cả ngoài năm tiếng Hoàng tử của lòng em. Tôi thích làm hoàng tử. Le prince dễ yêu quá. Phượng biết chưa, những vị hoàng tử trong cổ tích đều đẹp giai và dễ yêu Hoàng tử ở Bạch Tuyết và bảy chú lùn tuyệt diệu Hoàng tử ở Công chúa ngủ trong rừng còn tuyệt diệu hơn. Những vị hoàng tử thanh thoi vô cùng. Họ toàn trốn học, bỏ trường đi săn. Họ đi săn tình yêu Và luôn luôn được tình yêu Những ông vua khổ sở quá. Họ già nua Họ hà tiện, bủn xỉn và ưa gây đau khổ cho người khác. Những bà hoàng hậu mới đáng ghét. Nhỏ mọn, tầm thường. Tôi yêu hoàng tử. Tôi khoái trốn học. Và trên bước đường trốn học đi săn, tôi mong ước được gặp một công chúa -- princesse đấy nhe, Phượng xóa chữ reine đi -- để nàng công chúa ấy cầm tay tôi, nói nhỏ : Hoàng tử của lòng em .

Tôi loay hoay viết cảm tưởng thứ nhất của tôi mất gần một tiếng đồng hồ. Tôi xé . Tôi gạch. Tôi vo tròn ném vào sọt rác. Rồi lại nhặt lên, dờ ra gạn lọc vài câu hay nhất. Cuốn vở nháp mỏng dần. "Cho biết cảm tưởng nhé". Đọc hay viết? Phượng quên dặn. Tôi phải học thuộc lòng đoạn văn chương ... cảm tưởng của tôi Phượng thích tôi ghi trên giấy, tôi sẽ ghi Tôi ngồi học văn của tôi Lạ quá, học hai lần đã thuộc lầu Bây giờ, nặn óc viết cảm tưởng về gói ô mai.

Phượng

Ô mai Phượng mua ở hiệu nào đấy Ô mai nó có một thời rực rỡ lắm, Phượng biết không? Trước khi thành ô mai nó là trái mơ Trái mơ chín vàng như màu nắng vàng. Những nàng công chúa hay đi lạc vào rừng mơ, giả vờ làm cô gái hái mơ Đây là chuyện một công chúa hái mơ gặp hoàng tử đi săn cũng lạc vào rừng mơ Hoàng tử đã vắt cung tên, dánh diệu mơ màng như thi sĩ Nguyễn Bính. Cảnh tưỞng lúc ấy thật cổ tích:

Thơ thần rừng chiều một khách thơ

Say nhìn xa rặng núi xanh mờ

Khí trời xa rặng lẽ và trong trẻo

Thấp thoáng rừng mơ cô hái mơ

Hoàng tử cất giọng hát :

Hỡi cô con gái hái mơ già

Cô chữa về ư đường thì xa

Mà nắng chiều hôm dần một tắt

Hay cô ở lại về cùng ta

Công chúa lặng im. Hoàng tử hát tiếp :
Nhà ta ở dưới gốc cây dương
Cách động Hương sơn nửa dặm đường
Có suối nước trong tuôn róc rách
Có hoa bên suối ngát đưa hương
Công chúa nhẹ nhàng cất bước. Hoàng tử thở dài:
Cô hái mơ ơi, cô gái ơi
Chẳng trả lời nhau lấy một lời
Cứ lặng rồi đi rồi khuất bóng
Rừng mơ hiu hắt lá mơ rơi
Hoàng tử đuổi theo kể về những ngày trốn học đi săn. Công chúa mỉm cười
Cuối cùng họ cưới nhau Hai vợ chồng hái mơ phơi khô và làm ô mai đem
bán cho những người học trò yêu nhau làm quà tặng nhau Tôi thích những
quả ô mai Phụng tặng. Vì nó nhắc tôi một điển cố ô mai, điển cố truyền
khẩu chứ chả ai ghi vào sử sách. Chỉ mình tôi ghi thành cảm tưởng. Tại
Phụng đó .

Tôi đọc đến mười lần cảm tưởng về những trái ô mai của Phụng. "Ô mai
Phụng mua ở hiệu nào đấy". Câu mở đầu có vẻ "Nhớ xưa trên cóc đôi nhà"
quá. Nó hơi tò mò kiểu Lục Vân Tiên "Giết xong lũ kiến đàn ong, Hỏi ai
than khóc ở trong xe này". Và "Quê đâu, tên họ là chi, Khuê môn phận gái
việc gì tới đây Gặp nhau chớ giấu nhau nay, Hai người ai tố ai thầy nói ra
...". Những anh chàng học giỏi thường thô lỗ (hay vụng về) khi phải nói
chuyện với con gái Như Lục Vân Tiên . Hỏi han giống hết công an thẩm
vấn. Người đẹp tặng cái trâm (gói ô mai) làm kỷ niệm thì vành mặt lên quay
đi "Vân Tiên ngoảnh mặt chẳng nhìn". Ấy thế mà Kiều Nguyệt Nga vẫn cứ
mệ "Nguyệt Nga lúc ấy càng thẹn nết na". Tôi hơi nghi ngờ nhan sắc của
Kiều Nguyệt Nga Anh học trò học gạo Lục Vân Tiên văn võ kiêm toàn
nhưng thiếu ngôn ngữ tỏ tình. Người yêu Vũ Thái Loan dặn dò "Xin đừng
tham đó bỏ đảng, Có lẽ quên lựu có trăng quên đèn", anh ta nổi giận phóng
ra hai câu văn chương đồng chua nước mặn "Lòng người như lửa mới nhen,
Để đâu một bếp lại chen mây lò." Vì tình yêu như bếp với lò thì chán mới
đòi, thì đúng là tay vũ biến vai u thịt bắp, mồ hôi dầu Hãy nghe những tấm
lòng của Nguyễn Bính lên tiếng :

Chàng:

--Lòng anh như hoa hướng dương

Trăm nghìn đổ lại một phương mặt trời

Mặt trời là nàng, là trái tim nàng, là tình yêu của nàng. Mặt trời mọc phương
đông, hoa tình anh hướng về hướng đông. Mặt trời mọc phương tây (nếu mặt
trời tình nghịch), hoa tình anh hướng về phương tây.

Nàng:

--Lòng em như con nước trôi

Chỉ về một bến chỉ xuôi một chiều

Bến là chàng. Con nước em sẽ chỉ xuôi về chiều dẫn đến bến tình anh. Tình yêu là hoa là mặt trời là con nước là bến mộng là chiều mơ Tình yêu không thể là bếp với lò .

Vậy thì "Ô mai Phượng mua ở hiệu nào đấy" nghe lục cục tựa tựa than củi cho vào lò trong bếp. Gạch ngay "Ô mai có một thời rực rỡ lắm, Phượng biết không". Câu mở đầu này mới tuyệt cú. Sửa một tí. "Ô mai có một điển tích thơ mộng lắm, Phượng biết chưa" Nhập đề thế này là hoàn toàn. Câu kết coi như xuât chúng. "Tại Phú Nhuận đó". Ô mai có gì đáng phát biểu cảm tưởng, nhưng vì là ô mai của Phú Nhuận nên nó đã biến thành điển tích và chính tôi thêu dệt huyền thoại cho ô mai Tôi dám bịa ra điển tích ô mai Tại sao không nhỉ ? Mười sáu tuổi, Chế Lan Viên đã xin tiền bố cho xuất bản thi phẩm "Điều tàn" và trở thành nhà thơ tượng trưng bất hủ nhất của văn học sử Việt Nam . Người học trò khi mê gái chỉ có một công việc duy nhất đáng chê trách là lười học và trốn học. Còn công việc gì của cậu ta cũng rất đáng cổ vũ, nhất là thành tích thức đêm viết thư tình hay làm thơ tình xé bỏ hay cho vào miệng nhai rồi nuốt đi Điển tích Ô mai của tôi gắn bó keo sơn với bài thơ "Cô hai mơ" của Nguyễn Bính. Một thoáng mộng mơ, tôi nghĩ tới những bài thơ, những bài văn nhắc tới ô mai, chắc chắn, phải nhắc tới điển tích ô mai như một câu thơ "Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông" của Nguyễn Du là phải nhắc câu "Đào hoa y cựu tiếu đông phong" của Thôi Hộ .

Đồng hồ điểm boong một tiếng. Một giờ sáng rồi Mặc kệ, tôi vẫn tỉnh táo Tôi có thể viết thêm vài trang nhật ký. Ồ, tôi còn thiếu một cuốn nhật ký: Nhật ký của cậu học trò vừa lớn. Chết chửa, điều quan trọng, hệ số ba của tình yêu mà tôi xuyết quên. Ngày mai phải đóng một cuốn nhật ký bằng giấy pelure màu xanh và ghi đủ mọi chuyện kéo lại có lần hồi tiếc như Thanh Tịnh "Ngày ấy tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết "... Ngày ấy của Thanh Tịnh là ngày ông ta đi học chữ. Ngày ấy (nếu mai sau tôi hồi tưởng) của tôi là ngày tôi đi học yêu đương. Chắc chắn, tôi đã biết ghi, không sai mấy may, không quên chi tiết nhỏ, những gì về Phượng. Ngày mai mới đóng nhật ký, vậy bây giờ làm gì? Tôi không thích đi ngủ. Đi ngủ là đại dột. Đi ngủ là phản bội tình yêu Tôi cần thức đến sáng. Tôi muốn sáng mai tới trường thật muộn. Thầy đang giảng bài, tôi dẫn xác vào lớp, mặt mũi hốc hác, đầu tóc bơ phờ, dáng điệu hết sức thi sĩ. Phượng sẽ hỏi tại sao và tôi trả lời tôi thức trắng đêm nghĩ hai câu cảm tưởng. Phượng cũng sẽ hỏi thêm có dài không và tôi sẽ trả lời đêm rất ngắn. Đêm không bao giờ dài khi ta ngồi tơ tưởng tình yêu Nhưng liệu Phượng có hỏi thế không và tôi có

dám trả lời thế không? Còn hai câu cảm tưởng nữa, cần mấy gói thuốc để tôi hiên ngang trao tận tay Phụng? Tôi nên nhắm mắt một chút. Hình như, người ta mơ mộng người ta thường nhắm mắt. Rồi người ta ngủ ngoan bằng tiếng ru vỗ về của mộng mị Cuối cùng, người ta với được trái mộng chín vàng vừa tầm tay mình.

Thầy tán đông dài hai chữ "tóc thề" trong câu "Tóc thề đã chấm ngang vai" ở một đoạn văn trích giảng. Tóc thề ra sao Những Ông thầy Việt văn tra rắc rối và thích chụp đủ thứ tư tưởng vào văn thơ của những người đã chết. Văn thơ trở nên khó khăn, cày kỳ, bí hiểm do các ông thầy Việt văn. Thí dụ bài "Thu điếu" của Nguyễn Khuyến. Cụ Nguyễn Khuyến ngồi trên chiếc thuyền câu nhỏ vào một ngày thu lạnh, cá rúc hết xuống bùn, không tung tăng bơi lội để xuống bùn, không tung tăng bơi lội để đớp mồi của cụ, cụ buồn làm thơ giải sầu, kết luận "Cá đâu đớp động dưới chân bèo" chứ không đớp mồi của cụ. Thế mà các ông thầy Việt văn quả quyết cá đây là Cần Vương, đớp động là đã dấy lên, chân bèo là ở vài nơi! Tóc thề ra sao Một anh giờ tay xin giảng nghĩa :

--Thưa thầy, tóc thề đã chấm ngang vai là tóc của Thúy Kiều để chấm ngang vai như ...

Phụng quay xuống nhìn anh bạn cùng lớp .

--Như tóc chị Phụng !

Phụng đỏ mặt. Cả lớp cười Phụng gục mặt trên đôi tay Tôi cảm giác ê ẩm mình mẩy Tôi đứng dậy :

--Thưa thầy, anh Hạnh không hiểu gì về ý nghĩa của hai chữ tóc thề. Con đã đọc trong cuốn sách điển cổ, thấy nói rằng, trước giờ Kim Trọng và Thúy Kiều chia tay, Thúy Kiều cắt mái tóc của mình tặng Kim Trọng để thề thốt suốt đời yêu nhau Tóc Thúy Kiều nan đã mọc dài chấm ngang vai, lời thề nàng còn nhớ mà Kim Trọng thì vẫn biệt vô âm tín. Vậy tóc thề là món tóc người con gái cắt trao gửi tình nhân như một kỷ vật chứ không phải tóc chấm ngang vai là tóc thề. Hiểu tóc thề như anh Hạnh, con nghĩ, không xứng đáng học Nguyễn Du .

Thầy khen :

--Nếu anh Chương vào vấn đáp, gặp đúng câu này, anh sẽ được mười tám điểm .

Tôi không chú ý lời thầy khen. Tôi thấy đôi vai Phụng rung động. Và tôi tưởng nàng đang thôn thức vì tôi Một lát, nàng ngẩng mặt lên, hí hoáy ghi chép. Rồi đưa tay ra đằng sau, đặt lên bàn tôi một mẫu giấy Tôi dỡ vội ra đọc. Mẫu giấy ghi vắn vện hai chữ "cám ơn". Tôi lại bỏ vào miệng nhai và nuốt đi Lúc này tôi muốn trốn học. Tôi muô"n rủ Phụng ra ngoài bờ sông an ủi Phụng. Tôi muốn làm bất cứ một việc gì để Phụng đừng buồn, đừng chán ngôi trường trung học tỉnh lỵ. Phụng buồn, Phụng bỏ lên Hà Nội,

tôi sẽ khổ sở lắm. Chắc chắn là tôi sẽ trốn học đều đều, tôi sẽ "Làm học trò nhưng không sách cầm tay, có tâm sự đi nói cùng cây cỏ" hết năm học, hết đời người Tự nhiên, tôi ao ước, ở một nơi nào đó, chỉ có một ngôi trường, một lớp học. Và lớp học duy nhất trong không gian ao ước của tôi thật bé bỏng, chút ít gió cho đủ mát mùa đông, chút ít nắng cho đủ ấm mùa lạnh, nhiều thân mật cho tình yêu vĩnh cửu Học trò vốn vẹn hai đứa Tôi và Phượng. Thầy giáo dạy văn phạm yêu đương và bàn về cái thú tương tư của những người yêu nhau trên đời.

Phượng đã dựng đứng cuốn vở lên. Tôi đọc hàng chữ viết đậm và đóng khung bằng bút chì màu: Giờ ra chơi anh Chương ở lại với Phượng nhé! " Phượng gấp cuốn vở. Ngồi im. Suối tóc nàng cơ hồ ngừng trôi chảy Tôi ngắm suối tóc nàng rồi thả mắt qua khung cửa sổ. Lớp học nào cũng có khung cửa sổ để những người học trò mơ mộng gửi hồn mình xa khơi quên đi tiếng phàn nàn rằng bất mãn trên bảng đen. Bất hạnh cho những cậu học trò bị học ở những gian lớp thiếu một khung cửa sổ nhỏ. Các cậu sẽ không thấy một khoảng trời xanh mà từ khoảng trời xanh ấy, các cậu có thể bồng bềnh phiêu du tới những miền kỳ ảo, những miền đất niên thiếu tuyệt đối cảm những tâm hồn cần cỗi bén mảng. Tôi ngồi nhìn khoảng trời xanh của tôi chờ đợi giờ ra chơi Giúp tôi đỡ nóng lòng là những áng mây trôi lướt, là những cánh chim vút qua Trống trường đã điểm. Học trò kéo hết ra sân. Phượng xoay thế ngồi Bao giờ tôi nắm tay Phượng thì bấy giờ câu hát của Tô Vũ mới đúng. "Mặt nhìn mặt cầm tay bằng khuâng không nói một câu ... ". Phượng mỉm cười Tôi nghĩ nụ cười của Phượng là đóa hoa hương dương và tôi là mặt trời Nụ cười chỉ nở khi hướng về tôi Có lẽ, trưa nay, tôi phải chép bốn câu thơ của Nguyễn Bính vào nhật ký:

Cô nhân tình bé của tôi ơi

Tôi muốn môi cô chỉ mỉm cười

Những lúc có tôi và mắt chi?

Nhìn tôi trong lúc tôi xa xôi

Phượng hỏi:

--Hôm nay sao anh bơ phờ thế?

Tôi đáp:

--Tại thức khuya.

--Để đọc sách điển cổ, hử?

--Không.

--Thế làm gì?

--Tôi cảm. Đêm qua không ngủ được.

--Tức là anh nợ Phượng hai câu cảm tưởng? À, anh đã đọc cuốn truyện chưa?

--Chưa Tên truyện ý nghĩa quá. Tôi tự hỏi người nào sẽ nhận người nào là

hoàng tử của lòng mình. Tôi muốn viết thư cho ông Nguyễn Minh Lang, yêu cầu ông ta viết tiếp cuốn truyện bằng tên truyện do tôi đặt .

--Truyện gì ?

--Công chúa của lòng anh .

Phượng chớp mắt. Rồi nàng đưa một ngón tay đặt lên mắt bên phải đã nhắm chặt, khẽ day Phượng nói :

--Hình như có một hạt bụi nhỏ vừa bay vào mắt Phượng .

Tôi bảo :

--Phượng nhắm chặt mắt lại, một lát, bụi theo nước mắt trôi ra.

Phượng hơi lắc đầu :

--Khó trôi ra lắm. Hạt bụi không giống khói thuốc. Khói thuốc vương trong mắt mình làm cay mắt mình giây lát rồi tan đi. Chứ hạt bụi nó làm cộm mắt và lúc nào mình cũng phải nghĩ tới nó. Anh thổi giùm Phượng, hạt bụi mới rạ. Nhưng Phượng không nhờ anh đâu .

Có thể nào một hạt bụi đã lọt vào mắt Phượng. Trận gió nào đã mang hạt bụi tới. Tôi nghe đâu đây rất lặng lẽ. Một cụm mây trắng dừng yên trên khoảng trời xanh qua khung cửa sổ. Hạt bụi yêu dấu Phượng đã yêu nó. Phượng đã muốn hạt bụi đồn trú ở cửa ngõ linh hồn nàng. Tôi ghen với hạt bụi Phượng không nhờ tôi thổi giùm. Nếu nàng nhờ, tôi chẳng hiểu lẽ làm sao cho tay đỡ run; cho tim bớt đập và hơi thở nguyên vẹn đủ lùa vào một cánh cửa sổ linh hồn Phượng .

--Anh đã viết chưa ?

--Cảm tưởng à ?

--Không, bức thư cho văn sĩ Nguyễn Minh Lang .

--Chưa. Tôi sợ họ tưởng tôi điên .

--Thì anh viết "t cuốn "Công chúa của lòng anh".

--Tôi viết ?

--Anh sẽ viết hay làng đăng khác vì anh xứng đáng học Nguyễn Du .

Tôi thấy tai tôi nóng nóng. Tôi không nhìn được mắt tôi. Chắc nó phải ánh lên một tia kiêu hãnh .

--Còn gói ô mai ?

--Cũng chưa nghĩ rạ. Tôi định thế này: Tôi sẽ viết đưa Phượng coi. Nếu Phượng bằng lòng, tôi mới nói.

--Thế là anh đã có cảm tưởng rồi ?

--Tôi ... thức cả đêm qua .

--Để nghĩ cảm tưởng ?

--Không, tôi bị cảm .

--Chiều nay anh ghé qua nhà Phượng cho Phượng xem cảm tưởng về cuốn sách và gói ô mai nhé! Anh biết nhà Phượng chưa ?

--Tôi vẫn qua đó mỗi chiều .

--Sao anh không vào nhà Phượng ?

Tôi nuốt nước bọt ực một cái, nuốt theo câu trách móc của Phượng. Chợt nhớ một bài thơ của Hàn Mặc Tử mở đầu bằng câu trách móc của cô gái thôn Vỹ Dạ .

Sao anh không về chơi Thôi Vỹ
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ+ điền
Gió theo lối gió mây đường mây
Giòng nước buồn thiu hoa bắp lay
Thuyền ai đậu bến sông trăng đó
Có chở trăng về kịp tối nay
Mơ khách đờng xa khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có mặn mà

Nhà Phượng hẳn phải đẹp như thôn Vỹ Dạ. Không có căn nhà nào đẹp bằng căn nhà người yêu ta đang cư ngụ . Thi sĩ dạy tôi điều đó.

--Chiều nay anh phải vào nhà Phượng đây .

Tôi im lặng. Bởi vì không có thể nói gì hay hơn, ngọt ngào hơn với lời mời nồng nhiệt ấy Hai giờ học tiếp, tôi ngồi vẽ căn nhà Phượng. Và buổi trưa tôi ngồi ở bàn học sửa chữa hai câu cảm tưỞng. Buổi trưa dài lê thê "Thuở chờ đợi thời gian ôi rét muỐt !" Tôi mong chiều về. Mong như đứa trẻ con chờ mẹ về chợ. Buổi chiều mơn trớn của tôi, nó đề"n thật lâu Nó định gây sự với tôi Tôi định gặp nó, sẽ mắng nó vài câu Nhưng nó đến, tôi bối rối Tôi cần nhằn tại sao nó đến sớm thế, thông thả chút nữa không được à. Nó cự nự, nó đá vào chân tôi, nó lôi tay tôi kéo ra đờng. Tôi ngập ngừng. Rồi tôi phải đi Tới đầu phố nhà Phượng, tôi quay về. Tôi tưởng bao nhiêu con mắt đang theo dõi tôi, đang cười chế nhạo tôi Tôi lại tưởng Phượng đang tựa cô ?ng chờ từng giây phút. Và tôi trở lui Tôi tiến, tôi lui Tôi đi, tôi về trên cùng một con phố chẳng biết mấy chục lần. Vẫn không dám rẽ vào phố nhà PHượng. Tôi hỏi tôi có nên tới nhà nàng không. Tôi trả lời nên. Rồi đừng nên. Y hết Nguyễn Bính :

Chân bước phân vân lòng hỏi lòng
Có nên qua đây nữa hay không
Không nên qua đây nên qua đây
Qua đây làm chi nữa mất công .

Nếu chiều hôm nay trời nhiều gió lất phất mưa lạnh và gần nhà nàng có cái hồ rộng, có lẽ, tôi sẽ giống Nguyễn Bính hơn :

Có chàng đi hứng gió heo may

Bên hồ để mặc mưa rơi ướt

Đêm mai băng quơ những dấu giày

Cuối cùng, tôi đành ra về. Ghé qua hàng thuốc lá, mua những một gói Điều thuốc lá Cotab đầu tiên tôi hút vào buổi chiều hôm ấy, buổi chiều thơ mộng nhất, hân hoan nhất và buồn bã nhất của đầu đời niên thiếu Tiếng hát Quách Đàm từ máy thu thanh một hiệu buôn vộng ra hè phố. Tôi đứng chân, dựa lưng vô cột điện, nghe nhạc và nhìn khói thuốc hòa màu với sương chiều Bài hát ngợi ca buổi chiều "Tôi là người lữ khách, màu chiều khó làm khuây Ngỡ lòng mình là rừng, Ngỡ hồn mình là mây Nhớ nhà châm điều thuốc ... " Nhớ Phượng châm điều thuốc. Tôi châm điều thuốc mới Và nuốt khói tương tư vào phổi .

Tháng mười có một buổi học nặng nề nhất thì buổi học đó phải là buổi học sáng nay Phượng không thèm quay xuống cũng chẳng viết thông điệp tình yêu trên từng mẫu giấy nháp quăng cho tôi Tôi hiểu rằng Phượng đã giận tôi thả lời hứa đến thăm nàng theo mây trời Phượng không biết tôi đã hút hết hai mươi điều thuốc lá và hai ngón tay tôi đã lên màu vàng. Đêm qua, tôi lại thức khuya, tìm những bài thơ thương nhớ thiết tha nhất để học thuộc lòng. Có một nỗi niềm gì đó lang thang trong tâm hồn tôi Nỗi niềm đó luôn luôn đánh thức tôi cả những lúc tôi buồn ngủ. Nó thúc giục tôi nghĩ tới những buổi chiều nắng vàng khiêu vũ, những vì sao lung linh, những cơn gió, những cụm mây, những bến bờ xa lắc... Nó bắt tôi quên sách vở và xúi tôi trốn học. Và khuyến khích tôi làm thơ Không chừng tôi sẽ trở thành thi sĩ. Phượng ngồi bất động suốt hai giờ học. Ra chơi, nàng vẫn ngồi bất động. Tôi ngồi sau lưng Phượng, cũng bất động. Tôi có cảm tưởng suốt tóc nàng đang cháy siết. Đã đến chỗ xoáy của giận hờn. Và tôi chơi vơi ở chỗ xoáy đó. Tôi không biết cách nào ngoi lên. Tôi đập tay, đập chân. Tôi ú ớ. Rồi tôi chìm ngimm. Tôi ngu đần quá, không kêu cứu ại Tôi khờ khạo quá, không thể mở miệng nói một câu xin lỗi Tôi cam đoan làm kẻ tử tội oan uổng.

Nhưng Phượng đã nói vu vơ :

--Chiều hôm qua đứng chờ xuýt thành tượng đá.

Tám mẩu đã vát xuống dòng suối cho kẻ sắp chết đuối bám vội Tôi trần tình :

--Chiều hôm qua ...

Phượng cắt lời tôi :

--Anh ngủ quên, anh mãi đánh bóng chuyền, anh mê bơi lội, anh say sưa đọc truyện, anh ...

Phượng ghi đủ thứ tội trong bản án. Tôi bấn loạn , chỉ bào chữa bằng một câu hết sức ngu ngơ :

--Chiều hôm qua tôi bắt đầu hút thuốc lá. Tôi thức khuya hút nguyên gói Cotab .

--Hút thuốc lá anh sẽ lao phổi, anh sẽ chết .

--Tôi thích chết .

Phượng quay xuống bắt chọt. Tôi giật mình trong nỗi sợ đẻ đẻ Đôi mắt Phượng mở to Đôi mắt thật tròn. Đôi mắt thu gọn những buổi chiều nắng vàng khiêu vũ, những vì sao lung linh, những cơn gió, những cụm mây, những bên bờ xa lắc ... Và cả tâm hồn tôi .

--Anh hút thuốc lá thật đấy à ?

Tôi xoa những ngón tay vàng khói thuốc :

--Phượng xem .

Phượng nhăn nhó :

--Giời ơi, phổi anh sẽ vàng như thế .

Nàng mím môi :

--Tại sao anh hút thuốc lá? Anh giận ai mà hút thuốc lá ?

Tôi hơi cúi đầu :

--Tôi giận tôi Tôi hút thuốc lá dưới chân cột điện đầu phố nhà Phượng.

Đôi mắt Phượng ánh lên nỗi vui mừng :

--Nghĩa là anh ...

Tôi nhìn vào đôi mắt Phượng, kẻ lẽ thật thanh :

--Tôi không ngủ quên, không mãi đánh bóng chuyền, không mê bơi lội, không sau sưa đọc truyện ...

--Anh đã đến sao anh không chịu vào nhà ?

--Tôi không hiểu .

--Anh không thích sao ?

--Tôi thích lắm. Tôi đi đi lại lại nhiều lần và tôi về nguyên rửa tội Rồi tôi hút thuốc lá cho ngón tay tôi vàng cho tôi đỡ buồn .

Phượng chớp mắt. Một thoáng trôi qua, Phượng mỉm cười Nàng khẽ gọi :

--Anh Chương !

Tôi hỏi :

--Phượng tin tôi chứ ?

Nàng gật đầu :

--Tin anh. Và Phượng thấy anh dễ mến quá .

Đám mây chì của buổi học vụt tan. Lốp học bỗng ngập nắng vàng. Phượng nói :

--Xin lỗi anh nhé !

Tôi như một kẻ lạc vào sa mạc cát bỏng, khát nước khô cổ, ngã gục sắp chết thì thấy mình ngã gục trên miệng giếng đầy ắp nước .

--Từ giờ trở đi Phượng không còn giận anh nữa Sáng nay biết bao chuyện muốn nói với anh. Thế mà tại giận anh, Phượng quên hết. Anh đã nghĩ xong cảm tưởng chưa Phượng muốn biết sớm đề còn bắt anh nghĩ nhiều cảm tưởng khác.

Tôi nói :

--Thí dụ cảm tưởng bị giận oan, cảm tưởng hút thuốc lá ?

Phượng cười :

--Cảm tưởng ấy chắc lạ lắm .

Tôi mở cuốn vở nháp, lấy hai cái cảm tưởng chép nắn nót trên giấy pelure xanh đưa cho Phượng. Nàng cất vào cặp sách ngay và bảo :

--Phượng bắt chước anh, để về nhà nằm trên giường đọc chầm chậm .

Tôi bắt đầu lo sợ. Và lại nguyên rủa mình đại dốt dám để Phượng biết những dòng chữ đáng lẽ phải giữ kín trong nhật ký của mình. Chẳng hiểu , đọc xong, Phượng sẽ nghĩ gì. Tôi thấy xấu hổ. Tôi thấy cần lẩn trốn.

Phượng vĩ

Tháng Mười Một

Giã từ tháng mười . Giã từ ba mươi ngày gieo mạ mộng mơ xuống tâm hồn học trò vừa lớn. Mạ đã cao Mạ còn xanh vàng. Tháng mười một nhờ mạ cấy, mạ sẽ thành lúa con gái Giã từ tháng mười Giã từ tháng mười Giã từ ba mươi ngày học trò hư hỏng. Giã từ tháng mười biết hút thuốc lá vàng tay, biết buồn nản, khổ đau vì mái tóc và biết lấy Tú Uyên làm niềm an ủi Chào mừng tháng mười một bằng buổi sáng trốn học. Tôi ra bờ sông ngồi nhìn dòng nước trôi lững lờ. Và suy nghĩ mông lung. Hôm qua đưa cảm tưởng cho Phượng, về lo âu không thiết ăn ngủ. Không hiểu Phượng còn mến mình nữa không? Không hiểu cảm tưởng Hoàng tử của lòng em, cảm tưởng Ô mai có làm Phượng giận hờn. Tôi trách tôi ngu dại Tôi trách tôi nông nổi Tôi trút tội vạ lên những ngọn cỏ quanh tôi Tôi bứt gốc cả cụm cỏ, ném xuống sông. Tôi ghét những đám bèo lưu lạc. Tôi ghét tất cả. Tôi ghét ngồi Tôi đứng dậy Tôi đi lang thang trên bờ đê Tôi muốn đi mãi để khỏi phải trở về không gian quen thuộc vì không gian quen thuộc của tôi đã bị cảm tưởng vụng d.ại của tôi bắn phá tan nát. Tôi moi trí nhớ, cố tìm một đoạn văn, một bài thơ vượt ve sự bối rối của mình. Hỡi tôi, tôi đáng thương quá. Tôi chẳng ngạo mạn như cậu học trò Đình Hùng một chút nào Tôi tầm thường không đáng yêu ai, không đáng yêu Phượng.

Chưa từng thấy một nhà văn diễn tả tâm trạng của cậu học trò sau khi gửi thư tình cho người yêu Thạch Lam có viết một truyện ngắn thật hay Cậu học trò của Thạch Lam xa nhà sang Thái Bình trọ học. Cậu học gạo, cậu không biết yêu Cô con gái bà chủ nhà yêu cậu, mê cậu, tặng cả ngô luộc giữa đường. Lối tỏ tình của cô khiến cậu xấu hổ, cậu lẩn trốn tình yêu Mãi đến ngày cuối niên học, giã từ trường tỉnh Thái Bình, ngược nhìn lại thấy cô con

gái bà chủ trọ mắt ứa lệ đứng trông theo mình, cậu mới biết tâm hồn mình xao xuyến. Văn chương Việt Nam chỉ có một truyện ngắn của Thạch Lam viết về tình yêu vụng dại, nên thơ của học trò. Tại sao không nhiều hơn? Để tôi soi sáng tâm trạng tôi, để tôi lo âu thêm hay thờ phào sung sướng. Gửi thư tình thứ nhất cho một người con gái rồi tìm non ẩn nấp thì có Vũ Hoàng Chương: "Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh, Lòng tự thú giữa khi tìm trốn nấp ..." . Nhưng sau đó? Người con gái mỉm cười quay đi hay người con gái nhìn thẳng vào mặt mình nhỒ nước bọt khinh bỉ. Hay nàng đem thư mách thầy giáo Hay nàng đưa thư cho bố nàng, bố nàng đem thư cho bố mình và mình ăn trận đòn no nê Thơ văn không nhắc tới Thơ văn quên khuấy Thơ văn diễn tả những bức thư tình thật giản dị : "Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất, Anh cho em kèm với một tờ thư Em không nhận nghĩa là tình anh mất, Tình mất đi ai lấy lại bao giờ ..." Tình mất đi, nếu có thể thôi, ta sẽ buồn ghê lắm nhưng ta còn đi học được. Tình khinh ta, tình coi thục nữa Tôi thương nó. Bây giờ, tôi muốn theo nó trôi dạt ra biển để cá mập nó ăn thịt tôi Nhưng tôi phải trở về. Tôi đứng ở góc phố thật xa cổng trường nhìn Phụng trong đám học trò tan học. "Áo em trắng quá nhìn không ra". Thấy nỗi lo âu của mình dịu bớt. Bỗng tôi cười tôi Hỡi tôi, tôi là thằng hề, tôi là Tào Tháo Tôi đã gửi thư tình cho Phụng đâu Tôi chỉ gửi cảm tưởng về cuốn truyện và gói ô mai Đó là thứ thư tình ... gián tiếp. Tôi có tật, tôi giật mình. Cậu học trò vừa lớn tôi ơi, cậu thật tuy^t diệu Cậu cần trốn học thêm vài buỒi sáng. Cậu hãy lang thang trên bờ đê Cậu hãy lo lắng. Cậu hãy buồn. Bởi vì bài học ái tình nhập môn nào cũng phải có những tiết mục à"y Tôi trốn học hôm sau, hôm sau nữa Khi khÔNG cầm được nhớ nhưng, tôi cắp sách đến trường. Tôi đứng trong đám đông nhìn vào gian lớp . Phụng ngồi chống tay lên cằm. Phụng cô đơn. Phụng ủ rũ. Tôi tệ bạc quá, tôi thông thả bước vào lớp, bỏ lại những ồn ào ngoài sân .

--Chào Phụng ...

Phụng quay rạ Ngỡ ngàng giây lát. Rồi đôi mắt Phụng long lanh niềm vui.

--Chào anh.

Phụng tươi tỉnh. Phụng rục rờ. Phụng ân cần hỏi tôi :

--Mấy hôm nay anh ốm ?

Tôi làm bộ đau đớn :

--Bị cảm .

Phụng phá tan sự ngờ vực của tôi :

--Vắng anh Phụng buồn ghê Chẳng biết nói chuyện với ai Phụng mong anh đề nói cảm tưởng của Phụng về những cảm tưởng của anh.

Tôi cắn chặt môi che giấu cơn xúc động. Phụng cười, nụ cười triu mến hơn dạo tháng chín, tháng mười :

--Ô mai đã có huyền thoại của nó. Anh bọc ngoài lớp ô mai lớp áo huyền thoại Từ nay, ngậm một trái Ô mai là ngậm luôn một huyền thoại Và các cô con gái sẽ muốn nuốt luôn cả cái hạt. Ô mai, với Phượng, có kỷ niệm tuyệt vời Anh nên gửi đăng báo sự tích ô mai của anh đi Rồi anh thấy, vô số các cô thích ô mai chỉ vì giấc mơ làm công chúa lạc trong rừng mơ gặp hoàng tử trốn học .

--Phượng nghĩ gì về hoàng tử trốn học à"y ?

--Một người ghét học làm vua Chắc ông ta muốn thoát nhà tù vương giả. Anh Chương thử trốn học lần nào chưa nhỉ ?

--Tôi đâu phải là hoàng tử .

--Nhưng anh viết cảm tưởng "Hoàng tử của lòng em" hay hơn Nguyễn Minh Lang viết truyện "Hoàng tử của lòng em".

--Phượng đã đọc rồi ?

--Đợi anh lâu quá, Phượng mua cuốn khác. Phượng đọc vì câu cảm tưởng của anh đó .

--Thế mà ...

--Mà sao ?

--Mà tôi bị ... cảm .

--Lần sau anh bị cảm cho Phượng hay Phượng đến thăm anh, chép bài giúp anh nhé !

Tôi sung sướng lặng người Đêm nay tôi có thể thức chép hết bài vở ba ngày trốn học và học thuộc lòng. Tình yêu đem tới ta những nỗi buồn nhẹ nhàng rồi tiếp đó là hy vọng, phấn khởi .

--Anh còn hút thuốc không ?

--Không .

--Nên hút một điếu mỗi ngày .

--Để làm gì ?

--Nhớ đến người anh cần nhớ .

--Tôi sẽ hút mỗi ngày một điếu .

--Đừng hút nhiều VÀ cố gắng đi học đều Cuối năm anh thi đỗ, chắc Phượng mừng lắm .

--Tôi sẽ đi học đều .

--Trưa tan học về , anh đi chung với Phượng .

--Để làm gì ?

--cho con đường ngăn lại Chúng ta có nhiều chuyện nói, anh quên à ?

Tôi quên hồi nào chẳng hay Con đường về học sẽ ngăn lại Tôi thì muốn nó dài ra Đóm mạ đã thành lúa con gái Tôi biết Phượng không giận tôi, không coi thường tôi Cảm ơn Phượng. Cảm ơn tháng mười một. Sáng mai tôi sẽ tặng Phượng một gói ô mai Mỗi trái sẽ được gói bằng một huyền thoại viết trên giấy màu xanh. Ô mai, tặng phẩm của tình yêu học trò. Ô mai gắn bó

là"y đời sống học trò vì xuất xứ của nó là trái mơ Nuốt một tr ai ô mai là nuốt một tr ai mơ, một giấc mơ Giấc mơ không xuôi xuống. Giấc mơ ngược lên. Và giấc mơ vướng mắc ở tâm hồn. Cảm ơn trái mơ Cảm ơn ô mai Trưa tan học về, chúng ta sẽ nói chuyện ô mai, Phượng nhé !

Người bạn tên là Tùng kéo tôi tới góc sân trường. Anh ta phân vân một lát rồi hỏi tôi :

--Bạn có thể giúp tôi một việc không ?

--Việc gì ?

--Tôi có một tâm sự buồn bã, chỉ bạn mới giúp được tôi .

--Sẵn sàng .

--Tôi kể bạn nghe bạn giữ kín hộ .

--Tôi hứa .

--Ngót tháng nay, tôi đến lớp sớm nhất, tôi mê cô Phượng bạn ạ! Mỗi sáng tôi đều bỏ vào ngăn bàn Phượng một bức thư tình, tôi không dám ký tên tôi .

--Rồi sao ?

--Tôi dặn Phượng có trả lời tôi xin cứ để thư ở ngăn bàn, tôi sẽ lấy .

--Cô Phượng đã trả lời bạn chưa ?

--Chưa Nhưng thư của tôi không còn ở ngăn bàn. Tôi nghĩ Phượng đã nhận và mang về làm kỷ niệm .

--Bạn chắc chứ ?

--Nếu cô Phượng không mang về cô ấy đã xé nát và sẽ viết thư mắng mỏ tôi để lại ngăn bàn. Tan học ,tôi tha thân ngoài phố, chờ lớp vắng học mới trở vào tìm thư Không có gì cả. Tôi muốn khóc .

--Bạn muốn tôi giúp điều gì .

--Bạn lợi hơn tôi nhờ ngồi bàn nhì nên bạn quen thân với Phượng, bạn để ý giúp tôi xem sao .

Tình đã cầm dao đâm nhiều mũi vào trái tim tôi Tôi đau nhói và mơ hồ thấy máu tươi tuôn ra Tôi còn mơ hồ thấy trái tim tôi nhàu nát như một chiếc hoa gạo rơi từ trên cao xuống đất. Nhưng tôi nghĩ"n rằng chịu đau Tôi nói, có chút hờn ghen pha trộn :

--Bạn muốn đổi chỗ ngồi không ?

Tùng lắc đầu :

--Muộn rồi .

Tôi cười nhạt :

--Nếu tôi là bạn, tôi hỏi thẳng cô Phượng xem đã nhận được thư của tôi chưa, tại sao không trả lời .

Tùng chê tôi :

--Bạn Chương, bạn học rất giỏi nhưng về tình yêu bạn rất dốt. Những thằng học giỏi thường ngu dốt tình yêu Tôi biết chắc chắn bạn không yêu Phượng nên bạn mới quen nằng một cách dễ dàng. Nếu bạn yêu nằng, bạn sẽ hành

động giống tôi Không ai biết rõ được tình yêu Chỉ biết hình như là tình yêu thôi .

Tôi gật gù ngạo mạn :

--Hình như tình yêu của bạn mờ mịt đấy Hình như bạn cũng chưa biết yêu Hình như yêu một người ta không nên khoe khoang. Tuy thế, tôi sẽ giúp bạn.

Hình như Tùng nói đúng. Hình như tôi yêu Phượng và hình như Phượng không biết tôi yêu nàng. BUổi học hôm â"y tôi không thêm ngấm mái tóc Phượng. Tôi cứ thả mắt qua khung cửa sổ. Hình như một khoảng trời nhỏ của tôi đầy đặc mây đen. Gần hết giờ, tôi xin phép thầy về sớm. Tôi không thích về học sớm đông với Phượng. Tại sao Phượng không chịu xé nát những bức thư của Tùng ? Tại sao Phượng mang về cất đi làm kỷ niệm ? Tôi lạc lõng vào hai câu hỏi quái ác đó. Tôi bị hai câu hỏi quái ác đó hành hạ. Tôi nghiêng răng giận hờn và, có phút cay đắng, tôi đã buột miệng đọc hai câu thơ của Nguyễn Bính :

Một trăm con gái thời nay ấy

Đừng nói ân tình với thủy chung

Tôi không thể là Tú Uyên. Tôi chỉ là Lục Vân Tiên bị mù, bị cha con Vũ Thái Loan "tham đó bỏ đấng" đánh lừa đêm nhốt vào hang đá núi Xương Tòng "sâu thăm thẳm mịt mù khó ra". Chiều xuống thê lương. Nắng vàng đã hết gây nhớ nhung. Nắng vàng lên màu phải bội Tôi cảm khái, khẽ ngâm :

Bích Câu đầu nữa bóng chàng Uyên

Sông núi phôi pha bật tiếng huyền

Có lẽ hồn ta không đẹp nữa

Bút thần thôi vẽ nét thiên duyên

Có lẽ hồn tôi không đẹp nữa Có lẽ phải trốn học đều đều, phải bắt chước người du tử tử tế trên những đoạn đường phiêu bạt "Chiều nay biết về nơi đâu, Dừng chân ta ngắm cảnh bao la sâu "... Nhưng tôi chƯa nên đi Tôi cần làm Kỳ Phát. Tôi cần hút nhiều thuốc lá. Tôi cứ hút. Tôi không sợ ho lao Tôi thích ho lao, thích nằm trên giường bệnh một nhà thương phước thiện như Đặng Thế Phong nghe mưa thu tí tách ngoài hiên mà buồn mà ứa nước mắt mà viết bản "Giọt mưa thu" bắt hủ rồi trào máu ra và chết. Trước khi ho lao, hãy làm Kỳ Phát điều tra vụ thư tình trong ngăn bàn học. Sáng hôm sau, tôi dậy lúc bốn giờ. Tôi đi trường vừa lúc ông tùy phái thức. Vợ ông đã thổi xong nồi bánh hấp. Tôi vào nhà ông tùy phái, mua bánh hấp ăn. Ăn xong, uống cà phê đen (không thêm cà phê sữa, tôi đang đen tình) và hút thuốc lá. Ông tùy phái lạ lùng lắm. Ông hỏi lăng nhăng. Tôi trả lời ảm ớ. Một bóng đen xuất hiện ở sân trường. Nó đi nhanh vào lớp tôi Tùng đó. Nó trở ra vội vàng rồi đi mất. Tôi hành động liền. Tôi đọc ngay một bức thư tình.

Tôi bóp chặt bức thư Nếu bức thư có cổ, chắc nó đã gãy xương cổ. Nếu bức thư biết thở, chắc nó ngạt thở, chết toi rồi! Mà làm ông khổ sở, ông sẽ làm mày điều đứng. Tôi vo tròn bức thư, nhét vô túi và lủi thủi trở về. Buổi học hôm đó, dĩ nhiên, tôi vào lớp muộn. Gần giờ ra chơi, tôi xin phép ra trước. Tan học, tôi về sớm mười lăm phút, đứng núp ở góc cây ngoài phố. Phượng quay xuồng hỏi tôi vài lần trong giờ học, tôi lặng thinh. Nàng ném thông điệp, tôi không đọc, không bỏ vào miệng nhai, nuốt đi nhưng tôi cất kỹ. Tôi chờ xem tình địch của tôi dở trò gì. Tùng dời công trường rất trễ. Khuôn mặt anh ta buồn thiu Tôi mím khoát chí. Mì sẽ biết tay tã Ai bảo mì dám yêu Phượng. Một tuần liền, tôi đóng vai thám tử Kỳ Phát, tịch thu của địch sáu bức thư tình. Tôi không dám đọc. Sợ đọc tôi sẽ phát điên. Phượng không hiểu tại sao tôi lạnh nhạt với nàng. Phượng gửi thông điệp, hỏi hàng ba chục lần : "Phượng có lỗi gì với anh mà anh giận Phượng lâu thế "? Tôi không trả lời Sang tuần lễ thứ hai, Phượng gửi một thông điệp quan trọng: "Phượng sắp lên Hà Nội học, bỏ trường này, Phượng muốn nói chuyện với anh một lát." Đọc thông điệp, tôi như ngây như dại Tôi đành thua Phượng. Giờ ra chơi ngày thứ năm, tôi ở lại trong lớp. Phượng đối thế ngồi để hai mái đầu có thể sát nhau .

Nàng hỏi :

--Anh giận Phươ>ng , hử ?

Tôi lắc đầu Giọng tôi run run :

--Phượng sắp lên Hà Nội ?

--Nếu anh giận Phượng .

--Tôi thề không giận Phượng. Tôi chỉ giận cái thằng tôi .

--Không giận PHượng tại sao đúng mười ngày, anh không thèm nói chuyện với Phượng ?

--Tôi thấy ở gần bàn Phượng ...

--Mỗi ngày một bức thư ?

--Vâng .

--Và anh giận Phượng ?

--Không .

Phượng nhìn tôi . Đôi mắt ngập lụt thiết tha Đôi mắt ấy, mỗi lần tôi soi tôi vào nó là mỗi lần tôi thấy tôi khác lạ. Đôi mắt Phượng như chiê"n gương thần trong cổ tích. Khiến tôi không dám soi hồn tôi lậ Tôi không sợ đôi mắt Phượng nuốt gọn linh hồn tôi Mà sợ đôi mắt soi rõ mười ngày ghen hờn bóng gió. Đôi mắt Phượng, đôi mắt huyền. "Đôi mắt huyền ơi! Hay chẳng tôi yêu say sưa nồng nàn. Đã mấy thu sang, cô em hững hờ tình tôi mong nhớ ". Tùng sẽ hát câu đó chứ không phải tôi Tôi hát : "Nhớ đôi mắt dịu huyền, Đôi mắt thăm mơ như nước hồ thạ NHìn ai như muốn thu lấy tâm hồn ... Cảnh nhìn càng xinh cảnh nhìn càng ư như sao trên trời, càng nhìn

càng mê càng nhìn càng thương càng nhìn càng yêu Mắt huyền là hồn ai đó ... " Có lẽ tôi nên tập chơi lục huyền cầm Hạ uy dị Vì chỉ có tiếng đàn Hạ uy di tình tứ, nũng nịu mới diễn tả nỗi chiều sâu thăm thẳm của đôi mắt mộng mị Tôi ngược nhìn qua khung cửa sổ. Khoảng trời xanh của tôi đã đủ sắc mây .

--Anh Chương !

-Đạ .

--Anh nói dối Phụng .

--Không .

--Thì thôi vậy Nhưng Phụng mong anh đã nói dối Phụng. Anh đã đọc những bức thư bắt được trong ngăn bàn của Phụng chưa ?

--Chưa .

--Anh đã xé nát chưa ?

--Chưa .

--Anh hãy đọc đi, buồn cười lắm. Tác giả những bức thư này là một thiên tài Ông ta gọi Phụng là cô nương, là ái khanh. Chúng mình ghét những ông vua, anh Chương còn nhớ chứ ?

--Tại sao Phụng không chịu xé nát ?

--Xé đi ông ta buồn ông ta không viết nữa thì Phụng lấy gì để cười Phụng định gần cuối năm đóng lại thành một cuốn đặt giùm ông ta một cái tên, nhờ anh viết bài tựa rồi trả lại ông ta khuyên ông ta nên xuất bản .

Tôi cười thành tiếng. Cười như nắc nẻ. Cười chiến thắng. Phụng ngạc nhiên :

--Anh cười gì thế ?

Tôi nói :

--Phụng nghịch ác quá .

--Phụng hỏi anh cười gì thế ?

--Cười giả bữa .

--Như sau một trận ốm ăn giả bữa.

--Hình như thế ...

--Tức là mấy hôm nay anh miê"u máo, anh xuýt khóc, anh thêm cười mà không được cười ?

--Sao Phụng biê"t ?

--Vì anh giận Phụng .

Tôi nín thinh. Tôi sa vào c ai bấy êm ái Tôi bỏ khoảng trời xang đủ sắc mây của tôi Để nhìn Phụng. Hai chúng tôi cùng cười .

--Rồi sao ?

--Sao cái gì ?

--Những bức thư gửi "cô nương" Hồng Phụng ?

--Anh muốn Phụng xé nát ?

--Không .

--Thế anh muốn Phượng làm chi đây Gửi bán đấu giá nhé? Hay là đem triển lãm ?

--Đừng .

--Vậy Phượng tặng anh để anh học cách viết thư tình bỏ ngăn bàn một cô học trò nào đó, anh bằng lòng chứ ?

Tôi ngượng ngùng quay sang chỗ khác :

--Sắp vào học rồi, Phượng ạ !

Tôi ra sân. Sân trường cơ hồ rợp hoa nở và rộn ràng chim hót. Thấy ở góc sân, Tùng ngồi hút thuốc lá. Không chừng sáng mai anh ta sẽ trốn học, sẽ lang thang trên bờ đê Hối Tùng, anh đang khổ sở như tôi đã khổ sở, anh đang hút thuốc lá như tôi đã hút thuốc lá. Tôi thích người ta gọi thuốc lá là tương tự thảo Cỏ tương tự Người ta bày đặt chuyện hút thuốc lá nhất định chẳng bao giờ để phổi vàng, phổi lao Mà để giải buồn phiền cho những kẻ nặng lòng thương nhớ hay lận đận với tình yêu Phượng thân ái, thì sĩ Nguyễn Nhược Pháp có một câu thơ thật dễ thương, thật học trò đời vua Hùng Vương, đòi lấy Tình Yêu làm quốc sách nên mới có huyền sử Sơn Tinh và Thủy Tinh. Câu thơ ấy như thế này: "Yêu nàng bao nhiêu người làm thợ" Phượng cho phép tôi sửa lại nhé! Yêu Phượng bao nhiêu người hút thuốc lá. Nhưng Phượng chỉ muốn tôi hút một giúm tương tự thảo khi nhớ đến một người trong một ngày Hối Tùng, anh nói đúng, tôi lợi thế hơn anh vì ngồi sau lưng Phượng. Anh đừng noi gương Thủy Tinh. Anh hãy hát bài "Lời du tử ".

Lời tiên tri của Đấng Phretpharachanh

Đấng tiên tri mới xuất hiện ở mỏm núi Pretphrachanh bên Ai Lao truyền những lời sấm ba/o tử cho nhân loại Một ngày sắp tới đây, mặt trời sẽ nổ tan và trái đất mù mịt, ma quái dấy lên ăn thịt loài người Đấng tiên tri phán rằng chỉ Ngài mới có thể cứu nguy trái đất và nhân loại Ngài sẽ ngăn không để mặt trời nổ. Loài người phải tin tưởng Ngài và thành tâm cầu nguyện. Ai nhân được lời tiên tri của Đấng Phretphrachanh mà nghi ngờ sẽ bị gãy chân tay, cầm khẩu Ai buông lời chế giễu sẽ bị chết ngay tại chỗ. Kẻ nào chép những lời này đủ một trăm tờ gửi đi khắp nơi thì sẽ thoát chết. Kẻ nào đang yêu, muốn khỏi mất người yêu thì nên chép thêm ba mươi tờ gửi cho người yêu sẽ loại hết tình địch. Thuộc lòng những lời tiên tri thì cầu được ước nên.

Tờ giấy vuông vắn, viết thật nắn nót nhét trong chiếc phong bì để tên tôi và để ở trên bàn học của tôi Tôi đoán ra ngay nét chữ của cậu em trai Tôi đã hết tin những lời tiên tri, những sợi dây của thánh này, thánh nọ từ ngày lên trung học. Hồi còn nhỏ, tôi sợ hãi những lời tiên tri trái đất nổ tung lắm. Những sợi dây, những tờ tiên tri ấy không giống lời tiên tri của Đấng

Phretphrachanh. Đấng Phretphrachanh sẽ bị tôi p hiên thành Đấng Nót Phét Ra Chanh nếu lời tiên tri của Đấng không có câu : "Kẻ nào đang yêu, muốn khỏi mất người yêu thì nên chép thêm ba mươi tờ gửi cho người yêu sẽ loại hết tình địch". Cây này thật đáng giá. Nó khiến cái trò chơi sợi dây, ông thánh hết vẻ cổ điển. Nó vẫn mơ"ì Vì tôi đang yêu, đang cần tin tưởng tình yêu, đang cần chứng minh tôi sợ mất tình yêu Cảm ơn Đấng Phrephrachanh. Tôi chưa biết làm gì tối nay, vợ được Đấng, mừng quá .

Đã học bài xong rồi, học thuộc rất nhanh (Tình yêu làm ta trốn học nhưng tình yêu cũng làm ta chăm học), tôi cặm cùi ngời chép ba mươi tờ "Lời tiên tri của Đấng P". Sáng mai, Phượng sẽ thấy ở ngăn bàn học của nàng một tập giấy. Nàng sẽ ngạc nhiên. Chắc nàng không xé và không đọc ngay đâu. Nàng mang về nhà. Nàng tưởng sẽ là "tác phẩm" thư tình trong ngăn bàn học. Nàng hết dám cười. Nàng đọc một cách trịnh trọng và nàng băng khuâng. Nàng sẽ hát bài "Ngày thơ" của Anh Việt " ... Em ngắm mây hồng hay dòng nước trong thấy lòng vấn vương như tìm một bóng ai ..." Đấng P có quyền năng cứu nguy trái đất, mặt trời và nhân loại hay không, tôi chẳng thêm viết. Với tôi, Đấng đã dạy một cách tỏ tình xuất sắc, Đấng đã giúp tôi đêm nay ngủ ngoan. Và, nói thật lòng mình, có phút giây tôi tin rằng Đấng đang ngự trị trên đầu tôi theo dõi cuộc tình của tôi Đấng P, lần sau có ban lời tiên tri, xin Ngài bỏ tiết mục trái đất mù mờ, mặt trời nổ vỡ đi, Ngài chỉ nên nói Tình Yêu bị quỷ vương hủy diệt nếu loài người cứ xa cách nhau, cứ tìm cách ghét bỏ nhau, chém giết nhau, thù hận nhau thì, bắt buộc, loài người sẽ rửa sạch tai, quỳ bên lư trầm hương nghe lời tiên tri của NGày và suy tôi Ngài là Đấng Cứu Nguy Tình Yêu Bởi vì, điều nhân loại sợ nhất là mất tình yêu, là sống như tượng đá, như thảo mộc. Ngàn xưa loài người yêu nhau, Ngàn sau loài người đã yêu nhau Ngàn sau loài người còn yêu nhau Tình Yêu là vĩnh cửu Trốn học vì tình yêu không bao giờ bị kết án. Trong lịch sử yêu đương của nhân loại thiết gì kẻ đã liệng cả ngai vàng, đã vắt cả thiên hạ, đã giẫm chân lên sự nghiệp hiên hách chỉ vì tình yêu Một vài tên óc đặc sệt như nhựa đường hay rỗng tuếch như trái bầu khô đòi cầm lưỡi lê đâm chết tình yêu Chúng đã chết. Tình yêu đã sống. Chúng sẽ chết. Tình yêu mãi mãi sống, sống muôn thuở. Những lời tiên tri , đáng lẽ, phải truyền cho loài người ở mặt trời Rằng , khi tr ai đất hết tình yêu, mặt trời sẽ nổ, trời đất hôn mang ...

Tôi làm công việc của Tùng đang làm. Tôi đề"n muỘn hơn Tùng. Sơn Tinh đề"n muộn hơn Thủy Tinh. Sơn Tinh tịch thu bức thư tình của Thủy Tinh.

Giờ ra chơi Phượng khoe :

--Hôm nay ông ta gửi một câu thư, chắc đề sớm hoàn thành tác phẩm .

Tôi vờ hỏi :

--Phượng đọc chưa ?

Phượng nheo mắt :

--Về nhà đọc cười thú lắm .

--Cho biê"t cảm tưởng nhé !

--Cảm tưởng về những bức thư ?

--Một cân thư sáng hôm nay thôi .

Đang nói chuyện vui với Phượng thì Tùng gọi ra sân. Anh ta mời tôi một điê"u Cotab. Tùng xòe bàn tay :

--Bạn xem, ngay cả ngón tay tôi đã vàng mong nhớ. Bạn đã giúp tôi chưa ?

Tôi hơi ái ngại giùm Tùng. Đành nói dối :

--Chị Phượng nhận thư của bạn đem về câ"t kỹ .

Tùng sáng ngời đôi mắt :

--Em đọc chưa ?

--Tôi không hỏi .

--Bạn hỏi nhanh hộ tôi Bạn cứ bảo tôi viết những bức thư ấy Tôi là Tùng.

Cây tùng mọ tỉnh lý đã hết chỗ ngồi những buổi sáng tôi trốn học, những buổi chiều chờ đợi .

--Bạn đã trốn học ?

--Đều đều Tôi lang thang trên đê, gửi hồn lên những đám bàu lưu lạc. Nếu Phượng chê cở tôi, tôi sẽ bỏ nhà ra đi Tôi đi khắp nơi xa vời , bạn ạ !

--Bạn tính phiêu lưu ?

--Một kẻ thất tình biê"t làm gì hơn. Tôi sẽ vào Thanh Hoá, sẽ vô Sài Gòn, sẽ khăn gói gió đưa như Nguyễn Bính rồi trời sẽ bắt tôi làm thi sĩ. Phượng là T.T.Kh, tôi là Nguyễn Bính qua vười Thanh năm ấy .

Tùng nhả khói thuốc, mơ màng. Anh ta khe khẽ đọc :

Vườn Thanh qua đó năm xưa

Trọ nhờ đêm â"y trời mưa tối trời

Quanh lò sưởi â"m bên bên tôi

Bên người lão bộc nàng ngồi quay tơ

Tuổi nàng năm â"y còn thơ

Còn bao hư"a hẹn đợi chờ một mai

Rồi đây bão gió bụi đời

Tôi quên sao đưỐ.c con người vườn Thanh

Đôi mắt Tùng thật xa vắng. Tôi nhìn rõ tôi trong đôi mắt vỡ lòng yêu đương

â"y Chưa bao giỜ tôi nhìn rõ tôi từ tháng chín năm nay, từ ngày Phượng

bưỐc đôi chân huyền ảo lên trái tim tôi, chấp đôi cánh thiên thẳng vào tâm

hồn tôi Khi PhưỐ.ng vui, tôi níu lấy tâm hồn tôi bay lên vòm trời cao nhìn

xuống một nhân gian rực rỡ màu sắc. Khi Phượng buồn, tôi như người lính

nhảy dù thiếu may mắn, ngãm bãi mộng rất chính xác mà gió cuỐn mình rơi

xuống vũng bùn. Tôi nhìn rõ tôi đi đi lại lại qua nhà Phượng hàng mấy chục

lần, mắt lơ lảo, mặt ngây dại, miệng lẩm bầm những câu ngớ ngẩn chẳng

đâu vào đâu Tôi nhìn rõ tôi đứng dựa lưng vô cột điện, quẹt diêm đốt điếu"u
thuốc lá đầu tiên trong đời mình. Tôi nhìn rõ tôi lang thang trên bờ đê giận
đám bèo lưu lạc, thù cùm cớ hồn nhiên. Tôi nhìn rõ quá. Ở đôi mắt Tùng .

--Bạn biết không, bạn Chương ?

--Biết gì ?

--Tôi đã chết ...

--Bạn đang sống mà .

Tùng hát đầu Dáng điệu thật khinh bạc .

--Bạn quả là ngu ngơ, chưa hiểu nổi chuyện yêu đương. "Yêu là chết ở trong
lòng một tí ", bạn ơ !

Tùng lại cảm khái :

--Vì mấy khi yêu mà được người yêu

Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu .

Anh ta thở dài :

--Tôi viết cho nàng bao nhiêu thư mà nàng chưa thèm viết hơ tôi một chữ .

Tự nhiên , tôi hề"t ghen với Tùng. Tôi đã là Sơn Tinh. Tôi không muốn
Phượng cười chế giễu tấm lòng si mê của Tùng. Bởi Tùng giống tôi bởi
những cậu học trò vừa lớn giống nhau Nhớ tôi đã là Tùng hiện tại, chắc tôi
có thể khóc hết niên học nếu biết những bức thư tình bỏ ngăn bàn học của
mình bị coi như một trò cười Tôi an ủi Tùng :

--Bạn yêu trí .

Tùng nắm chặt tay tôi :

--Bạn hết lòng giúp tôi ?

Tôi nói :

--Nước chảy đá mòn, bạn ơi! Khi yêu ta nên noi gương loài kiêu"n. Kiên tha
lâu đầy tỏ, người yêu mãi sẽ được yêu .

Tôi hơi ân hận "lời vàng yêu đương" của tôi Tùng cứ yêu Phượng mãi sẽ
được Phượng yêu thì tôi ra sao Tùng buông tay tôi ra , lơ đãng nhìn bầu trời
:

--"Cả lòng ta là một trang giấy trắng, Nhuộm yêu đương nên sâu tình vương
nặng ..." Cảm ơn bạn Chương, tôi sẽ noi gương loài kiêu. Nếu Phượng
không yêu tôi, tôi sẽ trốn học, bỏ nhà ra đi trở thành thi sĩ .

Tôi vót vát :

--Mong bạn trở thành thi sĩ .

Tùng rời tôi, rời sân trường ra phía cổng. Tôi thấy cuốn vở của anh nhét ở
túi quần sau Tôi hỏi với :

--Bạn đi đâu đấy, sắp vào học rồi?

Tùng không quay lại . Anh đáp :

--Tôi ra bờ sông ...

Chẳng biết tôi có nên kể chuyện này cho Phượng nghe.

Sắp hết tháng mười một, tháng của giận hờn nhẹ nhẹ , của ghen tuông bóng gió và của buồn vui man mác. Buổi học sáng nay Phượng như con chim khuyen chào đón nắng xuân trên giàn hoa vàng thắm. Nàng quay xuống:

--Sáng nay lại có chuyện lạ..

Tôi hỏi :

--Chuyện trong lớp mình ?

Phượng cười tinh nghịch :

--Anh Chương mà biết trước, anh Chương sẽ ... cảm nặng hơn vì hút thuốc lá vàng phổi .

Phượng đưa tay vén mớ tóc mai :

--Đêm qua Phượng đã làm xong lời truyền của Đâ"ng tiên trị Anh Chương biết không, Phượng phải moi óc tìm đủ ba mươi người bạn để gửi cho họ Phượng nhờ bưu điện truyền lên mãi Hà Nội .

--Phượng viết ?

--Gửi thôi Anh Chương viết, anh tốn giấy mực. Phượng gửi, Phượng tốn phong bì và tem. Như thế Đâ"ng Phretphracphanh ban ân sủng đồng đều .

--Chuyện lạ của Phượng đây à ?

--Ồ, chuyện lạ kỳ hơn. Thêm một ông muốn thành nhà văn chuyện viết thư ...

--Lén để trong ngăn bàn học ?

--Đúng rồi .

--Ông ta sẽ thành Nguyễn Bính .

--Tại sao anh biết ?

--Tôi nghĩ thế .

Đáng lẽ tôi sẽ ngừng lại, thậm chí cảm ơn dDấng P nhưng tôi đánh vượt cảm giác sung sướng. Trong ý nghĩ của tôi chỉ còn Tùng đang lang thang trên bờ đê, vở cuốn tròn đút sau túi quần, ngỡ mình thất tình nặng nên cần phiêu bạt hải hồ. Tùng còn lang thang ở bờ đê nhưng tâm hồn đã đi xa lắm và buồn lắm. Sau Tùng là một anh học trò nữa Rồi nhiều anh học trò nữa Yêu Phượng bao nhiêu người trốn học. Biết đâu , họ chả có người trở thành Đinh Hùng, Thâm Tâm, Huyền Kiêu, Nguyễn Bính. Tôi yêu họ. Tôi thương họ . Tôi đã lang thang trên bờ đê Tôi đã trốn học. Tôi đã muốn thoát đi ...

--Anh Chương !

-Đạ .

--Hình như Phượng làm anh buồn ?

--Không .

--Anh đang suy nghĩ gì đó ?

--Tôi muốn Phượng ... Mà khó nói ghê đi mất .

--Anh cứ nói .

--Phượng có giận tôi không đã ?

--Đã bảo Phụng xóa chữ giận rồi Trong cuốn tự điển của Phụng, chữ giận và đồng nghĩa với nó bị Phụng bôi đen .

--Phụng hứa nhé !

--Vâng .

--Phụng dừng cười sau khi đọc xong những bức thư tình bỏ trong ngăn bàn.

--Tại sao ?

--Có cái gì tàn nhẫn quá .

--Với ai ?

--Với tác giả của nó .

--Họ không biê"t mà .

--Tôi sợ họ mơ hồ cảm thấy Tôi sợ ngày nào đó tôi sẽ làm như họ ... Chắc tôi khổ sở, Phụng ạ !

Phụng nhìn tôi , chớp mắt. Rồi nàng nói :

--Những hoàng tử trong cổ tích không có kẻ thù, anh Chương nhỉ ?

Tôi muốn nắm lấy bàn tay Phụng. Nhưng chưa dám. Tôi muốn nắm lấy bàn tay Phụng và thầm thì một câu thật dài hai tiếng cảm ơn. Cảm ơn. Cảm ơn. Cảm ơn Phụng. Cảm ơn Phụng. Phụng đưa mắt ra khoảng trời xanh quen thuộc của tôi Giọng nàng xa vắng :

--Có bao giờ hoàng tử gửi thư cho công chúa không , anh Chương ?

Tôi chưa kịp trả lời, Phụng đã nói :

--Họ chỉ gặp nhau trong rừng mơ ...

Tôi ngắm suối tóc của Phụng. Dòng suối tóc Phụng hẳn không có sóng cả đủ sức đánh đắm những chiếc thuyền muốn bồng bềnh trôi lười SuỒi tóc Phụng tỏa lan một mùi hương. Và mùi hương đó thơm ngát dễ thấm vào tâm hồn những cậu trai vừa lớn khiến các cậu ngây ngất tưởng chừng bị quyến rũ mà chính mình thì muốn buộc gió lại cho mùi hương ở riêng tâm hồn mình .

--Phụng à !

--Gì thế anh ?

--Về chuyện những bức thư trong ngăn bàn .

--Phụng hiểu rồi, hoàng tử và công chúa chẳng làm ai buồn khổ bao giờ .

Tôi lặng im. Thấy yêu Phụng dù đã yêu Phụng. Lại thấy thêm rằng mỗi cậu học trò vừa lớn là mỘt thi sĩ thích lạc vào rừng mơ Cơ hỒ rừng mơ đầy trái chín vàng chỉ nhìn rõ bởi những đôi mắt thiếu niên. Ồi, niên thiếu của đời tạ Mi giỔng đóa hoa đã nỔ. Mi muốn là hoa bất tử cũng không được đâu Rồi mi sẽ phải kết trái Và trái ngọt hay trái chua nào có biết. Điều chắc chắn là khi mi đã kết trái, tay đời mi hết vẻ vụng dại đặt những bức thư tình không dám ký tên trong ngăn bàn của cô bạn cùng lớp. Trái mơ ngon hóa thành trái mộng đắng. Tay đời mi khôn ngoan bao nhiêu, trái mộng đắng cao bấy nhiêu Nó luôn luôn xa tầm tay với của mị Mi múa vu vơ Tay đời mi

càng mỗi rã. Một đôi lần , tay đời mi vừa giỡn cao toan hái trái mận đắng, chiếc còng sắt nào đã khóa chặt tay mi hay ngọn roi nào đã quật sướt da, chảy máu tay mi Trường đời khác trường học. Trường học mi cần đơn sơ như con bò cạp Trường đời mi cần ranh mãnh như con rắn. Ở trường học, cảm thấy thất tình, mi trốn học đi lang thang. Ở trường đời, bị thất tình , mi có thể cầm dao giết người .

--Anh lại suy nghĩ gì đó, anh Chương ?

Phượng đã bỏ khoảng trời quen thuộc của tôi Nàng ngó tôi Tôi ngó nàng.

Như hai kẻ lạc trong rừng mơ gặp nhau .

--tôi nghĩ tháng mười hai .

--Tháng mười hai, ngày Giáng Sinh ?

--Sau vụ thi lục cá nguyệt .

--À, Phượng đã hiểu Đêm Giáng Sinh anh dẫn Phượng tới nhà thờ nhé!

--Phượng ...

--Về vụ thi, anh Chương hãy yên lòng ...

Tôi không biết Phượng định nói gì. Nhưng hôm sau, đúng ngày cuối tháng mười một, giỡn ra chơi, Tùng mời tôi xuống nhà ông tùy phái uống nước.

Anh nắm chặt bàn tay tôi Cái bắt tay thân ái .

--Cám ơn bạn .

--Cám ơn tôi ?

--Nhờ bạn mà Phượng đã trả lời tôi Nàng bảo nàng đọc thư tôi nàng thích lắm. Nàng khuyên tôi đừng viết thư nữa, hãy dành thì giờ học thi Cuối năm thi đậu sẽ tiếp tục viết thư và cho nàng biết tên tôi .

Tùng hả hê :

--Tôi đã được yêu. Tôi không trốn học đi lang thang trên bờ đê làm gì. Cuối năm tôi sẽ đậu ưu hạng .

Phượng thông minh tuyệt vời Nàng đã chiều ý tôi Và tôi chợt hiểu câu nàng dặn dò "Anh Chương hãy yên lòng". Tôi hơi vui và tôi hơi buồn. Một chút ghen nhẹ nhàng. Tôi vội an ủi tôi : Phượng nhắc mình đây Nàng nhắc mình qua anh chàng Tùng đây Tôi hỏi tôi: Tại sao mình không bảo với Tùng là mình đã yêu Phượng? Tôi lại mất vui và buồn rồi Lạ quá. Tôi chẳng hiểu được tôi Có lẽ , tôi nên hút một điếu thuốc lá. Thôi, chào mi, tháng mười một chơi ú tim hồi hộp .

Phượng vĩ

Tháng Mười Hai

Thầy Việt Văn công kích lối học gạo thậm tệ. Học phải suy diễn. Học một hiểu mười Học như con vẹt, bài vở thuộc lòng không quên một dấu phẩy, một dấu chấm thì chỉ là thứ mọc sách hiện tại và tên nô lệ sách vở tương lai, nói chưa quá hai câu đã vác điển cổ chứng minh, viết chưa quá năm dòng đã lòi sách trích dẫn. Thầy Việt văn ghét điển cổ. Thầy không bắt học trò thuộc lòng điển cổ ở những tác phẩm cổ văn. Thầy bảo biết đề mà biết là đủ. Người học trò thông minh chẳng bao giờ là người học trò học gạo, học vẹt. Mà bắt buột là học một thoáng đã hiểu ngay và nhớ mãi Những anh học gạo mặt mũi trông đàn độn. Ra đời giỏi lắm là leo tới chức chủ sự phòng. Bước ra khỏi thế giới sách vở, các anh ngơ ngơ ngác ngác. Khổ nỗi, những anh học trò thông minh thường mắc tội lười Vì cậy mình thông minh. Ba tháng đầu niên học năm nay, tôi lười ghê gớm. Tôi không cậy mình thông minh đâu Tôi lười bởi lòng tôi chuyển mùa quá sớm, bởi trận gió lạ thổi xoáy vào hồn tôi bắt hồn tôi xao xuyến, băng khuâng. Tôi ngồi ở bàn học cứ ngỡ mình ngồi bên dòng suối Ngọn đèn là vì sao soi hình dư ảnh mặt nước. Chữ nghĩa là hoa lá, chim muông. Ngay cả trái tim trong bài Văn vật tôi cũng thấy nó giống trái tim người tình chưa dám tỏ tình của mình. Trái tim Phụng. Khi đó thì trái tim mất dáng dấp Văn vật học, trái tim có hồn, có những dây tơ treo đầy nốt nhạc, đục khê là âm thanh réo rắt, đê mê ... Trái tim còn có cái lồng nhỏ kết kín hoa màu sắc sỡ. Con chim khuyên nhảy nhót trong lồng. Con chim đòi thoát ra đi giang hồ. Và hai lá phổi Ồ, nó tựa mái tóc rẽ đôi Hai lá phổi tỏa ngát hương thơm. Tôi muốn thở bằng hai lá phổi tưởng tượng của tôi

Nhưng sắp thi lục cá nguyệt rồi Tháng mười hai đáng ghét. Năm đệ tứ đáng ghét. Thi cử làm học trò quên mơ mộng vãn vợ Phụng hồng giống một trong "Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói, Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì". Tôi không giống anh chàng thi sĩ nhớ người yêu cất bước tìm đến "Dừng chân trước cửa nhà nàng, Thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau ...". Thi cử làm học trò già nua, ử rử, hao mòn. Tôi ghét thi cử. Có nghĩa là tôi ghét những cơn nắng bỏng làm úa héo những đóa hoa niên thiếu Tôi ước ao năm đệ tứ là năm đệ ngũ, năm đệ ngũ dài lê thê, học mãi vẫn chưa tới hè. Để những giấc mơ xanh của tôi khỏi bị thi cử phá đám. Năm đệ tứ đáng ghét. Tháng mười hai bắt đầu bằng những ngày đáng ghét. Tôi phải tạm biệt những giấc mơ xanh, vùi đầu vào sách vở. Đêm vô nghĩa Đêm thiếu chiêm bao đẹp. Thi cử, tôi muốn bộp tai nó vài cái Chợt nhớ Phụng nói với Tùng và tôi nhận vợ là Phụng nói với tôi Tự nhiên , mỗi dòng chữ là một bóng Phụng đồ dài Mỗi công thức đóng khung tô màu là một chiếc lồng kết hoa nhót Phụng, nhót com chim khuyên yêu mến của tôi Bàn học là bờ suối Ngọn đèn là vì sao Bài vở là Phụng. Tôi học bài là tôi nói chuyện với Phụng. Người ta yêu nói gì với ta, ta cũng nhớ. Niềm bí ẩn ấy chẳng hiểu giải thích thế nào Tình

yêu vốn đầy phép tích. Tình yêu có cái roi hai đầu Một đầu quất vào thể xác ta, bắt ta quên bốn phận. Một đầu quất vào tâm hồn ta, bắt ta nghĩ bốn phận. Ta rằm rắp vâng lời Bởi vì cả hai đầu roi đều làm thể xác ta êm ái và linh hồn ta ngọt lịm. Ta trốn học vì tình yêu Ta chăm học vì tình yêu Ta bỏ sự nghiệp vì tình yêu Ta xây sự nghiệp vì tình yêu Hỡi tình yêu, hãy dọa nạt, hãy đánh ta bằng hai đầu roi nhé !

Lại không ghét tháng mười hai nữa Tháng mười hai cũng dễ thương. Thi cử dễ thương luôn. Nhờ ta hiểu cái roi tình yêu mầu nhiệm. Sáng nay đến lớp lòng phơi phới Phụng đã chịu ra sân trường . Con chim khuyên đã quen cảnh bên ngoài Nó cứ tự do nhớn nhoe chuyền nhảy và ca hát. Nhưng phải nhớ trong trái tim tôi có cái lồng đợi nó về đúng giờ giấc. Phụng vẫy tay bảo tôi đến với nàng. Tình yêu ở lớp học, tình yêu đã ra sân trường. Đó là ý nghĩa của tháng mười hai ?

--Anh thấy chưa ?

--Thấy gì ?

--Họ nhìn Phụng

--Mặc kệ họ .

Tôi cau có, tôi hậm hực khiến Phụng cười Tôi nhất định không cười Trưa nay về sẽ ghi bốn câu thơ của Nguyễn Bính vào nhật ký và tìm cách cho Phụng đọc nhật ký của mình. Bốn câu thơ này sẽ "cảnh cáo" Phụng :

Tôi muốn cô đừng nghĩ đến ai

Đừng hôn dù thấy đóa hoa tươi

Đừng ôm gối chiếc đêm nay ngu?

Đừng tắm chiều nay bẻ lăm người

Phụng khẽ lắc đầu :

--Họ nhìn cả anh nữa Những cô nữ sinh lớp dưới nhìn anh đó, anh hãy nhìn họ đi .

Tôi hơi cúi đầu Một chút xấu hổ pha lẫn một chút khó chịu Tôi ngước mặt.

Mặt tôi hắt vênh vang, đáng ghét:

--Tại sao họ nhìn tôi ?

Phụng đưa tay che miệng :

--Anh thử ra hỏi họ xem .

Tôi bí. Và tôi hỏi bừa :

--Tại sao họ nhìn Phụng ?

Phụng đáp nhẹ nhàng :

--Vì Phụng đang nói chuyện với anh .

Tiếng nói như một điệu gió đàn, như trận gió nồm nam mà Nguyễn Khuyến mong đợi con chim khuyên vẫn nhảy nhót trong chiếc lồng đặt ở giữa trái tim tôi Tôi ngượng ngùng, lí nhí :

--Xin lỗi Phụng .

Nàng hỏi :

--Hôm nay thi Toán , anh chuẩn bị chưa ?

Tôi gật đầu :

--Mấy đêm nay tôi đều chạy thi với bài vở .

--anh không bị cảm chứ ?

--Không. Nhưng tôi vẫn dành chút thì giờ hút một điếu thuốc lá trong một ngày .

--Anh nên quên thuốc lá .

--Đến bao giờ ?

--Hết kỳ thi đệ nhâ t lục cá nguyệt .

--Vâng, tôi sẽ quên, sẽ tạm quên .

Chúng tôi vào lớp. Tôi ngoái cổ xuống dưới Tunnel không trốn học hôm nay, không bỏ bài thi quan trọng hệ số 3. Nếu Phụng không trả lời Tunnel, chắc chắn, toán hệ số 3 vất đi, lang thang trên bờ đề tính nhẩm nỗi buồn quan trọng hệ số 9. Thầy ra đề thi Bài toán Hình học ngon ợ Bài toán Đại số cũng dễ. Chỉ cần làm một tiếng là xong. Tôi nháp sơ và vẽ, viết ngay vào giấy nộp. Chép đưỜ.c nửa bài Hình học, thấy Phụng còn chống tay ngâm bút.

Thương Phụng vô vàn. Con gái học toán làm gì nhỉ ? Con gái chỉ nên học văn chương. Nghĩ một bài toán nát óc, bạc một sợi tóc và già thêm một chút, xấu đi một chút. Con gái đừng nên tính toán. Tôi có bốn phần giúp Phụng cứu vãn một sợi tóc sắp bạc. Tôi chép hai bài Hình học, Đại số thật rõ ràng vào giấy nháp. Nhìn thầy không để ý, tôi ném lên cho Phụng. Nàng quay xuống, mỉm cười. Thế là bằng 18 điểm trên 20 rồi! Sợi tóc sắp bạc của nàng mãi mãi xanh thắm. Sợi tóc nó mừng lắm. Nó đang cảm ơn tôi. Tôi có quyền thả mắt qua khung cửa sổ ngắm khoảng trời xanh đủ sắc mây của tôi. Tiếng thầy hỏi giục. :

--Còn hai mươi phút nữa .

Thầy nói :

--Các anh pha/i coi như đang thi ở trường thi. Luôn luôn xong bài thi trước hai mươi phút để có thì giờ đọc lại mà sửa những chỗ sai lầm .

Thầy gọi tôi :

--Anh Chương !

Tôi giật mình trở về thực tại :

-ĐẠ .

--Xong chưa .

--Thưa sắp xong .

--Nhanh lên, anh không giống anh năm ngoái nữa rồi đó. Năm ngoái , anh xuất sắc lắm, phần thưởng ưu hạng môn toán học; năm nay, anh chậm chạp, ngớ ngẩn .

Thưa thầy , thầy không hiểu con, không hiểu một tí gì về niên thiếu của con,

thầy chẳng bao giờ nhìn con bằng hồi tưởng mưa bay, thầy chỉ nhìn con bằng hiện tại nắng gắt. Nhìn con bằng nhìn lại đoạn đời vừa lớn của thầy, thầy sẽ yêu thương con, sẽ bằng lòng thấy con chậm chạp, ngớ ngẩn .

Tôi mở tốc độ viết, vẽ. Vẽ không cần thước. Viết không cần nắn nót.

Phượng hoàn tất bài thi Nàng quay xuống :

--Anh sắp xong chưa ?

--Sắp .

--Phượng sẽ đền ơn anh một gói ô mai .

Tôi nuốt nước miếng. Thèm ô mai quá. Cuối cùng, tôi đã nộp bài không muộn một phút. Giờ ra chơi, Tùng lẳng xăng gần tôi Anh ta đâu thích lẳng xăng gần tôi Anh ta muốn dùng tôi làm cái bờ để anh ta đơm đó đây Tôi không hiểu Phượng đã biết Tùng là tác giả những bức thư tình lén bỏ trong ngăn bàn học của nàng chưa Hẳn chưa Nhưng lạ lùng quá, lớp tôi đã có năm bảy anh hút thuốc lá trong giờ ra chơi Họ chiếm mỗi người một chỗ vắng, nhả khói thuốc và lơ đãng nhìn khói bay Yêu Phượng bao nhiêu người hút thuốc lá. Được Phượng yêu bao nhiêu người bỏ thuốc lá. Nhớ Phượng chỉ một tôi hút một điếu"u mỗi ngày Tôi có quyền kiêu hãnh một chút. Tùng làm quen Phượng :

--Chị làm bài thi trôi chảy chứ ?

Phượng khép nép :

--Cám ơn anh trôi chảy cả .

Tùng điệu bộ. Anh ta khẽ nhún vai và sửa lại cổ áo :

--Từ ngày có chị , lớp học vui lên .

Phượng hỏi :

--Vui lên ra sao hở, anh ?

Tùng trịnh trọng :

--Xin giới thiệu với chị tôi là Tùng.

Phượng không cười Cám ơn Phượng. Nàng nhắc lại câu hỏi :

--Vui lên ra sao hở, anh ?

Tùng cụt hứng. Anh ta không thể can đảm như anh ta đã can đảm bỏ thư vào ngăn bàn Phượng. Anh ta giống con gà trống vừa tập gáy xòe cánh lượn cạnh con gà mái bị con gà mái mổ một cái Tùng cười thật đáng thương. Anh ta khẽ lắc đầu :

--Khó diễn tả lớp mình vui lên ra sao .

Tùng khoe :

--Tôi biết chơi guitare espagnole Tất niên trường mình tổ chức liên hoan, tôi mời chị lên sân khấu hát nhé !

Phượng nói :

--Tôi không biết hát :

Tùng vỗ vai tôi :

--Bạn Chương sẽ dạy chị hát. Anh ấy hát hay lắm .

Tùng chào Phượng rồi bỏ đi Phượng ngó tôi, mỉm cười (Biết mà, Phượng chỉ cười với tôi, cười vì tôi). Nàng hỏi :

--Anh Chương có biết Phượng chú ý anh Tùng nhất ở điểm nào không ?

--Không .

--Hình như anh ta làm quảng cáo cho một hãng chế tạo brillantine.

--Sao Phượng hay ?

--Thì mái tóc cánh phượng của anh ta bóng nhẫy .

Phượng tủm tỉm cười Tôi không thể cười Tôi không nỡ cười Phượng ác quá. Phượng độc địa quá. Phượng chỉ hiền với tôi Bỗng Phượng nói :

--Anh Chương hát hay lắm , hử ?

--Tôi mê Quách Đàm .

--Tất niên này anh hát cho Phượng nghe nhé !

--Để tôi tập .

--bản gì ?

--Một bản mới nhâ"t của Lê Trạch Lựu .

--Phượng chờ nghe anh hát từ hôm nay .

Chúng tôi vào lớp. Hai giờ sau không thi là hai giờ Vạ.n vật com nếp nát. Tôi lại có dịp vẽ trái tim, vẽ buồng phổi và tưởng rằng trái tim, buồng phổi trên giấy nháp của tôi không giống trái tim, buồng phổi trong thân thể người ta Tôi vẽ thêm trái tim Tùng. Trong trái tim anh ta có bốn con sâu đang hì hục đào hầm trú ẩn. Những con sâu này đùn lên tim anh chàng Tùng từng bãi buồn. Tôi vẽ thêm buồng phổi Tùng. Hai lá phổi vàng khối tương tự Ngày nào đó, tim tôi cũng sẽ là chiến khu của loài sâu buồn, phổi tôi cũng vàng khối nhớ nhung. "Yêu là chết ở trong lòng một ít". Tôi chưa chết ít nào Tôi sẽ chết. Nhiều "ít" chứ không một "ít". Khi ấy, hẳn Phượng đã xa tôi Bây giờ, Phượng đang ngồi trước mặt tôi và hương tóc nàng phả ngập hồn tôi Nhưng tôi sợ Phượng sẽ xa tôi như hoa niên thiếu sẽ kết trái thanh niên. "Tình yêu đến tình yêu đi ai biết, Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt". Tôi không thích hai câu tiên tri này Khổ cái là thi sĩ tiên tri rất đúng. Tôi tin thi sĩ. Tôi yêu thi sĩ. Tôi ngưỡng mộ thi sĩ. "Tôi muốn tắt nắng đi, Cho màu đừng nhạt mất. Tôi muốn buộc gió lại, Cho hương đừng bay đi". Làm sao tắt nắng, làm sao buộc gió?

Hồi tháng mười hai báo hiệu sắp chấm dứt một chuỗi thời gian, tôi ước ao trở về tháng chín. Tháng chín, ở mái tóc Phượng là dòng suối mợ Tháng mười còn mợ Tháng mười một vẫn mợ Tháng mười hai, tôi mơ hồ thấy dòng suối mơ đã gờn gợn chút buồn. Hình như, tình yêu nào cũng đượm một nỗi buồn .

Trời bớt lạnh từ hôm nào, tôi chẳng biết. Mùa đông năm nay tôi không thấy cảnh tượng tiêu điều của những ngày mưa dầm dề. Khi lòng ta rộn rã một

niềm vui, ta quên hết cảnh vật chung quanh ta Đêm lạnh, nằm trên giường
đắp chăn nhớ Phượng, tưởng đến Phượng, cái lạnh trồn đầu mất. Sau ba
tháng hè ở quê ngoại, tôi đã đọc thêm thật nhiều tiểu thuyết và thi ca Tôi đi
tìm tôi tôi không hề thấy tôi giống một nhân vật tiểu thuyết nào Hình ảnh
cậu học trò vừa lớn, tâm sự yêu đương của cậu ta bị các nhà văn bỏ quên.
Hình ảnh ấy, tâm sự ấy, chắc chắn, những người đã trải qua đoạn đời niên
thiếu và leo lên một địa vị xã hội Nhưng người niên thiếu phải sống đầy đủ
thời của họ. Đã đến lúc tôi ghét một bài đạo đức ca của ông Tú Mỡ :

Tuổi niên thiếu sức dài vai rộng
Ví bằng ta chỉ sống mà chơi
Nay mai đến lúc lão thời
NHìn trang sử sách thấy đời rỗng tuếch
Chi bằng lúc đầu xanh tuổi trẻ?
Trời phú cho mạnh khỏe tay chân
Việc ta ta hãy chuyên cần
Quyết đem tài chí lập thân sau này
Rồi vùn vụt tới ngày tuổi tác
Tới khi ta tóc bạc da mồi
Vuốt râu ôn lại sự đời
Đời ta đầy đủ thanh thoi tự hào .

Có nghe tác giả "Phấn thông vàng già" từ tuổi vừa lớn? Có nghe tác giả
"Điều tàn vĩnh biệt" trường lớp? Ôi những tiếng buồn của một thời đã mất,
tưởng chừng níu kéo lại, trở về được ta sẽ sống thêm một lần. Thời đáng
sông nhất của ta là thời niên thiếu Đó là thời để yêu Không bao giờ là thời
để ước ao phú quý vinh hoa Càng không bao giờ là thời của hô hoán thù hận.
Cái thế giới niên thiếu thật kỳ diệu, thật rực rỡ. Và bí mật. Người ta không
thể nói về nó khi đang sống với nó. Người ta chỉ nhắc tới nó bằng hồi tưởng
đứt rời, phản phúc. Hay bằng những tiếc nuối vô vãn. Thời niên thiếu của ta
là thời ta sống cho ta, sống theo ý riêng ta, sống trọn vẹn với ta Ta bất cần, ta
bất chấp tất cả, kể luôn bốn phận. bởi vì, đầu ta không "ngại núi e sông" , ta
thừa chí mạo hiểm , ta can đảm phi thường, một con đường ta vẫn bị khuất
phục là con đường trở về niên thiếu, con đường trở về thời để mơ mộng, để
yêu say đắm, để nhớ vu vơ, để buồn vớ vẩn ... Và không hiểu nổi mình.

Tôi không hiểu nổi tôi Tôi đi tìm tôi qua những nhân vật sáng tạo của nhà
văn. Tuyệt nhiên không thấy Hình ảnh người thiếu niên đã mơ hồ, tâm sự
người thiếu niên còn mơ hồ hơn. Mơ hồ quá nên trở thành xa lạ trong tác
phẩm văn chương thời vừa lớn của tôi chẳng? Tôi nằm trong chăn nhớ
Phượng. Nhớ thiết tha Tôi nằm trong chăn tơ tưởng tình yêu Tình yêu nồng
nàn. Nhưng tôi vẫn sợ hãi ngày tình yêu bỏ tôi ra đi, vẫn sợ hãi ngày Phượng
giã từ cái không gian êm đềm này "Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết". Nghĩ

tới nỗi buồn ấy, tôi cảm như mình là gã học trò của Bồ Trung Linh. Và tôi đang gục trên bàn rượu mà lửa hâm rượu đã khô, bình rượu đã cạn. Tôi học đòi Vũ Hoàng Chương thất tình:

Gặp gỡ chùng như chuyện Liêu trai

Ra đi chẳng hẹn một ngày mai

Em ơi lửa tắt bình khô rượu

Đời vắng em rồi say với ai

Đời vắng Phượng, tôi sẽ say với ai Không, không thể vắng Phượng. Tháng mười hai có ngày Giáng Sinh. Tháng mười hai yêu dấu ngày Giáng Sinh yêu dấu, ngày ấy Phượng hẹn rằng sẽ cùng tôi đi nhà thờ dự thánh lễ nửa đêm. Ngày ấy Chúa Giê Xu ra đời vì tình yêu của loài người. Ngày ấy, tôi sẽ nói tôi yêu Phượng. Tôi bỗng hết buồn với vẫn. Tung chăn dậy ra bàn viết, tôi loay hoay ghi nhật ký. Và tôi làm thơ ...

oOo

Những bài thi đệ nhất lục cá nguyệt đã hết. Phượng cảm ơn tôi đã giúp nàng thoát bí bài Lý Hóa. Con gái thường dốt Toán, Lý, Hóa dĩ nhiên là con gái đẹp. Con gái đẹp mà giỏi Toán, Lý, Hóa thì sẽ bị xấu đi. Phượng dốt Toán, Lý, Hóa vì Phượng đẹp. Đầu tháng giêng mới trả các bài thi. Tôi tin rằng kết quả của tôi trên điểm trung bình. Có thể, tôi hết xuất sắc, tôi "xuống dốc", ảnh hưởng những buổi sáng "làm học trò nhưng không sách cầm tay", những buổi chiều mơ mộng "đếm mãi băng quơ những dấu giày". Chả sao Tôi không muốn làm người xuất sắc. Chỉ muốn làm một người trung bình. Bất cứ lãnh vực nào cũng ở mức trung bình. Như thế cuộc đời bình yên lắm. Chẳng ai đổ kỵ, ghen ghét, thù hận. Quan niệm ai nhất ta nhì, ai nhì ta ba, ai ba ta tư... có vẻ an phận song đó lại là triết lý sống tuyệt hảo. Bây giờ, những người học trò lớp đệ tứ, lớp sửa soạn lên ngưỡng cửa tú tài, được ít ngày thoải mái. Sau lễ Giáng Sinh là đến Tết Nguyên Đán. Trường đã họp toàn lớp. Lớp tôi lãnh nhiệm vụ xuất bản bích báo và tổ chức văn nghệ tất niên. Tôi không chú ý. Tôi đang đợi buổi chiều ngày 24 tháng 12.

Sáng nay, Phượng đi học qua nhà tôi. Nàng ghé vào rủ tôi đến trường. Trời lạnh. Không mưa. Chúng tôi bước ngược chiều gió. Chiếc pull-over đủ sức cản gió không làm con chim khuyển trong trái tim tôi rét mướt. Tôi không sợ rét. Đi bên Phượng, không còn sợ rét. Một tay cắp chồng sách vở, một tay thọc vào túi quần. Tôi bước đều và thấy tinh lực của tôi nhỏ bé quá. Nhưng vỉa hè thì trải thảm nhung và rắc đầy hoa dù. Bây giờ cây đang giờ cành khẳng khiu như bộ xương cách trí. Chiếc khăn màu đỏ quấn quanh cổ Phượng bằng hàng lụa tung bay. Phượng giống con bé quấn khăn đỏ. Cô bé quấn khăn đỏ mới đúng. Cô tích đôi khi đã kể sai. Cô bé quấn khăn đỏ ở tuổi vừa lớn. Mẹ cô bảo cô đi học. Con đường từ nhà dẫn đến trường phải qua một cánh rừng mơ. Cô muốn làng công chúa hái mơ nên cô đã tha thân

trong rừng. Cô chờ đợi hoàng tử trốn học đi săn. Hoàng tử sắp đến thì mẹ cô đi tìm cô, bắt cô trở về nhà. Cô tháo khăn đỏ vắt lại Chiếc khăn bay lên mất trên một cành cây. Hôm hoàng tử lạc vào rừng mơ, chiếc khăn đỏ con n nguyên đó. Hoàng tử nhìn chiếc khăn. Chiếc khăn khê phát phơ, tỏa ra mùi hương tuyệt diệu. Hoàng tử ngây ngất. Chiếc khăn đỏ rời khỏi hoàng tử và bay là đã trước mặt vị hoàng tử trốn học. Hoàng tử đuổi theo. Đuổi mãi tới căn nhà cô bé thì thấy cô bé đẹp nãy nùng đang tựa cửa nhìn xa mơ mộng. Chiếc khăn quâ"n lấy cổ cô bé. Cô bé ngạc nhiên ngó rạ Hoàng tử đang chiêm ngưỡng cô bé. Dĩ nhiên, cô bé quàng khăn đỏ trở thành công chúa. Vợ chồng cô không về triều bệ kiến vua cha mà rủ nhau tới rừng mơ lập nghiệp. Họ hái mơ làm ô mai bán cho những người học trò yêu nhau. Về sau, họ còn nuôi tằm, dệt tơ thành khăn, nhuộm đỏ để tặng những cô gái chung thủy. Khăn lụa đỏ quàng quanh cổ các thiếu nữ vào mùa đông mang ý nghĩa đó. Hãy quàng khăn lụa đỏ, thế nào cũng gặp tình yêu cao quý trong rừng mơ. Rừng mơ ở trong những giấc mơ đẹp .

Cổ tích Cô bé quàng khăn đỏ tôi đã đọc ở đâu, bao giờ, tôi quên mất. Nhưng nó đúng như tôi đã nhớ lại khi nhìn chiếc khăn lụa đỏ của Phượng tung bay.

--Anh Chương !

--Hở ?

--Anh không "dạ" nữa à ?

--Tôi quên .

--Anh cứ quên đi, quên luôn cũng được, chả sao .

--Tôi xin lỗi Phượng .

--Phượng có trách anh đâu. Mà ta nói chuyện khác. Trời lạnh, trên đường đi học, anh biết ta nên làm gì cho đỡ lạnh không ?

--Ăn bánh tây chả quế rắc nhiều muối tiêu .

--Anh đoán đúng ý của Phượng . Nhưng anh đã ăn lót lòng chưa ?

--Tôi định ăn thì Phượng tới rủ đi học .

--Anh đừng lo, Phượng có mang sẵn bánh tây chả quế đây, chúng mình vừa đi vừa ăn vừa nói chuyện .

Phượng dừng lại nằng mở cặp sách lôi ra hai chiếc bánh tây nhỏ kẹp phồng chả quế. Phượng đưa cho tôi một chiếc:

--Mời anh .

Nàng gài khóa cặp sách. Rồi tay trái xách cặp, tay phải cầm bánh mì. Nàng đưa chiếc bánh lên miệng, cắn một miếng. Phượng cười bằng mắt :

--Coi chừng Phượng bỏ thuốc độc đấy nhé !

Chúng tôi hồn nhiên như đôi chim, như hai người bạn chơi với nhau từ thời thơ ấu. Bánh tây giòn. Chả quế thơm cay mùi quế chị Tôi chợt nhớ những tháng ngày tiểu học. Mùa đông đi học phải xin mẹ bằng được mấy hào mua quế chị Trời lạnh cắn cắn, bẻ một mẩu quế chi nhỏ tí mà ngậm thì bao

nhiều rét mướt trơn trượt hết. Quế chi nuốt vào dạ dày, nóng ran cơ thể, chảy nước mắt, nước mũi. Nhưng mà thích. Cho bạn một mẫu quế chi là cho bạn một tấm áo len, một lò sưởi trong buổi học. Lên trung học là già từ thơ ấu, già từ những thanh quế chi cay lịm người mùa đông, cay quên lạnh giá, mỗi người học trò phải tìm cho riêng mình một niềm ấm nồng bằng cách gì đó để chặn gió đông. Tình yêu là thứ áo len tuyệt diệu nhất. Mùa đông, tình yêu làm ấm áp. Mùa hè, tình yêu làm mát mẻ. Nhưng chưa tìm ra tình yêu, bán tây thịt quay hay bánh tây chả quế rất tí muối rang khô tán nhỏ và nhiều hạt tiêu xay thì cũng bớt lạnh một quãng đường từ nhà đến trường. Có tình yêu, lại được tình yêu cho ăn bánh tây chả quế rắc nhiều hạt tiêu, tôi thừa sức lên tận miền Bắc cực, ngồi giữa phiến băng mà mơ mộng.

--Anh Chương !

-Đạ .

--Anh cứ nhớ mãi ?

--Hở ?

--Như thế tốt lắm. Anh sẽ cho cảm tưởng đấy nhé !

--Cảm tưởng gì ?

--Bánh tây Phượng muốn sau ô mai, bánh tây cũng phải có huyền thoại .

--Như huyền thoại chiếc khăn lụa đỏ quàng trên cổ Phượng .

--Có huyền thoại ấy nữa à ?

--Hay lắm .

Chúng tôi bên nhau, bước đều, coi như không gian tĩnh lặng của riêng hai đứa .

-Đẹp nào chúng mình đứng ở ngôi ở Cổ Ngư, quay lưng về hồ Trúc Bạch, thả mắt nhìn hồ Tây, anh Chương nhỉ ?

Tôi hỏi :

--Để làm gì ?

Phượng đáp :

--Ăn bánh tôm .

Tôi hân hoan nói :

--Nếu đỗ, sang năm tôi sẽ lên Hà Nội học .

Phượng nói :

--Vậy anh phải đỗ. Rồi Phượng sẽ đưa anh đi thăm đủ ba mươi sáu phố phường .

Hà Nội ba mươi sáu phố phường

Hàng Mật, hàng Đường , hàng Muối trắng tinh

Từ ngày ta phải lòng mình

Bác mẹ đi rình đã biết mấy phen

Làm quen chẳng được nên quen

Làm bạn mất bạn ai đền công cho

Tôi đã nuốt tới miếng bánh tây cuối cùng và nuốt luôn cả lời hứa của

Phượng. Nàng sẽ dẫn tôi đi xa hơn, đến một rừng mơ chưa hề có bước chân ai lai vãng. Nhưng tôi phải thi đỗ cuối năm học này. Tự nhiên, tôi yêu Hà Nội, tôi yêu cậu học trò tên là Điệp. Tôi muốn Phượng là Lan ngồi bên song cửa và tôi là Điệp vừa nghe kết quả từ trường thi về qua nhà Phượng. Tôi sẽ mua mười gói đồ xanh, đồ cỏ, đồ đen, hiên ngang như một cảm tử quân đứng phưỡn ngực ngạo nghễ nhìn xe tăng địch quân và ném đủ mười trái lựu đạn. Lựu đạn nở hoa hy vọng. Hoa hy vọng rực rỡ màu sắc tình yêu. Địch quân không cười. Địch quân chớp mắt. Có thể, địch quân sẽ khóc. Hay vừa khóc vừa cười.

--Anh bằng lòng chứ ?

--Đề Phượng dẫn đi thăm Hà Nội ?

--Đỗ trước đã .

--Nhỡ tôi trượt ?

--Anh không thể trượt. Anh phải đỗ.

--Nhỡ ...

--Trong đời chúng ta không thể có một lần "nhỡ", anh hiểu chưa, anh Chương ?

Tôi hiểu. Nghĩa là không hề có nhỡ một lần tôi và Phượng xa nhau. Điều đó khiến tôi lo ngại. Và tôi sợ mùa hè sắp tới, dù bây giờ chưa hết mùa đông. Mùa hè tới, tôi sẽ đi thi. Tôi sẽ đỗ. Nếu chỉ giản dị thế, cuộc đời thật sung sướng. Nhưng nhỡ (làm sao biết nổi mà bảo không hề có nhỡ) tôi trượt, nếu tôi về ngang nhà người yêu bằng một gói vỏ chuối, chắc chắn, cuộc đời sẽ buồn tênh.

--Anh Chương !

-Đạ .

--Anh lại nhớ ?

--Tôi quên rồi .

--Nhưng điều này cấm anh quên: Tôi 24, anh chờ Phượng ở cửa nhà anh. Chúng mình cùng đi dự thánh lễ nửa đêm .

--Tôi sẽ nhớ .

Đã đề"n công trường. Tôi cảm ơn công trường. Vì nó làm tôi không thêm nhớ đoạn kết của cuộc đời cậu học trò tên là Điệp. Một chuyện tình chán ngấy là một chuyện tình có nhân vật quy y cửa Phật. Còn chuyện tình đẹp? Tôi chưa biết. Có điều chuyện tình ấy không có đoạn kết khiến ta phải khóc sung mắt hay cười rũ rượi như một người điên. Nó lâng lâng. Nó man mác. Nó dịu nhẹ. Tôi muốn tình yêu man mác, lâng lâng, dịu nhẹ đừng bùi ngùi, thổn thức. Chúng tôi sống đôi bước vào sân trường, vào lớp học. Tôi vừa tìm ra câu trả lời của tôi. Tại sao các cô học trò lớp dưới nhìn tôi khi tôi ở bên cạnh Phượng? Tại vì, giản dị quá mà, các cô ấy đang mơ thành Phượng, đang mộng có cậu học trò nào đó đứng cạnh chuyện trò vu vơ ...

oOo

Giáng Sinh năm nay trời thật lạnh. Chỉ tiết không có tuyết rơi Nếu muốn tuyết rơi, tôi phải nhắm mắt mơ mộng. Mọi năm, tôi đâu cần biết lễ Giáng Sinh. Với học trò ngoại đạo, Giáng Sinh được nghỉ một ngày, được xa trường lớp một buổi, được quên sách vở một đêm. Thế thôi Nhưng Giáng Sinh năm nay thì tuyệt diệu Với tôi, từ tháng chín, một ý nghĩ gì về Phụng, một ngóng trông nào với Phụng đều tuyệt diệu Tôi khó tìm tĩnh từ hay hơn. Trước tiên, Phụng nhờ bưu điện gửi cho tôi một tấm thiệp giáng sinh do nàng vẽ. Đơn sơ là tình yêu Tấm thiệp vừa khổ phong bì, Phụng vẽ cây giáng sinh đầy chuông, hoa và những vì sao Chợt vót cây giáng sinh, một đôi chim nhỏ đậu sát nhau Chuông, hoa và sao phủ đầy tuyết trắng. Đôi chim nhỏ không bị tuyết phủ. Chắc là vì sao giáng sinh trên trời giúp đôi chim một phép tích làm tan tuyết lạnh. Vì sao giáng sinh chiếu tỏa hào quang xuống chỗ đôi chim đậu Phụng viết câu chúc tôi : "chúc anh Chương nhận được một ân huệ nhỏ của Chúa trong đêm Giáng Sinh để gìn giữ sự đời". Gửi thiệp giáng sinh trong mùa Giáng Sinh đã trở thành truyền thống cho cả những người ngoại đạo ở thành phố. Không còn gì khôi hài hơn, "học trò" hơn những anh bạn cùng lớp gửi thiệp giáng sinh cho mình tận tay và ở ngay lớp học. Và mình dở ra xem ngay, đọc ngay và cảm ơn ngay tại chỗ. Và chẳng cảm thấy gì. Đó là những tấm thiệp giáng sinh năm ngoái, năm kia Năm nay, không ai gửi cho tôi Có lẽ, Chúa muốn bắt tôi phải cảm thấy một ý nghĩa tuyệt diệu (vẫn tĩnh từ đó) trong ngày giáng sinh của Ngài và Ngài truyền lệnh cho bưu điện, bằng sự ngạc nhiên vây phủ bởi màu sắc của thần thánh. Tôi tưởng chừng gặp Chúa sớm nhất, sớm hơn ba ngôi vua tới từ phương Đông .

Tĩnh lý nhỏ bé của tôi nhộn nhịp từ lúc chập tối Người người đi đi, lại lại Những chiếc đèn ông sao luôn bóng điện bên trong đã thấp sáng trước cửa những gia đình công giáo Tôi quên chưa hỏi Phụng "đi dạo" hay "đi đời". Tôi nghĩ chả nên hỏi Bóng tối tràn ngập thị xã cho tôi nhìn rõ cây thánh giá trên nóc giáo đường. Tôi đứng ngoài cửa chờ Phụng. Tôi nhớ Phụng. Nhớ Phụng châm điều thuốc. Và tôi châm một điều thuốc. Điều thuốc chóng hết. "Ngó trên tay thuốc lá cháy lụi dần, Anh sẽ nói gớm sao mà nhớ thế ". Châm thêm điều thuốc mới Hời cỏ tương tư, ngỡ rằng đốt một giúm, nhả khói sẽ thấy người yêu hiện ra trong khói thuốc! Hời khói tương tư, ta gửi hồn ta vào người, hãy bay tới nàng bảo đến ngay kéo ta vàng phôi, ta ho lao, ta chết. Phụng không muốn tôi ho lao Phụng không muốn tôi chết. Phụng đã tới Nàng mặc áo màu. Nàng sợ mặc áo trắng tôi nhìn không ra "Áo em trắng quá nhìn không ra". Phụng tới như một thiên thần, một nữ thiên thần biết yêu (Các thiên thần thường là bột nặn, là đá, là gỗ ...) Vùng trời của riêng tôi rực ánh hào quang. Nhưng tầm mắt tôi thì bị gió hạn (Tôi

thích thế). Cơ hồ tôi cận thị. cơ hồ tôi chỉ còn nhìn rõ Phượng áo nhung xanh mướt .

--Phượng đến muộn bắt anh đợi Anh đốt mấy điều thuốc lá rồi ?

--Tôi mới sắp đốt điều thứ nhất .

--Anh có nói dối không ?

--Không .

--Sao Phượng cứ thích anh nói dối Phượng .

--Để làm gì ?

--Để thấy anh dễ mến hơn .

Chúng tôi sóng đôi bước thân ái tựa đôi nhân tình .

Phượng nói :

--Minh đi đâu chờ tới nửa đêm ?

Tôi hỏi :

--Phượng muốn đi đâu ?

--Anh có sợ mỗi chân không đã ?

--Không .

--Thế thì mình đi hết các phố thị xã. Phượng về đây ngót bốn tháng mà mới chỉ biết con đường từ nhà đến trường ngang qua nhà anh. Phượng muốn chơi trò này: Phượng đếm và anh làm tính nhằm xem thị xã của anh có bao nhiêu bóng đèn điện ngoài phố .

--Những bóng bị cháy ?

--Mình cũng tính rồi trừ đi.

--Tại sao mình không đếm những cây hời ?

--Một đêm khác. Giáng Sinh sang năm, chẳng hạn .

Chúng tôi thả dãi trên những hè phố lớn. Những phố nhỏ không có vỉa hè, chúng tôi đi giữa đường, đi thông thả. Hai đứa cười nói rất nhỏ mà tiếng cười nói rất to, vang xạ Phượng đếm những bóng đèn điện vàng khè trên cột cao bằng đốt ngón tay. Hết con phố, nàng cho biết tất cả có bao nhiêu bóng đèn điện. Sang phố khác, hết đường, nàng lại cho biết số bóng đèn đã đếm và tôi cộng lại Trò chơi lạ lùng. Hồi còn nhỏ, tôi chỉ khoái bắn vỡ bóng đèn điện. Tối tối, tôi đem súng cao su, tia bóng đèn rồi chạy trốn cảnh binh. Bây giờ lớn khôn, có người bạn gái mà mình tưởng đã là người yêu của mình, tôi đi đếm bóng đèn điện .

--Anh Chương ạ !

--Hử ?

--Anh không quên "bài học", Phượng tặng anh 19 điểm .

Tôi bắt chước Phượng xóa tiếng "dạ" và đồng nghĩa của nó trong tự điển rồi .

--Phượng thương hại những con đường không có ánh điện. Đó là những con đường mù. À, được bao nhiêu cả thầy ?

--Tôi quên .

--Lỗi tại Phụng, đang đếm thì nói làm anh quên .

--Phụng cứ nói chuyện, có gì sang năm chúng mình đếm lại Sang năm, chắc không còn những phố đêm không đèn .

--Anh chắc ?

--Tôi chắc. Vì những phố ấy Phụng đã đi qua .

Phụng lặng thinh. Tôi nghe rõ hơi thở của Phụng và tôi nghe rõ hơi thở của tôi Tôi có nhiều chuyện muốn kể với Phụng, muốn nói với Phụng nhưng tôi đã quên hết. Ở nhà, sửa soạn ra đi, tôi định khơi chuyện Nhật ký của tôi Thế nào Phụng cũng nắn nì đòi xem. Và tôi sẽ cho nàng xem. Tôi đã ghi biết bao ý nghĩ của tôi về Phụng. Tôi đã chép biết bao thơ nhớ nhung, hờn ghen, giận dỗi của các thi sĩ mến yêu của tôi Đọc xong, Phụng sẽ nói yêu tôi Ba tiếng anh yêu em thật giản dị, thật đơn sơ mà sao khó nói, khó viết! Phải chăng những gì đơn sơ nhất, giản dị nhất lại khó khăn nhất, rắc rối nhất. Tình yêu là thí dụ. Và vì tình yêu không đơn sơ, giản dị, tình yêu chứa đựng cả bầu trời huyền ảo, cả đại dương bí ẩn nên Thượng Đế mới tạo ra thi sĩ để thi sĩ truyền cách tỏ tình cho loài người Nhưng thi sĩ chưa làm tròn sứ mệnh của Thượng Đế. Hàng triệu thi sĩ đã làm thơ ái tình và còn hàng triệu thi sĩ đang làm thơ ái tình. Có hàng triệu bài thơ ái tình gây xúc động cỏ cây, hoa lá, chim muông, đất đá, súng đạn. Chỉ thiếu một bài thơ cho tôi nói với Phụng: Anh yêu em. Bởi thế, tôi đành chép những bài thơ của những thi sĩ tôi yêu nhất, tôi ngưỡng mộ nhất vào nhật ký của tôi, hy vọng nếu Phụng yêu tôi, "em yêu anh". Phụng nói chắc dễ dàng .

--Phụng !

-Đạ .

--Đã nửa đêm chưa ?

--Gần tới .

--Mình nên đến nhà thờ .

--Làm gì ?

-Đự lễ .

--Phụng không "đi đạo". Phụng "đi đời", Phụng đi thênh thang trong cuộc đời Mình dự lễ ngoài đời, dự lễ ngoài trời Anh hãy ngược nhìn bầu trời mà xem, Chúa đang nhìn những kẻ ngoại đạo và chỉ ban ân sủng cho kẻ ngoại đạo .

Tôi ngửa mặt nhìn trời Bầu trời đầy sao Ánh sao xuyên qua sương khuya .

--Vì sao nào sáng nhất là Chúa Giê xu đấy .

Tôi nói :

--Tôi chỉ thấy một chuỗi sao sáng nhất .

Tôi bảo Phụng nhìn theo tay tôi chỉ lên trời :

--Phụng thấy chưa, chuỗi sao hình chữ P. Đặt tên là sao Phụng nhé !

Phượng nắm lấy tay tôi Cánh tay tôi cứng đờ Như một hiệp sĩ hạng tồi bị tay cao thủ điểm trúng huyết. Tôi lịm người Tâm hồn tôi thoát khỏi thể xác tôi, bay bổng. Bay bổng lên vì sao Phượng. Tôi đang hưởng một cảm giác lạ lùng mà tôi ngu ngơ quá, chẳng hiểu cách so sánh hay phân chất. Phượng đã buông tay tôi Nàng đã giải huyết cho tôi .

--Có một vì sao mọc chệch ra ngoài .

Tôi nhìn Phượng :

--Đó là chiếc răng khênh của Phượng .

Phượng cười, nụ cười thơm mùi lê chín :

--Cám ơn anh. Phượng được hưởng một đêm Giáng Sinh rất đẹp ở tỉnh lỵ.

Mình về nhé, anh Chương .

--Vâng, mình về ...

Đêm Giáng Sinh niên thiếu của tôi đầy Cũng bình thường và đơn giản, nếu tôi kể chuyện cho bất cứ ai nghe Hai người trai gái đi trên những phố vắng. Đi đến nửa đêm , nghĩ vẩn vơ, nói vu vơ Rồi về. Trước đó thì náo nức mong, nóng lòng đợi, tưởng chừng mình sẽ kiếm được bí tích của tình yêu trong đêm Giáng Sinh. Chứa đến với loài người chắc cũng đơn giản như hai chúng tôi Và đó là tình yêu .

--Anh Chương ạ, nếu được ước một điều trong đêm nay, anh ước ao gì ?

--Phượng đã đọc bài thơ "Đi chơi chùa Hương" của Nguyễn Nhược Pháp chưa ?

--Chưa .

Tôi mừng quá. Trong bài thơ ấy, cô bé mười lăm tuổi theo bố mẹ đi chơi chùa Hương đã gặp một văn nhân. Cô bé mơ ước "Sao cho em lấy chàng".

Tôi muốn ước một điều tương tự : Sao cho tôi lấy nàng. Tôi bảo Phượng :

--Tôi ước ao điều cô bé của thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp đã ước.

Phượng nói :

--Để Phượng sẽ đọc bài thơ "đi chơi chùa Hương " .

Tôi đưa Phượng về nhà Phượng. Một mình trên đường khuya, tôi châm

thuốc hút. "Nhớ nhà châm điếu thuốc, Khói huyền bay lên cây ". Nhớ

Phượng châm điếu thuốc. Khói huyền bao lên sao Đêm nay tôi không thích ngủ. Có thể tôi sẽ làm thơ .

Phượng vĩ

Tháng Giêng

Tháng giêng ngon như một cặp môi gần

Tôi sung sướng nhưng vội vàng một nửa

Xuân đang tới nghĩa là xuân đang qua
Xuân còn non nghĩa là xuân sắp già
Và xuân hết nghĩa là tôi cũng chết
Lòng tôi rộng nhưng lượng trời cứ hẹp
Không cho dài tuổi trẻ với thanh xuân
Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn
Nếu tuổi trẻ chẳng đòai lần thắm lại
Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi
Nên băng khuâng thương tiếc cả đất trời
Những câu thơ thật buồn. Cho niên thiếu Nó mở ra một hoàng hôn lạnh tím
với khung cửa sâu thẳm mà người niên thiếu sắp phải bước qua Bước qua và
đoạn tuyệt tuổi ngọc. Ôi, tuổi ngọc của một đời người sao ngắn ngủi thế!
Người niên thiếu"u sẽ già từ những buổi "Đi dạo" :
Bước bước gang hồ giữa mắt tươi
Đi thì có chỗ đến không nơi
Mỗi khi nghỉ nhọc t rong thân gió
Tôi hớp trong tay những vón trời
Sẽ nhìn rõ đời mình lửng lơ quá tầm tay với :
Kìa treo trái mộng trĩu cây đời
Ngang với tầm tay ngắn của người
Những mùa vu vơ tay đã mỏi
Ê chề đời thoáng vị cơm ôi
Tôi bỗng thương tôi và thương cái hiện tại tuyệt diệu, cái hiện tại đầy chiêm
bao dễ dàng hiện lên trên những trang vở nháp học trò, bằng những nét vẽ
đơn sơ, khờ khạo Cái hiện tại ấy rồi phải mất như tôi phải lớn, phải già, phải
thôi học. Khung cửa sâu thẳm của hoàng hôn lạnh tím khép chặt. Tôi bước
sang một thế giới âm u: Cuộc đời Thế giới ấy đã đặt chân tới, khó lòng trở
lại Cửa đã khép và khóa đã vặn. Tôi sẽ leo lên những con dốc lởm chởm hứa
hẹn rơi xuống vực thẳm. Tôi hết được bỗng bênh trên dòng sông mơ mộng.
Cái rơi đời hẳn, khác cái rơi tình yêu Những câu thơ báo hiệu một tương lai
u ám cho tôi, cho những người sắp già từ tuổi vừa lớn, đã khiến tôi gục mặt
xuống cuốn vở nháp. Ngậm ngùi Năm ngoái , tôi không bận tâm với thời
gian, với sự tuần hoàn của trời đất. tôi nghĩ ngày mai sẽ vui hơn ngày qua
Và lớn khôn mình sẽ được hưởng nhiều thứ mà còn bé nhỏ mình thêm
thuồng, mình bị ngăn cản. Năm nay, cùng với sự chuyển mùa của lòng tôi,
tâm hồn tôi đã thay đổi Thay đổi từ tháng chín, từ lúc xót thương những
chiếc lá vàng úa và tưởng mỗi chiếc lá rời cành đều là chiếc lá bàng cuối
cùng trong thơ Nguyễn Bính. Thay đổi từ ngày có Phụng. Ngày đó có tình
yêu Và tình yêu bắt ta lo sợ đôi cánh ngu si của thời gian, bắt ta sợ những lời
tiên tri về tình yêu của thi sĩ. "Gặp đi em , anh rất sợ ngày mai, Đời trôi chảy

lòng ta không vĩnh viễn". Lòng ta không vĩnh viễn hay niên thiếu của ta không vĩnh viễn? Tôi chợt nhớ những câu hẹn hò của Phượng. Mà buồn. Nếu hè này tôi trượt? Chắc chắn, tôi không được lên Hà Nội học ban tú tài, không được ngồi ở bên đường Cổ Ngư với Phượng nghe gió lướt trên mặt hồ thụ. Tôi không được gần gũi Phượng, không được thưởng thức mùi hương ngát thơm của tóc Phượng. Tôi sẽ mất Phượng. Mãi mãi mất Phượng. Tôi ghét mùa hè sắp tới. Tôi muốn tháng giêng chôn chân một chỗ. Tôi muốn chặt chân tháng giêng. Nhưng tôi làm không nổi. Tôi đành an ủi tôi. Rằng đã chắc gì Phượng yêu tôi. Rằng tôi chỉ là kẻ nhật vợ tình yêu. Rằng tôi đã biết yêu chưa. Rằng như thế có phải tình yêu. Dầu sao, tôi vẫn sợ tháng giêng chóng qua, tôi vẫn sợ mùa hè sắp tới. Nghĩ đến buổi chiều hay buổi sáng hay buổi trưa lặng lẽ đi như một thi sĩ "Cúi đầu ngoảnh mặt quên xa tiếc, Đi hết thời gian không tiếc thương", tôi thấy trời đất quanh tôi đã cảm điếc. "Sông núi phô pha bật tiếng huyền". Tôi không dám nghĩ thêm nữa. Hỡi tháng giêng đầu tiên của đời niên thiếu, mi có hiểu tâm trạng ta, tâm trạng của cậu học trò vừa lớn vừa biết yêu vừa biết buồn vừa biết sung sướng vừa biết sợ hãi !

Tháng giêng học Nguyễn Công Trứ! Tại sao tuổi trẻ cứ bị học những tư tưởng căn cổ. Tại sao cứ bắt những tâm hồn thi u niên học Trê Cóc, Trinh Thử, Lục Văn Tiên, Cung Oán Ngâm Khúc, Chinh Phụ Ngâm Khúc ...? Tại sao một học trò đệ ngũ phải gặm những khúc bánh mì rắn như đá :

Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán

Chết đuối người trên cạn mà chơi

Lò cừ nung nấu sự đời

Bức tranh vân câ ?u vẽ người tang thương

Một học trò đệ ngũ nào đã tội tình chi mà phải lải nhải thơ của Nguyễn Bình Khiêm :

Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ?

Người không người đến chỗ lao xao

Phải học sự ngơ vực cuộc đời :

Còn bạc còn tiền còn đệ tử?

hết cơm hết gạo hết ông tôi

Tại sao tôi không được học tình yêu trong ca dao, trong thơ Nguyễn Bính, Đinh Hùng, Nguyễn Xuân Huy ...? tôi còn trẻ măng mà tưởng đã già cộc khi đọc những vần thơ yếm thế của Cao Bá Quát :

Ba vạn sáu nghìn ngày là mấy

Cảnh phù du trông thấy cũng nực cười

Thôi công đâu mua chuốc lấy sự đời

tiêu khiển một vài chung lão lếu

Cái chí làm trai của người xưa không còn hợp với tôi "Gieo Thái Sơn nhẹ

tựa hồng mao" hay là "Quyết soay bạch ốc thành lâu đài" nó giả tạo và anh hùng rơm quá. Cổ thụ là cây đã chết. Sống mà như chết vì đã hết nhựa yêu đương. Cổ thụ chỉ còn cái bóng mát hữu ích trong bài luận lớp bạ Tôi chán thơ văn Nguyễn Công Trứ. Tôi hợp với Chu Mạnh Trinh hơn. Tôi đã buồn, tôi càng buồn. "Tôi buồn chẳng hiểu vì sao tôi buồn". Rõ ràng tôi rắc rối, tôi phiền toái, tôi mưa nắng bất thường, tôi đêm ngày vô định. Tôi đang yêu và tôi đang tiễn biệt tình yêu Tôi đang sung sướng và tôi đang khổ sở. Tôi hiểu tôi và tôi chẳng hiểu tôi Phải chăng thế là tuổi vừa lớn, thế là mùa chuyển dịch của lòng niên thiếu ?

Thầy toán trả bài thi đệ nhất lục cá nguyệt. Thầy nói :

--Anh Tùng năm nay tiến bộ. Anh Chương có vẻ chững mẫn, bài vở làm cầu thả. Nếu anh ỷ tài anh sẽ trượt. Chị Phụng là học trò mới lại rất xuất sắc.

Thầy không hiểu gì về Tùng. Thầy không hiểu gì về tôi thầy không hiểu gì về Phụng. Chỉ một mình Phụng hiểu tôi Phụng quay xuống :

--Tra anh "ngôi vị" xuất sắc nhé!

--Tôi tặng Phụng .

--Không tiếc chứ ?

--Đã cho thì không tiếc .

Tôi không ngờ mình nói được một câu bao phủ đầy ý nghĩa Hình như tôi đã tác hiệu Hình như khi một cậu trai biết yêu là cậu ta hết hồn nhiên, tuy vẫn ngô nghê Tác điệu càng ngô nghê, ngớ ngẩn. Đôi mắt Phụng tròn xoe Tôi thấy tôi trong đôi mắt nàng. Tôi thấy tôi hết buồn phiền, lo lắng, sợ hãi Tôi thấy tôi sung sướng, vui vẻ. Tôi thấy ngôi trường thi bên Nam Định quỳ rũ vô cùng. Tôi nghe tên tôi được gọi vào vấn đáp. Tôi nghe tên tôi đã .u bình thản. (Cứ trung bình, mọi việc sẽ tốt đẹp). tôi thấy tôi ngồi trên chuyến xe hàng lên Hà Nội trọ học. Tôi thấy Phụng rủ tôi lên Cổ Ngự ăn bánh tôm. Tôi nuốt gọn Hà Nội một miếng. Tôi nhìn rõ cả tôi lẫn mộng mơ của tôi trong đôi mắt Phụng quay lên. Thầy tiếp tục khen người này, chê người nọ, khuyến khích người kia Phụng hí hoáy viết và đưa cho tôi mẫu giấy

:"Phụng muốn xin anh một thứ, được không? " Tôi viết trả lời ngay : "Nếu tôi có bất cứ cái gì, tôi sẽ cho Phụng hết, không tiếc, tôi thề tôi không tiếc".

Tôi ném mẫu giấy lên bàn Phụng. Đọc xong, Phụng quay xuống :

--Anh giữ lời hứa đấy nhé! Ăn Tết xong Phụng sẽ nói Phụng sẽ xin anh thứ gì .

Tôi không biết Phụng muốn xin tôi thứ gì. Tôi bỗng ghét tháng giêng , muốn nó đi nhanh. Tôi lại vội vàng. Mới mong tháng giêng chôn chân một chỗ, mới đòi đốt cháy đôi cánh thời gian đã đổi ý liền. Một ngày mấy lần đổi ý. Chưa bao giờ tôi mong Tết như bây giờ. Khi tôi mong đợi thì giờ gian nó ì rạ Nó ngủ gật. Nó quên đi Nó chán đi Mắng nó, đuổi nó, nguyên rủa nó, nó

nhe răng cười Tôi đành chịu thua Những môn thi khác tôi được trên điểm trung bình. Tôi không phàn nàn. Một mình Phượng hiểu tôi vẫn xuất sắc là thừa "Hoàng tử của lòng em", của riêng em. Hoàng tử đâu phải của ... nhiều em. tháng giêng dương lịch đi chậm thi với tháng chạp âm lịch. Với học trò, tháng giêng là tháng dưỡng sức. Đề nhất lục cá nguyệt đã thi xong xuôi Sang tháng hai, qua ít ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, học trò đệ tứ tha hồ đánh vật cùng bài vở. Mảnh bằng trung học phổ thông cũng vẻ vang lắm, đùa sao! Lớp tôi lãnh nhiệm vụ tổ chức buổi liên hoan tất niên toàn trường và xuất bản một tờ bích báo Tùng được bầu làm trưởng ban nhạc, kịch. Tôi làm trưởng ban bích báo .

Tùng xách đàn đến trường. Anh ta vào các lớp tuyển chọn giọng ca Các cô nữ sinh đệ ngũ phục Tùng sát đất. Giờ ra chơi, lợi dụng chức trưởng ban nhạc, kịch, Tùng ngồi trên bàn, tay búng đàn, miệng hát một khúc nhạc "Em tôi" của Lê Trạch Lựu

Em tôi ư đứng
Nhìn trời dăm dăm
Mang theo đôi mắt
Buồn vương giấc mơ
Vu vơ dăm đuổi

Theo ngàn áng mây
Bao đêm thắm đêm trên trời đầy sao sáng ...

Tiếng đàn của Tùng thật hay Anh ta chơi đàn nổi tiếng ở thị xã. Tôi biết Tùng hát cho ai nghe Và tôi thấy gai gai tâm hồn. Những lần Tùng đàn hát trong lớp, Phượng thường quay xuống nói chuyện với tôi Nàng đùa: "Anh mất bài tử rồi". Tôi nói: "Tôi sẽ hát bài khác tặng Phượng". Tôi ngó Tùng và đọc rõ nỗi buồn trên khuôn mặt ... nghệ sĩ của anh. Bài vở các lớp gửi về đăng bích báo rất ít. Lớp đệ tứ phải viết gần như trọn hai trang báo Tôi có ba người phụ tá để viết và vẽ. Tôi chỉ chọn bài Và tôi đã choáng váng khi đọc những bài thơ tỏ tình yêu với Phượng. Đây là thơ của Tùng gửi đăng :

4 Câu Phượng Vĩ

Ta yêu lắm phượng hồng trên áo trắng
Khi đơn sơ môi phượng dẫn đo cườ
Nhìn lá biếc phượng thêu chùm đỏ thắm
Nghe trong hồn công chúa phượng lên ngôi

Bốn câu thơ của Tùng tán dương Phượng quá. Phượng là công chúa Công chúa của Tùng. Không hiểu tôi có đủ tài làm bài thơ ca ngợi Phượng hơn Tùng không. Tôi đâm ra bối rối Tôi muốn từ chức trưởng ban bích báo để khỏi phải tự cầm kim đâm vào tim mình. Và đây, bài thơ ký bút hiệu Ái Phượng (yêu Phượng đây mà, yêu nặng):

Phượng Nở Mùa Xuân

Em ở phương trời xa tới đây
Đi cùng thu với gió heo mây
Từ em chung học tình ta bỗng
Bay thật cao vời theo sắc mây
Đây khoảng đời buồn riêng của ta
Bốn mùa thiếu vắng tiếng chim ca
Bốn mùa không một cành hoa nở?
Nghe dậy tâm hồn những xót xa
Em đến bằng đèn cũng động lòng
Ghé bàn nghe chuyển mạch mung lung
Hoa vườn ta nở chim đua hót
Ta thấy gần ta bao nhớ nhung
Phượng vĩ là em đây biết chưa
Loài hoa của tình ái đông đưa
Chẳng chờ hè tới cho vàng mộng
Nở rộ hồn ta thắm ước mơ

Thi sĩ Ái Phượng tỏ tình thiết tha gấp mười lần thi sĩ Văn Tùng. Tôi chắc thi sĩ Ái Phượng đã từng lén bỏ thư vào ngăn bàn của Phượng. Phượng bảo tôi đã có trên mười câu học trò viết thư tình cho nàng. Những bức thư tình lén bỏ vào ngăn bàn học của Phượng không làm tôi khổ sở nữa. Tôi đã là kẻ chiến thắng, kẻ chiến thắng có lòng. Nhưng mà những bài thơ tỏ tình với Phượng tôi đang chọn đăng báo nguy hiểm lắm. Thơ dễ gây xúc động. Những mười mấy bài thơ ca ngợi Phượng, ngỏ lời yêu Phượng thì tôi chống đỡ sao nổi. Thi sĩ Ái Phượng và mười sáu câu thơ của anh ta làm tôi tối tăm mặt mũi. Bài thơ dưới đây mới là trái đấm nghìn cân :

Con Chim Xanh Tình Ái

Em rụt rè tháng chín
Từ tháng chín tới nay
Tâm hồn anh gói kín
yêu em em có hay
Em hồn nhiên tháng mười
Anh ngại ngần dò hỏi
Phải em gửi nụ cười
Cho tình anh trôi nổi
Em đơn sơ tháng một
Anh chiêm bao tình cờ
Em làm sao biết được
Trời trong anh ngẩn ngơ
Em tuyệt vời tháng chạp
Nhìn em anh ngại ngần

Mùa xuân nào chim hót
Mùa xuân anh nhớ nhưng
Con chim xanh tình ái
Bây giờ đã thảng giêng
Một mình anh mòn mỏi
Đi trên nỗi ưu phiền

Thi sĩ tác giả bài thơ này ký bút hiệu Hoài Phụng. Trên đầu bài thơ, nhà thi sĩ "khốn nạn" của tôi đề tặng một câu bông bế : "Tặng một chùm phượng đỏ duy nhất trên cây phượng vĩ giữa sân trường của tôi"! Phượng đỏ là Hồng Phượng. Thi sĩ Hoài Phụng làm thơ tặng Hồng Phượng, diễn tả mối tình thơ mộng của chàng từ tháng chín.

Từ tháng chín, bao nhiêu anh học trò đệ tứ đã yêu thầm nhớ trộm Phụng. Yêu Phụng bao nhiêu người hút thuốc lá. Yêu Phụng bao nhiêu người làm thơ Toàn những bài thơ, đọc xong, tôi choáng váng. Nếu tôi là Phụng chắc tôi sẽ xúc động tận đáy linh hồn. Và nghĩ thế, tôi rồi tăm mặt mũi Nhưng tôi tin Phụng đã yêu tôi (Thật ngớ ngẩn, người ta đã tặng anh một bức tượng như Lục Vân Tiên tặng tượng Kiều Nguyệt Nga hay cắt mớ tóc gửi anh làm tin như Thúy Kiều gửi Kim Trọng đâu mà anh chắc người ta đã yêu anh.

Anh nhận vợ Yêu là nhận vợ đó.) Phụng sẽ cho tôi biết cảm tưởng về những bài thơ "tán" nàng. Chắc chắn, Phụng sẽ thản nhiên. Tôi chỉ muốn vậy Và mong rằng Phụng khen ngợi những bài thơ đã làm tôi bàng hoàng. Lớp tôi, nhờ Phụng, sẽ đóng góp cho văn học sử hàng chục thi sĩ lừng danh. Thơ của Ái Phụng, Hoài Phụng hay hơn thơ của Nguyễn Công Trứ, Nguyễn Bình Khiêm. Nó thật quá, gần gũi với tôi quá. Nó còn học trò. Mai sau nó sẽ điêu luyện, nó sẽ làm mờ Huy Cận, Xuân Diệu ... Hỡi thi sĩ của lớp tôi, các bạn hãy thất tình, hãy trốn học, hãy trượt thi để thành thi sĩ trứ danh. Bởi vì, tất cả thi sĩ trứ danh đều đã làm thơ ở lớp học vì người con gái Vì tình yêu Các bạn hãy nổi tiếng, hãy vào Nam ra Bắc. Xin các bạn đừng cướp mất Phụng của tôi bằng những bài thơ óng ả của các bạn. Thi sĩ làm cho mọi người yêu nhau Thi sĩ tạo hạnh phúc cho người khác. Các thi sĩ học trò của tôi nhớ giữ gìn tôi điều ấy Dù sao, tôi sẽ thức khuya vài đêm để làm một bài thơ thi đua với thi sĩ Ái Phụng, Hoài Phụng, Văn Tùng.

Và đây là bài thơ của tôi, bài ... "chiến thơ" như bài "chiến tụng Tây Hồ Phú" của Phạm Thái :

Tương Tư Thảo
Nàng cho tôi giùm tương tư thảo
Và dặn mỗi chiều xuống nhớ nhưng
Đốt cỏ tương tư bằng lửa ảo
Hồn bay theo khói đẹp vô cùng
Lúc ấy đôi lòng đi dạo chơi

Qua đường nắng chiếu lối trắng soi
 Dây dòng sông mộng con thuyền lư
 Tình ngỡ đang nằm trong chiếc nôi
 Chín vạn hương thơm tỏa ngát ngào
 Quanh tôi đầy rẫy những chiêm bao
 Với tay hái một chùm hoa phượng
 Chưa đủ vì chưng vẫn khác khao
 Ngần ngơ đứng giữa khung trời la.
 Tôi lạc vào rừng mơ rất mơ
 Ngủ trọ màng cây chần xác lá
 Thấy mình khác hẳn tháng năm xưa
 Đó lúc hồn tôi theo khói bay
 Lên cao hồn cũng hóa làm mây
 Thành mưa rơi xuống nhòa thương nhớ
 Thấy dựa vai nàng tay kiếm tay
 Tôi so sánh bài thơ của tôi với các thi sĩ Văn Tùng, Ái Phượng, Hoài
 Phượng thì cảm thấy mình ăn đứt về "nội dung". Nội dung Tương Tư Thảo
 là nội dung của tình yêu đã nặng trong tay. Khi các bạn tôi mới yêu Phượng
 trên áo trắng như Văn Tùng, anh yêu Phượng đấy, em biết chưa như Ái
 Phượng, chưa ngỡ lời yêu đã ngỡ thấy tình như Hoài Phượng thì tôi đã dựa
 vai nàng, đã đi dạo chơi với nàng, đã hái trái mộng, hoa mơ, đã được nàng
 bỏ bùa tình yêu tức là tặng một giùm tương tư thảo. Đọc bài Tương Tư Thảo,
 Phượng sẽ nhớ câu dặn tôi : "Hút một điếu thuốc lá mỗi ngày lúc nhớ tới một
 người". Tôi vững lòng rồi. Tôi chấp tất cả. Bài thơ của tôi ký bút hiệu ... Tây
 Tôi bắt chước J. Leiba, thi sĩ có mấy câu thơ đợi thư người tình rất thú vị :
 Thư bạn tôi không có sáng nay
 Người phát thư vừa qua khỏi cửa
 Lòng tôi như đại lại như ngây
 Và bút hiệu của tôi là Mille Chapitres. Nhưng Mille Chapitres đọc giả dễ
 đoán quá. Tôi viết tắt Mille vậy: M. Chapitres, ngàn chương, Thiên Chương.
 Thiên Chương đâu phải nghìn chương, Thiên Chương là văn chương trên
 trời, là tinh tú cơ mà! Kê, M. Chapitres cũng cứ chu rồi. Tôi cho trình bày
 Tương Tư thảo ở giữa tờ bích báo. Khung thơ tô màu đỏ viết chữ đen nổi bật.
 Chợt nhớ có hôm Phượng bảo tôi gửi đăng báo bài huyền thoại ô mai, tôi
 bèn đăng luôn trên bích báo, ký tên Hồng Phượng. Bích báo hoàn thành,
 chẳng có vẻ gì gọi là tết học trò cả. Tự nhiên bích báo mang chủ đề Phượng.
 Thơ Phượng, văn Phượng và toàn ký tên Phượng : Ái Phượng, Hoài Phượng,
 Hồng Phượng, Loan Phượng, Mơ Phượng, Diễm Phượng, trừ bút hiệu bí
 hiểm M. Chapitres! Hôm bích báo "Xuân Hồng" dán ở cửa lớp đệ tứ, đọc giả
 chen nhau đọc như chen nhau mua vé xen xiếc. Tạ Duy Hiền ngày xưa. Nhiều

anh rút sổ tay chép hết những bài thơ tình bông bẽ. Độc giả làm những cuộc phê bình tại chỗ. Bài thơ nào hay Bài thơ nào lãng mạn. Mọi người đều thắc mắc M. Chapitres ảnh hưởng Xuân Diệu nặng nề. Một độc giả ra cái điều sành điệu thi ca, ngâm váng :

Bữa trước riêng hai dưới nắng đào
Nhìn cô tôi muốn hỏi vì sao
Khi tôi đến kiếm trên môi đẹp
Một thoáng cười yêu thỏa khát khao
Muôn vạn hương thơm của ngạt ngào
Quanh tôi đầy rẫy những chiêm bao
Vớ tay hái một chùm hoa phượng
Chưa đủ vì chung vẫn khát khao
Và bình:

--Xuân Diệu khát khao, M. Chapitres cũng khát khao "Chín vạn hương thơm" là mượn chữ Nguyễn Bính. Giờ đây chín vạn hương trời nở, Duy có tình ta khép lại thôi .

Vị độc giả đang bình bài thơ của thi sĩ M. Chapitres quả là tay sành điệu Thì ra, hầu hết học trò vừa lớn đều chiêm ngưỡng các thi sĩ của tình yêu Trong khi quý vị độc giả của bích báo "Xuân Hồng" say sưa thưởng ngoạn, say sưa cãi nhau thì tôi ngồi trong lớp với Phượng. Nàng hỏi :

--Anh có vui không ?

--Vui gì ?

--Người ta đang bàn tán về tờ bích báo của anh đó .

Tôi hồi hộp .

--Chắc anh chờ một lời khen chê của ai ?

--Vâng .

--Của ai đấy ?

--Phượng !

Nàng đan hai bàn tay vào nhau Tôi muốn bàn tay trái của nàng là tôi Còn bàn tay phải của nàng chính là nàng .

--Lát tan học, Phượng sẽ làm độc giả mượn màng .

Tôi nói :

--Hy vọng bích báo của học trò đồng chua nước mặn sẽ không kém bích báo của học trò Hà Nội .

--Phượng đã nghe độc giả đòi biết thi sĩ M. Chapitres là ai Nếu hỏi Phượng, Phượng cho họ biết liền .

Phượng nhìn tôi :

--Không ai nghĩ anh làm thơ đâu nên họ không hiểu M là gì .

Tôi hơ ngượng :

--Bài thơ ảnh hưởng Xuân Diệu quá .

Phượng cười :

--Chưa chắc đâu Tại sao anh không nghĩ vị độc giả nọ ghen tị với anh ?
Tôi lặng thinh. Một lát, tôi lắng sang chuyện -- câu chuyện đang làm tôi
sung sướng -- buổi văn nghệ tất niên :

--Tôi đã tập xong một bài hát mới .

--Để hát tặng Phượng ?

--Vâng .

--Năm ngoái anh hát tặng ai ?

--Không tặng ai cả .

--Anh chọn bài gì ?

--Bí mật. Tôi sợ nói trước lại bị mất "tử".

Hai chúng tôi cười vui Tôi chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng khen chê bên
ngoài lớp học. Trong những tiếng đó, tôi đã mơ hồ thấy một tràng vỗ tay
trước nhất và sau nhất của Phượng cho một bài hài, một người hát. Người đó
có thể là "hoàng tử của lòng em" chăng ?

oOoOoOoOo

Sân khấu thật quyến rũ. Bao nhiêu điểm hiệu đoàn phải tặng hết cho Tùng
nhà nghệ sĩ có tương lai làm người du tử hát câu "Chiều nay biết về nơi nao,
dừng chân ta ngắm cảnh bao la sâu ..." vì, đến giờ phút này, Tùng vẫn chỉ là
Thủy Tinh chiến bại Ông bác của Tùng là chủ rạp chiếu bóng Lidơ Tùng
xoay sở giỏi, ông bác bằng lòng cho trường mượn tổ chức đêm văn nghệ tất
niên. Mọi năm, tổ chức ngay ở trường, thiếu thốn đủ phương tiện. Năm nay,
Tùng "tiến bộ" , Tùng tiến bộ vì Phượng mà thầy toán không hiểu Sái giờ
chiều, rạp chiếu bóng đã đông nghẹt. Hàng ghế danh dự dành riêng cho quan
khách và các thầy có một ghế ghim miếng giấy: "Ghế của trường ban Văn
Tùng". Bấy giờ, chương trình bắt đầu Tùng chải đầu cánh phượng bóng
loáng. Anh ta mặc sơ mi màu xanh đậm, quần nhạt và thắt cà vạt màu quần.
Trông Tùng giống kếp hát! Không nghệ sĩ học trò tí nào Tùng lắng xẵng đi
lên, đi xuống. Tôi đã ghi tên hát một bài nên được đeo cái huy hiệu của ban
tổ chức. Tôi đứng ở cửa rạp, đợi Phượng. Các thầy và quan khách đã tới
đông đủ mà Phượng vẫn chưa tới .

Nghệ sĩ Văn Tùng kiêm thi sĩ tác giả Bốn Câu Phượng Vĩ chạy ra hỏi tôi:

--Em tới chưa ?

Tôi giả vờ ngớ ngẩn :

--Em nào ?

--Phượng, Hồng Phượng !

--Chưa .

--Tôi gửi giấy mời riêng nàng. Em tới, bạn dắt lên hàng ghế danh dự, chỗ
ghế ghim mẫu giấy "Ghế dành riêng cho trường ban Văn Tùng" giùm tôi nhé
!

-đồng ý .

--Chương chình có em xuất hiện đây Bạn nhớ vỗ tay thật giòn giã .

Văn Tùng vội vàng chạy vào rạp. Bên trong, những màn chào cờ, mặt niêm đã xong xuôi Văn Tùng đang bị bỏ đọc chương trình buổi liên hoan tất niên.

Phượng tới đúng lúc đó. Tôi hỏi, giọng đầy hờn ghen, trách móc :

--Có một ghế danh dự của Phượng, Phượng ngồi đó chứ ?

Phượng lắc đầu :

--Anh cho Phượng chỗ nào cũng được nhưng phải ở cạnh anh.

--Anh Tùng gửi giấy mời ...

--Chắc Phượng quên không lục ngăn bàn !

Tôi muốn nắm tay Phượng nói một câu thật nồng nàn như tháng giêng, thật ngon như tháng giêng ... Nhưng tôi không dám nắm tay Phượng, không thể nghĩ nổi câu nói :

--Mình vào thôi .

Hai chúng tôi vào rạp. Phượng hỏi :

--Ngồi đâu ?

Tôi nói :

--Đứng. Phượng đến muộn hết chỗ rồi Tôi quên nhận chỗ cho Phượng, quên nhận chỗ cho cả tôi .

Phượng cười (Phượng cứ cười hoài Bao giờ tôi thấy Phượng khóc ?) Nàng bảo :

--Đứng càng tốt. Nghe anh hát xong Phượng về .

--Nhờ tôi hát sau cùng ?

--Phượng cũng vẫn chờ nghe anh hát .

Tôi thấy trong tôi ngập lụt cảm xúc. Và tôi nguyên rửa tôi đã quên ngấm khuôn mặt Phượng chiều nay Trưởng ban Văn Tùng giới thiệu một đại diện học sinh lên đọc bài chúc tết thầy, phụ huynh, quan khách và bạn cùng trường. Anh đại diện được coi như niên trưởng của lớp đệ tứ. Anh đã hai mươi sáu tuổi, một vợ, ba con vàng chúng tôi quen đùa là học sinh râu . Bài chúc tết của anh rất cảm động. Phượng nói nhỏ bên tai tôi :

--Ở Hà Nội không có màn này .

Sau bài chúc tết thăm thiết tình nghĩa luân lý giáo khoa thư, trưởng ban Văn Tùng bước ra mi cô :

--Thưa quý thầy, thưa quý vị, sau đây là mục "Bông hồng tình nghĩa " chúng con kính dâng quý thầy, quý vị ...

Tùng nhìn xuống đám khán giả :

--Xin mời chị Trần Thị Hồng Phượng ...

Phượng bối rối :

--Chết rồi !

Tôi trấn an nàng :

--Phượng lên gắn hoa hồng vào áo của các thầy và quan khách. "Nó" đã ghi tên Phượng vào chương trình .

Tôi khích lệ Phượng :

--Phượng lên đi, tôi đưa Phượng lên .

Phượng nghe lời tôi Nàng thần thờ bước lên phía sân khấu Lòng vừa giận dỗi vừa lo âu Đường như, mặt nàng đỏ hồng vì xấu hổ. Dưới ánh đèn, Phượng rục rịch, Phượng tuyệt vời Đêm nay sẽ có bao nhiêu cậu học trò hút thuốc lá, bao nhiêu cậu học trò thức trắng đêm làm thơ, bao nhiêu cậu tưởng đã yêu Phượng. Người ta vỗ tay hoan hô Phượng. Người ta ngợi ca sắc đẹp của nàng. Một cô nữ sinh khác bê một cái khay đồng phủ lụa trắng và trên lớp lụa trắng là những bông hồng tươi với cuống dài đã lấy hết gai rạ Phượng đến trước từng thầy, từng vị quan khách. Mỗi lần nàng gài một bông hồng lên áo thầy là mỗi lần tiếng vỗ tay muốn vỡ mái rạp chiếu bóng. Màn này chấm dứt, hai chúng tôi lại về cuối rạp, đứng ở chỗ cũ .

Phượng hậm hực :

--"Nó " là ai hở, anh Chương ???

Tôi nói :

--Thi sĩ Văn Tùng !

Phượng khó chịu :

--Bốn câu thơ của ông ấy nên gửi đăng vào mục "vui cười". Phượng biết rồi, ông ấy đã viết cho Phượng những bức thư gửi "cô nương, ái khanh "...

Tôi hỏi :

--Làm sao Phượng biết ?

Phượng đáp :

--Thấy nét chữ trong cái giấy mời Thi sĩ Văn Tùng thích đùa, Phượng sẽ đùa cho ông ấy biết tay.

Phượng cứ hậm hực, cứ cau có như thế đi Tôi sung sướng lắm. Nàng bảo tôi :

--Anh giục "nó " cho anh hát trước đi Chúng mình về sớm, dạo phố đêm những cây hời.

Tôi chiều ý Phượng ngay Tùng bằng lòng. Bắt đầu phần nhạc kịch bằng bài hát "Em tôi" của Lê Trạch Lựu do Văn Tùng tay đàn miệng ca Rồi đến "Ai về sông Tương" của Thông Đạt do Ái Phượng đôi ca Rồi đến "Thơ Ngây" của Anh Việt do Hoài Phượng trình bày Những "ca sĩ" này đã là những thi sĩ xuất hiện trên bích báo Xuân Hồng. Ái Phượng là Nguyễn Văn Thúc. Hoài Phượng là Nguyễn Văn Tải Hai tên "cục bột" , ngớ ngẩn nhất lớp mà cũng biết yêu Phượng. Thì tôi, tôi cần yêu Phượng hơn họ . Đến lượt tôi lên hát. Tôi hát bài "Ngày Ấy" của Johann Strauss bằng tiếng Anh. "Ngày ấy, chúng mình còn niên thiếu, em đã nói em yêu anh. Vào một buổi sáng tháng Năm rục rịch, em nhớ chứ ? " Tiếng vỗ tay cuối cùng vọng lên từ một góc cuối rạp.

Tôi xúc động. Tôi muốn ngắt đi Không ai hô "bis" cả. Cần gì. Tôi đâu hát cho họ . Tôi chỉ hát vì Phượng, cho Phượng. Tôi xuống sân khấu về chỗ có Phượng. Và chúng tôi dời khỏi rạp. Chúng tôi lại đi khắp phố tỉnh lỵ đếm những cây hồi Mưa xuân đã rắc bụi Mưa xuân rắc bụi lên tóc chúng tôi .

--Anh Chương ?

--Hở ?

--Phượng bằng lòng quá. Bài hát có câu "vào một buổi sáng tháng Năm rực rỡ ... " Tháng Năm sắp tới hẳn sẽ rực rỡ .

--Tháng năm sắp tới, những cây hồi chúng ta đang đi"m sẽ có hoa và mùi hoa hồi thơm li hoa hồi .

--Vào tháng Năm ?

--Vâng, vào tháng Năm .

--Tháng Năm hoa phượng nở rợp trời tỉnh lỵ .

--Chúng ta sẽ đi nhặt hoa phượng ép vào vở như "ngày ấy, chúng ta còn niên thiếu ."

Hai đứa gần gũi nhau hơn đêm Giáng Sinh vừa qua Trời không có sao Đêm cuối năm mù mịt. Mưa xuân lại rắc bụi đến nỗi những ngọn đèn đường cũng mờ ảo Mưa xuân rắc bụi cho chúng tôi Tuy thế, những con phố chúng tôi đi qua vẫn đủ sáng, vẫn đủ ánh sáng dẫn vào lối mộng. Phượng nói :

--Phượng đã thuộc bài thơ "Tương Tư Thảo " của anh rồi .

--Nó đâu đáng học thuộc .

--Anh nói vậy Phượng sẽ giận anh đó .

--Thì thôi .

--Nhưng Phượng trách anh nhiều . Tại anh đăng cái cảm tưởng về ô mai của anh, ký tên Phượng nên Phượng nhận được nhiều gói ô mai ở ngăn bài học. Có lẽ, Phượng nên mở cửa hiệu bán ô mai À, anh Chương ...

--Hở ?

--Mai Phượng lên Hà Nội .

--Phượng giận tôi à ?

--Phượng lên Hà Nội ăn tết . Nghỉ học rồi mà, ăn tết xong, Phượng sẽ về Thái Phượng còn nhiều chuyện muốn nói với anh. Ta đợi tháng Năm nhé !

--Điều Phượng muốn tôi tặng ?

--Ăn Tết xong đã. Anh mau quên quá .

--Tôi sốt ruột .

--Một giùm tương tư thảo sẽ giúp anh bớt sốt ruột. Anh có muốn tiễn chân Phượng không .

--Không .

--Tại sao ?

--Tiễn chân Phượng, tôi sẽ buồn lắm .

--Tùy anh. Mai Phượng đi chuyến xe bấy giờ .

Tôi đưa Phượng về nhà. Và quên mất thị xã có bao nhiêu cây hòe Ngày mai Phượng lên Hà Nội Ngày mai tôi ở lại thị xã đìu hiu này Tôi biết Phượng sẽ trở lại Thái nhưng vẫn tưởng Phượng đi mãi không về. Tình yêu vĩnh cửu Tại sao khi yêu người ta cứ ngỡ tình yêu chóng phai phả Tại sao tôi đã ngỡ tôi đang mất Phượng, mất Phượng từ lúc một mình trên đường khuya dưới trời mưa bụi Đêm Giáng Sinh vừa qua, Phượng bảo Phượng thương những con đường thiếu ánh đèn điện. Đó là những con đường mù. Con đường tôi đang đi về nhà tôi là con đường mù. Tất cả những con đường khi người yêu xa vắng để ta lầm lũi cô độc đi đều là những con đường mù, những con đường câm. Bắt đầu từ bây giờ, cả bầu trời trên tôi, cả không gian quanh tôi, cả nhân gian gần tôi đã mù và câm. Tháng giêng cũng câm. Mùa xuân câm luôn. Và Tết câm nốt. Tôi ghét Tết. Tôi thù Tết. Hỡi Tết, hãy chóng qua và chóng tàn cho Phượng trở lại kéo tôi giết Tết. Bất chợt, tôi vớ được tâm sự nào nùng về Tết: "Tôi có chờ đâu có đợi đâu, Mang chi Xuân lại gọi thêm sầu Với tôi tất cả như vô nghĩa, Tất cả không ngoài nghĩa khổ đau ... Ai đâu trở lại mùa thu trước ? " Phải, tôi muốn trở lại tháng chín, muốn tìm lại chút xao xuyến đầu tiên từ mùi thơm của hương tóc Phượng . Có lẽ, sáng mai tôi sẽ ra bến xệ Tôi sẽ đứng nấp một chỗ tiền chân Phượng. Rồi tôi sẽ về hút nhiều thuốc lá nhớ Phượng. Nhớ Phượng châm thuốc lá. Khói huyền bay lên sao .

Phượng vĩ

Tháng Hai

Nếu Phượng ở lại Thái ăn tết nhỉ? Tôi đã định đêm Giao Thừa rủ nàng đi hái lộc. Và chiều mồng một mời Phượng tới nhà tôi Tôi muốn khoe với mẹ tôi người bạn gái đầu tiên của tôi Chắc hẳn mẹ tôi sẽ làm Phượng sung sướng. Mẹ tôi sẽ mừng tuổi Phượng, sẽ khen Phượng hiền Phượng đẹp, sẽ bảo Phượng năng đến thăm mẹ tôi và giữ Phượng ở lại chơi tam cúc. Nhưng Phượng đã lên Hà Nội Phượng mang theo mùa xuân của tôi lên Hà Nội rồi Tôi ở lại Thái, buồn như chưa bao giờ buồn thế. Tôi bỗng thấy tôi gần gũi thi sĩ của tháp Hời, của những bóng ma chập chờn trên một cơ đồ tan nát. Tôi ngậm thơ thù ghét mùa xuân của ông :
Có một người nghèo không biết tết
Mang lì chiếc áo độ thu tàn
Có đứa trẻ thơ không biết khóc
Vô tình bỗng nổi tiếng cười ran
Chao ôi mong nhớ ôi mong nhớ

Một tiếng chim thu lạc cuối ngàn
 Tôi đi tìm những thi sĩ ghét mùa xuân trong cuốn "Thi nhân Việt Vam". Chỉ gặp một người Lúc này tôi yếu đuối quá tôi cầu cứu các thi sĩ. Đọc bài Mùa Xuân Chín " của Hàn Mặc Tử, suy nghĩ mông lung .
 Trong làn nắng ửng khói mơ tan
 Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng
 Sột soạt gió trêu tà áo biếc
 Bên giàn thiên lý bóng xuân sang
 Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời
 Bao cô thôn nữ hát trên đồi
 Ngày mai trong đám xuân xanh ấy
 Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi
 Khách xa gặp lúc mùa xuân chín
 Lòng trí băng khuâng chợt nhớ làng
 Chị ấy năm xưa còn gánh thóc
 Dọc bờ sóng vắng nắng chang chang
 Ngày mai, có thể, Phượng không về Thái nữa Nàng bỏ cuộc chơi của những anh học trò yêu nàng gửi thư tình dưới ngăn bàn học của nàng. Nàng đã bỏ cuộc chơi đêm bóng đèn điện tình nhỏ, đêm những cây hòe với tôi Ngày mai, tôi lại có dịp oán giận nó và đầu hàng nó bởi tôi chẳng biết nó ra sao Ba ngày Tết chán nản. Tôi nằm trong buồng nhắm mắt ôn những kỷ niệm về Phượng, bắt đầu từ một buổi sáng tháng chín. Từ một buổi sáng tháng chín, Phượng nhớ chưa ? Tháng chín chứ không phải tháng Năm. Kỷ niệm về Phượng không xoa dịu tâm hồn tôi, chỉ làm tâm hồn tôi ray rứt và tưởng chừng sắp nổ vỡ. Có ai như tôi Người mình yêu vừa xa mình khoảnh khắc đã ngỡ nàng vĩnh viễn ra đi, nàng đã chết. Tôi lục lại những bài thơ có nói tới Hà Nội, đập vỡ Hà Nội tìm Phượng. Tôi thất vọng. Ngoài Nguyễn Bính , không còn thi sĩ nào viết về thành phố có Phượng của tôi Nhưng Hà Nội của Nguyễn Bính the lương quá, vàng vọt quá.
 Chiều về chậm chậm trong hiu quạnh
 Tơ liễu theo nhau chảy xuống hồ
 Tôi thấy quanh tôi và tất cả?
 Châu thành Hà Nội chút khăn xô
 Đó, Hà Nội của Nguyễn Bính.
 Sáng nay sau một cơn mưa lớn
 Hà Nội bừng lên những nắng vàng
 Có những cô nàng trinh trắng lấm
 Rõ ràng theo vết bánh xe tang
 Rõ ràng Hà Nội chết chóc. Hà Nội đang là không gian quạnh hiu của tôi Tôi mơ hồ thấy Phượng đã chết như Nguyễn Bính tả trong "Đám ma người trinh

nữ ". Và tôi đây này :

Nàng đã quan đời để tôi nay

Có chàng đi hứng gió heo may

Bên hồ để mặc mưa rơi ướt

Đêm mãi băng quơ những dấu giày

Người ấy hình như có biết nàng

Có lần toan tính chuyện sang ngang

Nhưng hồn nàng tựa con thuyền bé

Đã cắm nghìn thu ở suối vàng

Như thế tàn nhẫn quá, kinh khủng quá. Không, Hà Nội nơi Phượng đang ăn tết không thể kinh khủng như thế. Cảm ơn Nguyễn Bính, ông còn một Hà Nội khác :

Hà Nội ba mươi sáu phố phường

Lòng chàng trót để một tơ vương

Hà Nội ba mươi sáu phố phường. Phượng ở phố nào, lòng tôi tơ vương phố đó. Phượng chưa thể "theo chồng bỏ cuộc chơi " được. Phượng sẽ trở lại Thái, chờ tháng Năm hoa hồi ngát thơm và chờ tôi thi đỗ. Phượng đã xin tôi một điều Tôi sẵn sàng cho Phượng. Phượng sẽ trở lại Thái nhận một điều mà nàng biết tôi có. Tôi cần tặng Phượng một sự ngạc nhiên. Tôi vùng chạy ra phố. Nắng xuân rực rỡ. Nắng xuân làm khô trận mưa sầu thảm trong hồn tôi Tôi quên hết những gì tôi đã nghĩ vẩn vơ từ hôm Phượng xa tôi Đúng là tôi mưa nắng bất thường, tôi vừa lớn không hiểu nổi tôi "Vào buổi sáng tháng Năm, hồi chúng mình còn niên thiếu, em đã nói em yêu anh." Bao giờ tôi có thể nói cho riêng tôi nghe câu đó, hát cho riêng tôi nghe câu đó. Tháng Năm, hoa hồi ngát thơm. Tháng Năm hoa phượng nở rợp thị xã. Em sẽ nhặt hoa Phượng ép vào trang vở .

Phượng ơi,

Hôm nay là mùng bốn. Tết sắp tàn. Còn bốn hôm nữa chúng mình sẽ đi học.

Phượng có về kịp hôm đó? Tôi nghĩ phải viết thư gửi Phượng về sớm.

Nhưng tôi không biết Phượng ở phố nào trong ba mươi sáu phố phường Hà Nội Vậy tôi viết xong, tôi sẽ xé thuốc lá cuốn bằng giấy viết thư cho Phượng rồi hút thuốc, nhả khói cho khói bay lên tới vì sao răng khểnh. Hẳn vì sao sẽ lung linh. Và tôi hiểu Phượng đã nhận được thư của tôi Từ hôm Phượng đi, tôi buồn vô cùng. Tôi không hiểu tại sao tôi buồn. Nhưng, có lẽ, một phần vì Phượng đấy Tôi bỗng nhớ một người Theo lời Phượng dặn, khi nhớ tới một người thì hút một điếu thuốc lá sẽ bớt nhớ. Tôi hút rất nhiều điếu thuốc lá mà nỗi nhớ cứ bám chặt hồn tôi Tại sao thế, Phượng? Tôi lại thấy điều này: Mùa đông đã qua, không còn những hôm lạnh buốt, song tôi vẫn nghe giá lạnh đầy lòng. Tại sao thế, Phượng? Những con đường chúng mình đã qua trở nên tầm thường. Chúng nó mù cả rồi, dù đêm đêm những ngọn đèn điện

còn chiếu sáng. Ngày xưa, tôi không chú ý tới những điều nhỏ mọn quanh mình, tôi thấy chúng vừa nhỏ mọn vừa tầm thường chẳng mang một ý nghĩa nào. Bây giờ thì khác. Thí dụ những cây hời Có thể, những cây hời sẽ nở hoa vào tháng Năm như mọi tháng Năm. Cứ tháng Năm sang là hời nở hoa. Điều đều Đơn giản. Bây giờ thì khác. Những cây hời mong đợi chóng đẽ"n tháng Năm để đưỐ.c nở hoa, được tỏa mùi thơm lạ lùng cho Phượng gửi vì Phượng thích gửi hoa hời về đêm. Thí dụ những cây phượng. Chúng cũng nôn nao trông chờ tháng Năm. Vì chúng biê"t PHượng sẽ nhặt cánh hoa rơi ép vào vở. Ngay cả trái ô mai, vì Phượng, cũng có một lớp huyền thoại bọc bên ngoài. PhưỐ.ng xa không gian này, những cây hời, những cây Phượng, những trái ô mai héo hắt. Phượng biết thế không? Xin lỗi Phượng, tôi cần hút một điếu thuốc. Xong rồi sẽ viết tiếp cho Phượng ...

...

Phượng ơi ,

Tôi đã đốt xong một giúm tương tư thảo và tôi nhận ra một điều mới lạ. Phượng muốn biết điều mới lạ của tôi không? Điều mới lạ do tôi khám phá khác hẳn lời dặn dò của Phượng. Nghĩa là, khi ta nhớ tới người nào đó, ta đốt một điếu thuỐc, ta sẽ đốt thêm nữa và đốt mãi mãi đến lúc không còn thuốc để mà đốt. Giản dị quá mà, Phượng. Bởi vì nỗi nhớ chẳng biết tính bằng cách nào. Người ta đã tính nỗi sầu bằng những nhịp cầu và niềm yêu bằng ngón đing. Chắc Phượng còn nhớ những câu ca dao hời học đệ thất? Nhưng nỗi nhớ thì ca dao quên tính giùm. Thành thử người ta chỉ nói: "nhớ ai ra ngẩn vào ngơ, Nhớ ai ai nhớ bây giờ nhớ ai". Và nhớ, Phượng ơi, tôi nghĩ khó lòng đêm, khó lòng đo. Đành bắt chước một vì sao đêm buồn: " Sao ơi, sao hời nhớ ai sao mờ ? " Nhớ ai đó, sao mai cũng phải mờ nhạt, lười biếng chiếu sáng. Vậy tôi nhớ người nào đó tôi không thể châm một điếu thuốc cho bớt nhớ. Một điếu thuốc châm, một vùng khói lan tỏa, một trời nhớ mênh mông. Làm sao hết nhớ ? Tôi chợt nhớ Hàn Mặc Tử đã hỏi làm sao giết người trong mộng :

Trời hời làm sao cho khỏi đói

Gió trắng có sẵn làm sao ăn

Làm sao giết được người trong mộng

Để trả thù ân ái phũ phàng .

Tôi nhớ như một thi sĩ nhớ :

Anh nhớ tiếng, anh nhớ hình, nhớ ảnh

Anh nhớ em, em hời, anh nhớ em

Còn gì buồn bằng những buổi chiều êm

Mà ánh sáng hòa dần cùng bóng tối,

Gió lưỐt thuỐt kéo mình qua cỏ rồi

Đêm băng khuâng đôi miếng lẩn trong cảnh

Mây theo chim về đây núi xa xanh
 Từng đoàn lớp nhíp nhàng và lặng lẽ
 Không gian xám tưởng sắp tàn lặng lẽ ...
 Bầu trời nhớ mệnh mông của tôi không phải là không gian xám. Và nó
 không thể tan thành nước mắt. Nên tôi cảnh nhớ. Càng nhớ tôi càng cần đốt
 thuốc lá. Giá có Phượng mà nói về nỗi nhớ của tôi, chắc tôi sẽ ... bớt nhớ.
 Ước ao thế và tôi tưởng tượng Phượng đang ngồi trong lớp học giờ ra chơi,
 Phượng sẽ hỏi tôi : "Anh Chương đang nhớ ai thế ? " Tôi chối phắt tôi không
 nhớ ai cả . Tôi nhắc đến một người nào đó như thi sĩ Nguyễn Bính nhắc đến
 cô hàng xóm của ông. Phượng thuộc bài thơ ấy chứ? Tôi thì thích lắm.
 Nguyễn Bính tả cô hàng xóm sống cô đơn mỗi ngày một lần hong tơ ướt ở
 mái hiên. Một hôm nàng quên hong tơ Chàng buồn rầu :
 Cái gì như thể nhớ mong
 Nhớ nàng, không , quyết là không nhớ nàng
 Không nhớ nàng, nhất quyết không nhớ nàng. Đến khi hay tin nàng chết mới
 thú nhận :
 Nghẹn ngào tôi khóc, quả tôi yêu nàng
 Như thế, nhớ là yêu hay không nhớ là yêu Phượng sẽ nói nhớ là yêu, yêu là
 nhớ. Và nếu Phượng hỏi : "Anh Chương yêu người nào mà nhớ ghê thế ? "
 Tôi sẽ cười, giống Phượng ư cười: "Hắn Phượng biết tôi yêu người nào
 rồi, yêu từ dạo tháng chín, năm ngoái ". Tôi tưởng tượng rất tài nhưng tôi sẽ
 không dám, không bao giờ dám nói những gì tôi tưởng tượng với Phượng
 đâu Tôi thích nói dối Phượng. Và Phượng bằng lòng cho tôi nói dối Tôi sợ
 có lần tôi nói thật, Phượng cứ nghĩ tôi còn nói dối thì khổ sở lắm. Vậy tôi
 không nên nói thật chẳng? Không khi nào tôi nên nói thật là tôi yêu Phượng
 chẳng? Hay tôi chỉ nên nói dối tôi không yêu Phượng. Tôi xin phép Phượng
 được đốt một điếu thuốc lá nữa, Phượng nhé !
 ...
 Phượng ơi ,
 Không một thứ gì có thể giúp ta vơi nỗi nhớ hay quên nỗi nhớ. Nhớ nó liền
 với yêu Yêu nhớ. Nhớ yêu Khi không yêu nữa thì hết nhớ. Hay khi hết nhớ là
 không còn yêu Nhớ nó sinh ra những biến chứng buồn khổ, dù người ta ngỡ
 ta yêu đã phụ bạc ta Tôi lấy thơ Nguyễn Bính kể cho Phượng nghe :
 Quái lạ làm sao tôi cứ buồn
 Làm sao tôi cứ khổ luôn luôn
 Làm sao tôi cứ tương tư mãi
 Người đã cùng tôi phụ rất tròn
 Đó, Phượng biết chưa, nỗi nhớ nó hành hạ những kẻ mang nỗi nhớ tàn nhẫn
 thế đó. Tôi không hiểu Phượng đã nhớ ai Lại gọi Phượng chưa nhớ ai
 Phượng chỉ nhớ tôi một chút. Một chút, tôi sợ rằng Phượng sẽ giống một

người ngắm nỗi nhớ :

Ngẩng đầu ngắm mãi chưa xong nhớ

Hoa bưởi thơm rồi đêm đã khuya

Phượng đã đọc "HỒN BUỐM MƠ TIỀN " chắc Phượng phải nhớ đoạn anh chàng Ngọc lên chùa Long Giáng tìm cô Lan mà kể lẽ mình nhớ nhiều, càng tìm cách quên nỗi nhớ càng nhớ thiết tha Ca dao có hai câu diễn tả nỗi nhớ mà tôi thấy tuyệt vời :

Nhớ ai như nhớ thuốc lá

Đã chôn điếu"u xuống lại đào điếu lên

Kết luận: Không có cách nào làm quên được nỗi nhớ khi ta còn yêu Thuốc lá làm ta nhớ nhiều hơn. Tương tự thảo mà. Hoa+.c tôi đã hiểu nhầm ý của PHƯƠng. Là, hút một điếu thuốc lá mỗi ngày vào lúc nhớ người nào đó để khỏi quên người đó. Nếu vậy cần gì hút thuốc lá. Tôi chỉ cần ngồi lặng yên, chớp mắt giây lát là thấy người tôi nhớ hiện về bên tôi, vuốt ve nỗi nhớ của tôi Tôi sẽ làm trái ý Phượng, tôi không hút một điếu thuốc nào nữa Và tôi nhớ những kỷ niệm làm thành nỗi nhớ của tôi, bắt đầu từ tháng chín năm ngoái Tôi yêu tháng chín. Tôi cũNg yêu tháng Năm. Tháng Chín cửa tim tôi hé mở và con chim xanh tình ái tự cánh rừng mơ rất xa bay về đậu ở cửa tim tôi Rồi con chim xanh tình ái không bay, không muốn bay Nó hát những khúc ca tuyệt diệu làm tôi ngẩn ngơ, rạo rực. Và tôi hiểu tại sao tôi ngẩn ngơ, rạo rực. Vì tôi vừa lớn. Tôi vừa lớn vào tháng chín. Vừa lớn để vừa biết yêu Biết yêu vào tháng chín. Nếu sau này trở thành nhạc sĩ, tôi sẽ sáng tác một bản nhạc , mở đầu bằng câu : "Anh biết yêu em ngày anh vừa lớn, vào một buổi sáng tháng chín ... "

Phượng, tôi xin lỗi Phượng, tôi không thể tiếp tục kể chuyện tháng chín của tôi. Tôi dừng bút , Phượng nhé !

Phượng chưa về Thái Ngày mai đã đi học rồi Buổi chiều hôm nay tôi qua nhà Phượng tán bộn tất cả. Tôi không dám vào nhà Phượng hỏi xem Phượng đã về chưa Tôi tìm được cái cơ rất hay: Bấm chuông nhà Phượng, có người sẽ ra hỏi tìm ai, tôi nói tìm Phượng, để làm gì, xin lại mấy quyển vở Phượng mượn từ trong Tết. Tôi bịa chuyện thế và sẽ biết Phượng về hay chưa Nhưng tôi không dám. Ngay cả những dòng chữ đã viết nắn nót trên giấy pelure xanh tôi cũng không dám nghĩ sẽ cho Phượng đọc. Và tôi đành cắt nhỏ dán vào cuốn nhật ký của tôi Tôi đứng dựa lưng vô cột đèn điện ở bên xe, hút thuốc lá, chờ chuyển xe cuối cùng. Chuyển xe chờ rất nhiều Hà Nội về. Chỉ thiếu mỗi mình Phượng. Ngày mai, lớp học vắng Phượng rồi "Đời vắng em rồi say với ai ? " Đèn nay tôi sẽ thao thức. Sáng hôm sau, tôi đi học sớm nhất thị xã, sớm nhất nước, sớm nhất thế giới Cổng trường chưa mở. Tôi leo cổng vào lớp. Gian lớp lạnh lẽo Nó sẽ lạnh lẽo hơn nếu sáng nay Phượng vắng ngồi Cảm thấy được vuốt ve, an ủi Lùa tay vào ngăn bàn Phượng, tôi lôi ra

nhiều gói ô mai và những bức thư Ôi, còn những anh học trò si tình hơn ta, đến sớm hơn ta! Tôi mỉm cười nhớ câu nói đùa của Phượng: "Có lẽ, Phượng sẽ mở cửa hiệu bán ô mai ". Hiệu bán ô mai của Phượng chắc là đắt hàng. Những cậu học trò tới hiệu của Phượng mua ô mai để bỏ vào ngăn bàn của Phượng. Phượng không cần ở rừng mơ, hái mơ làm ô mai Huyền thoại ô mai sẽ tuyệt vời, xứng đáng viết bài thơ thật dài đăng báo Tôi lượm hết ô mai của Phượng bỏ xuống ngăn bàn mình.

Khi sân trường đã lác đác vài cậu học trò, tôi bước ra khỏi lớp. Thi sĩ Văn Tùng xuất hiện. Anh vỗ lấy tôi :

--Mấy ngày Tết bạn trốn đâu ?

--Năm nhà .

--Bạn ôm à ?

--Vâng, tôi ôm .

--Em Phượng tới chưa ?

--Chưa .

--Em có cảm động cái màn tôi mời em lên hái hoa không ?

--Chị ấy giận bạn .

--Giận tôi ?

--Phải, chị ấy về sớm và lên Hà Nội ăn Tết .

--Bỏ mẹ !

Tùng buông hai tiếng không thơ mộng tí nào Khuôn mặt anh ta ngẩn ra và buồn thiu.

--Thế mà tôi tưởng ...

Tôi hỏi :

--Bạn tưởng sao ?

--Tôi tưởng Phượng cảm động. Còn về bài thơ bốn "câu phượng vĩ" của tôi ?

Tôi cần phải "hạ " thi sĩ Văn Tùng để trút vội nỗi buồn bực của tôi :

--Chị ấy bảo thơ của bạn ngắn quá .

Tùng hốt hoảng :

--Bài hát tôi hát tặng nàng ?

Tôi nói :

--Chị ấy bỏ về trước khi bạn gận cô hát !

Tùng giậm chân, vò tóc :

--Tôi vụng về, tôi khờ khạo, tôi làm sai chương trình .

Tôi nhún vai :

--Bạn chê tôi ngu dốt về tình yêu mà ...

Tùng khẽ lắc đầu:

--Về tình yêu, ai cũng ngu dốt, khờ khạo bạn ơi !

Tùng nắm tay tôi :

--Nhờ bạn xin lỗi Phượng giúp tôi nhé !

Tôi thở dài :

--E rằng chị ấy không còn học ở trường này nữa .

Tôi vào lớp. Và lớp học, buổi sáng hôm nay, như tôi đoán trước, lạnh lẽo làm sao Bàn đầu -- bàn dành riêng cho Phượng -- trống vắng. Tôi nhìn qua khung cửa sổ, thấy khoảng trời nhỏ bé của tôi u ám. Lớp học giống hết buổi chiều mưa dầm gió bắc. Chẳng riêng gì tôi, hầu như tất cả học trò lớp đệ tứ đang ngẩn ngơ tiếc nhớ. Tôi ngó xuống : Các thi sĩ Ái Phượng, Hoài Phượng đều lơ đãng nhìn ra sân trường. Họ tương tự Phượng. Sách vở buổi sáng nay là giấy cũ. Chữ nghĩa sáng nay là trò đùa Tùng bỏ ngang giờ học, vở cuộng tròn đút túi quần sau dùi khỏi lớp. Nếu tôi ra bờ sông, tôi sẽ gặp Tùng lang thang trên con đê dài hun hút hay ngồi hút thuốc lá nhìn dòng nước lững lờ. Khi cậu học trò buồn về chuyện tình yêu, cậu chỉ biết làm thế. Rồi đêm nay, cậu sẽ dặt những vần thơ Biết đâu, ngày mai, cậu chả trở thành thi sĩ lừng danh. Tỉnh lý vốn hợp với thi sĩ. Những bài thơ, những truyện ngắn hay nhất đều đã được sáng tác ở tỉnh lý. Thủ đô là không khí ồn ào của báo chí. Tỉnh lý mới là không khí khoáng đạt của thơ và trầm lắng của văn chương. Tôi bỗng hối hận đã làm Tùng tuyệt vọng. giờ ra chơi, tôi bỏ trường lớp đi tìm Tùng. Tôi ra bờ sông. Tùng đang ngồi quay lưng về thị xã. Anh hút thuốc và thả mắt sang xóm làng bên kia Tôi đến gần anh ta .

--Tùng ...

Anh bình thản nhả khói thuốc rồi nói :

--Bài thơ của tôi ngắn thật. Tôi tiếc chúng ta không còn dịp làm bích báo Tết

Tùng rút thuốc mời tôi :

--Bạn nên hút với tôi vài điếu .

Anh tâm sự :

--Phải nhận thẳng Ái Phượng và thẳng Hoài Phượng làm thơ hay hơn tôi.

Tôi hỏi :

--Còn thẳng M. Chapitres ?

Tùng khinh bạc :

--Thơ của nó không dính dáng gì tới tôi Nó hay hơn Nguyễn Bính cũng kệ nó. Nhưng tất cả đều vô nghĩa Vì nàng đã xa đây Tôi vụng về quá làm nàng giận tức bỏ đi .

Tôi anh ủi Tùng (Cũng để an ủi tôi):

--Bạn ơi, Phượng sẽ trở lại .

Tùng vất điếu thuốc lá :

--Nàng sẽ trở lại ?

Tôi gạt đầu :

--Phượng hứa với tôi Phượng sẽ trở lại .

Đôi mắt Tùng không còn vẩn một chút mây buồn nào Bây giờ, đôi mắt ấy

ngập nổi hân hoan :

--Tôi phải xin lỗi nàng bằng một bài thơ dài hơn .

Tùng đứng dậy, vỗ vai tôi :

--Bạn Chương ...

Tôi cười :

--Tôi đây .

--Gần gũi bạn tôi ngỡ gần gũi nàng, tôi ngỡ hương thơm nàng phảng phất đâu đây .

--Bạn mơ màng đấy .

--Tôi mơ màng à? Vâng, tôi mơ màng. Tôi mơ màng. Tôi định sẽ bỏ thi kỳ này nếu nàng không trở lại Ôi, chỉ cần nàng bảo "Tùng, anh phải đi", tôi sẽ đi ngay. Tôi sẽ uống cả phê đặc thức khuya học bài ... Tôi chờ nàng ra lệnh .

--Chúng ta về phố .

Tùng theo tôi ngay Chúng tôi gặp hai thi sĩ Ái Phương và Hoài Phương bỏ lớp ra bờ sông. Tôi bảo Tùng :

--Ái Phương, Hoài Phương kia kìa !

Tùng cười ngạo mạn :

--Hai thằng cả quỳnh ấy cũng biết yêu Phương thì tôi cần yêu Phương gấp ngàn lần.

Tùng nheo mắt :

--Bạn Chương, bạn đại quá, tôi như bạn tôi đã yêu PHương và tôi chắc đã được Phương yêu ...

Tôi lặng thinh. Ngày nào đó tôi phải kể chuyện này cho Phương nghe
Chuyện ba bốn anh học trò mê Phương ra bờ sông nhớ Phương. Và một anh mắng tôi ngu vì đã không biết yêu Phương. Tôi chắc Phương sẽ nói tôi bịa đặt .

Anh Chương ,

Phương bị cảm sốt và Phương không về kịp vào ngày đi học. Phương định viết thư báo tin anh biết từ hôm mùng bốn nhưng Phương đã không thể rời khỏi giường bệnh. Anh Chương đừng nghĩ Phương vô tình nhé! Chiều nay Phương thấy khỏe khỏe, Phương ngồi dậy viết thư NHìn tám lịch mới rụng ròi Đã mùng bảy Thu8 tới anh phải mùng mười Tết ở Hà Nội chán lắm. Nếu Phương nói Phương muốn ăn Tết ở thái, anh Chương có tin Phương không? Phương gặp đông đủ bạn cũ. Phương cho họ đọc huyền thoại ô mai của anh, lập tức, các hiệu bán ô mai đất hàng ghê quá. Ấy là nhờ anh. Phương khoe anh với họ và họ ước ao được về Thái học. Phương tả đêm Giáng Sinh đi đếm bóng đèn điện, đêm tất niên đi đếm những cây hồi với anh, họ lắng tai nghe Phương cũng nói vào tháng Năm, hoa hồi sẽ thơm ngát. Mùng một,

Phượng đi lễ ở đền Ngọc Sơn xin hai quả th? một quả cầu vậ cho Phượng, một quả cầu ... thi đỗ cho anh. Phượng nhờ ông thầy ngồi ở đầu cầu Thê Húc đoán về giùm anh. Thánh bảo năm nay anh thi đỗ. Vậy anh nên mừng đi là vừa Buồn cười ghê, anh Chương ạ, Phượng không xin thẻ tình duyên mà ông thầy cứ bảo tháng dạy Phượng duyên may tình đẹp làm Phượng xấu hổ đỏ mặt. Phượng đã đứng giữa cầu Thê Húc, dựa vào thành cầu nhìn xuống nước hồ Gươm. Lúc ấy, Phượng ao ước có anh đứng cạnh để nói chuyện gì đó ...

Thôi đợi về Thái sẽ kể anh nghe nhiều Anh đừng viết thư trả lời Phượng. Vì Phượng sẽ về, chậm nhất là ba bốn hôm nữa Phượng đã mua sẵn một hộp dầu Con Hổ. Anh biết làm gì chưa Lần này chắc phải bóp tay sau khi mượn vở của anh về chép bài Phượng không hỏi anh Tết ở Thái có vui không đâu anh sẽ nói anh vui Anh hay nói dối Phượng. Anh bảo anh không tiền chân Phượng thế mà Phượng ngồi trên xe trông rõ anh đứng sau cột đèn điện hút thuốc lá. Nhưng Phượng cứ thích anh nói dối Anh không là anh có. Chớ một lần nào anh có với Phượng, anh Chương nhé! Bởi anh có là anh không. Và Phượng sẽ buồn biết mấy Đêm Giao Thừa, Phượng đi hái lộc cho cả anh đây Phượng sẽ đem về biếu anh một nhánh lộc tượng trưng. Phượng có hàng trăm chuyện nói với anh. Hẹn gặp anh ở Thái, Phượng dừng bút đây Chúc anh nhớ lời thánh dạy .

Phượng

T.B. -- Hút ít thuốc lá thôi nhé kéo vàng phổi, ho lao đấy .

Nhận thư Phượng sáng nay Nàng gửi về trường. Nếu sáng nay tôi trốn học thì thêm một ngày buồn nhớ. Mông mười rồi Phượng tính đúng ngày thư tới Tôi cần thư, đọc tên người gửi, tâm hồn xao xuyến lạ lùng. Tôi nhét thư vào túi áo Thư Phượng áp gần trái tim tôi Không bao giờ ta nên bỏ thư của người yêu vào bóp hay túi quần. tôi lại trốn học. Lúc này m+ i cần trốn học. Tôi không ra bờ sông nữa Bờ sông thương quá. Bờ sông của các thi sĩ Văn Tùng, Ái Phượng, Hoài Phượng, những kẻ yêu và chắc chắn không được yêu Tôi đến một phố vắng, ngồi dưới gốc cây hời, bóc thư ra đọc. Tôi học thuộc lòng thư của Phượng. Tôi muốn bỏ thư vô miệng nhai nát và nuốt đi Nhưng để dán vào nhật ký của tôi sướng hơn. "Thư thì ngọt như suốt đời mộng ảo" Tôi bỗng yêu mùa xuân. Tôi thấy tôi vừa được mừng tuổi xứng đáng. Xuân của tôi, bây giờ, là xuân hồng, xuân thắm. Tôi huyết sáo gió một bản luân vũ ca ngợi xuân và tuổi trẻ của nhạc sĩ La Hối Tường như lá đã đầu cành và lá đang reo vui Tường như chim đã về hộc và chim đang nghe tiếng hót của tình yef^u Quanh tôi, trời đất mỎ hội Tôi muốn phổ nhạc bức thư của Phượng. Để hát mỗi khi nhớ Phượng. Nhưng tôi đã thuộc rồi Tôi hát hay tôi ngâm hay tôi lảm nhảm đọc cũng là tôi tụng kinh tình yêu của tuổi vừa lớn.

Tôi bỏ gốc cây hồi, bước nhanh về trường. Ngôi trường đẹp quá. Bạn bè dễ thương quá. Kẻ trốn học đã tình nguyện trở về vào giữa giờ học. Tôi ngồi trên ghế gỗ ngõ ngòi trên ghế đệm có lò xo Êm ái Lâng lâng. Tôi thả mắt qua khung cửa sổ. KHOảng trời quen thuộc của tôi lại đủ sắc mây Thoang thoang mùi hương tóc Phượng. Tôi mơ hồ thấy Phượng rực rỡ quay xuống, mỉm cười :

--Anh nhớ Phượng không ?

--Nhớ nhiều .

--Khi nhớ Phượng anh làm gì ?

--Tôi buồn khổ .

--Rồi anh làm gì ?

--Tôi sợ Phượng chết .

Niềm vui đến với tôi bất ngờ nên rạo rực. Và tôi muốn phơi bày niềm vui của tôi Giờ ra chơi, tôi khoe Tùng :

--Phượng sắp trở lại Thái .

Tùng hớn hờ :

--Bao giờ ?

--Hai, ba hôm nữa .

--Mỗi chiều tôi sẽ ra bến ô tô đợi nàng .

--Nàng về bằng máy bay .

--Sao bạn biết ?

--Nàng viết thư bảo tôi thế .

--Đây .

Tôi chỉ hỏ Tùng xem cái phong bì thư thôi Tùng cảm ơn tôi Anh ta nói :

--Tôi sẽ ra sân vận động mỗi ngày Chiều nay tôi phải tới chỗ bán vé máy bay .

Thị xã của tôi không có sân bay Trực thăng của quân đội Pháp dùng sân vận động làm bãi đáp. Gần đây, hãng Cosara mở đường bay Hà Nội -- Thái Bình, mỗi tuần một chuyến. Máy bay nhỏ bé của hãng Cosara có thể xuống sân vận động. Tôi nói dối Tùng. Tôi không muốn nói dối ại Nhưng Phượng thích tôi nói dối .

--Bạn ChưÔng !

--Gì đó ?

--Xin phép bạn tôi được loan tin cho hai thi sĩ cả quỳnh Ái Phượng và Hoài Phượng biết .

Tùng bỏ tôi Anh đi tìm Ái Phượng, Hoài Phượng. Tôi biết Tùng sẽ nói dối

Tôi biết Tùng sẽ bảo PhưỜng gửi thư cho anh và gặt Ái Phượng, Hoài Phượng ra bến ô tô đón PhưỜng. Tin Phượng sắp về Thái loan truyền rất nhanh. Học trò đệ tứ bàn về Phượng. Lại biến cố mới Lốp học ầm cụng.

ẦY tiếng thăm thì nhắc nhở ngày về của PHượng. Sáng hôm sau, tôi đề"n

lớp thật sớm, đã thấy ô mai và thư trong ngăn bàn của Phượng. Tôi mở một phong thư ra coi Thấy anh học trò này tả nổi nhớ Phượng giống hệt mình. Anh ta dám gửi cho Phượng. Còn tôi thì ngập ngừng. Tôi tịch thu hết chiến lợi phẩm, định bụng sẽ làm quà tặng Phượng. Hỡi các bạn tôi, các bạn bắt tôi lao mình vào cuộc chiến đấu êm ái Các bạn sẽ thua trận. Bởi vì, con gái chỉ yêu những anh học trò ngây ngô, khờ khạo Con gái lại dễ mắc mưu Vậy muốn được yêu, ta nên giả vờ ngây ngô, khờ khạo Như tôi Thi sĩ dạy tôi điều đó. "Anh là kẻ say mê nhưng nhút nhát".

Tôi đến nhà Phượng. Không có Phượng, tôi can đảm ghé lăm. Tôi bấm chuông. Người nhà Phượng chạy ra :

--Câu hỏi ai ?

Tôi vờ vắn :

--Đây có phải nhà cô Phượng ?

--Vâng .

--Cô Phượng viết thư cho tôi nhờ tôi đến lấy những cuốn vở của cô ấy để chép bài giúp cô ấy những ngày cô ấy nghỉ học .

Tôi không run một tí nào Người nhà Phượng tin tôi ngay, lấy hết vở của Phượng đưa cho tôi .

--Tên cậu là gì ?

--Đạ , Tùng .

--Em Phượng về tôi sẽ nói cậu Tùng đã tới lấy vở của em .

Tôi chào bà chị của Phượng, bước nhanh. Thi sĩ Văn Tùng sướng nhé! Tôi đem những quyển vở của Phượng về, nằm ngửa trên giường và đặt chồng vở lên ngực. Tôi thở mạnh. Chồng vở nhấp nhô theo từng hơi thở của tôi Những quyển vở của Phượng phải mang linh hồn tôi Tôi ôm ấp chúng, vuốt ve chúng, trù mến chúng. Tôi đem chúng ra bàn học. Dở từ trang. Mỗi trang sách tỏa ngát mùi thơm của hương tóc Phượng. Tôi sung sướng chép bài giúp Phượng. Sung sướng như tôi ghi nhật ký. Tôi đang viết "lưu bút " đây Không còn gì tuyệt vời hơn. Buổi chiều thứ ba ra bến ô tô đón Phượng. Thấy hai thi sĩ Ái Phượng, Hoài Phượng và vài anh học trò cùng lớp thơ thân ở bến xệ Tôi vẫn đứng sau một một đèn điện. Sự thống khoái của tôi là biết nhiều người yêu một người và người ấy chỉ yêu tôi Thi sĩ Văn Tùng, giờ này, chắc đang ngồi trên bờ tường thấp của sân vận động, buông thông hai chân và hút thuốc lá. Tiếng máy bay nào đó ở tận bốn tầng mây cũng bắt trái tim anh ta đập mạnh. Tùng đang cười một mình. Anh tưởng đã cho Ái Phượng và Hoài Phượng ... lỡ chuyến đò .

Chiều nay không có nắng. Trời mưa xuân thật đẹp. Mưa rây làn bột xuống đầu tóc. Tôi mặc áo mưa kéo cao cổ lên. Nếu tôi có một chiếc măng tô như Kỳ Phát? Và chiếc mũ phớt. Thì tôi thám tử ra phết. Nhưng thế này đã là thám tử rồi Tôi đứng chôn chân dưới cột đèn điện. Mưa xuân cứ việc rắc bụi

Điều thuốc trên môi không tắt. Khói thuốc quả đã sưởi ấm lòng kẻ chờ đợi. Vài anh học trò si tình đã bỏ cuộc. Rồi thi sĩ Ái Phượng cũng bỏ về. Yêu mà thiếu kiên nhẫn là văt đị Yêu phải chịu khó lặn lội, mưa gió. Như tôi Bến xe còn một mình thi sĩ Hoài Phượng. Tôi rời cột đèn điện, bước về phía Hoài Phượng, vỗ vai anh ta :

--Bạn đón ai ở đây ?

Hoài Phượng hất đầu Nước mưa xuân rũ sạch ở mái tóc chải rất nhiều brillantine của anh.

--Đón một người .

--Ai ?

--Phượng ! Nàng viết thư dặn tôi ra đón nàng. Còn bạn ?

--Tôi đón chú tôi .

--Bạn quen Phượng mà nàng không báo tin cho bạn biết nàng trở lại Thái à ?

--Không. Nghe Tùng nói nàng dặn anh Tùng đón nàng ở ... phi trường !

--Nàng về bằng máy bay ?

--Tùng nói thế .

--"Nó " hại tôi rồi! Chào bạn Chương, tôi phải ra sân vận động ngay lập tức . Hai nhà thơ sẽ gặp nhau ở sân vận động. Bến xe còn mỗi mình tôi ... Nhưng Phượng đã không về chuyến xe cuối cùng. Nàng không về đúng ngày nàng muốn về. Tôi lo ngại giùm Phượng. Hay Phượng chưa hết bệnh? Sáng hôm sau tôi vẫn đến trường sớm để thu lượm ô mai và thư tình trong ngăn bàn của Phượng. Tôi muốn trốn học. Song, trốn học thì không thể chép bài giúp Phượng được. Với người học trò si tình, khi tình yêu xa vắng, để diễn tả nỗi nhớ nhung thật thiết tha, chỉ còn cách trốn học và thức khuya làm thơ. Từ hôm Phượng lên Hà Nội, tôi thường nghĩ chuyện bỏ nhà đi giang hồ đây đó. Những tập báo xuân tôi đã đọc hết. Tôi mê những giai thoại về các nhà văn, nhà thơ Tôi yêu Nguyễn Bính đã đành nhưng tôi thích cuộc đời vô định và bệnh hoạn của Hàn Mặc Tử. Tôi ước ao nhiều điều. Giá tôi nổi tiếng như Thanh nam, như Nguyễn Minh Lang, tôi sẽ viết một cuốn truyện dài dày bằng cuốn "Cuộc đời một thiếu nữ " hay "Cánh hoa trước gió ". Ở phương trời nào đó, Phượng sẽ đọc và, sẽ bồi hồi. Có lẽ, gặp Phượng tôi sẽ nói tôi phải trở thành tay văn sĩ nếu một mai tôi và Phượng vĩnh viễn xa nhau . Lá thư của Phượng không cho tôi "nghĩ đại " rằng Phượng không trở lại Thái. Hương tóc Phượng còn thơm ngát ở những quyển vở tôi đang ôm ấp, vượt vẹ Tháng Năm -- tôi viết hoa chữ N -- Phượng nhớ chứ ? Tháng Năm những cây hồi sẽ nở hoa Tháng Năm, trời thật trong và trắng thật sáng. Chúng ta sẽ đi bên nhau thưởng thức mùi hoa hồi. Con đường gần trường mình, Phượng biết không, phượng vĩ sẽ nở chói chang. Chúng ta sẽ bước trên những lớp xác hoa Phượng thương hoa, tôi bước nhẹ cho hoa đừng rướm máu. Tôi còn muốn đi xa hơn, sau tháng Năm. Tôi thêm một miếng Hà Nội của Phượng.

Ta sẽ ngồi bên hồ Trúc Bạch nghe gió lạnh đuổi nhau và kể chuyện miền Thái từ tháng chín năm ngoái năm xưa, năm nào ... Có thuở nào đó không, Phượng nhỉ, tôi mời Phượng về quê ngoại nhà tôi Đó là khung trời thơ mộng. Đó là rừng mơ nơi các vị hoàng tử trốn học đi săn tình yêu và đã gặp các nàng công chúa Quê ngoại nhà tôi thần tiên và đầy phép tích. Quê ngoại dạy tôi thương lá úa vàng chết để tôi có tháng chín bụi ngùi và gặp Phượng. Và yêu Phượng .

Phượng ơi ,

Ngày mai tôi vẫn đi học. Tôi nhớ lời thánh ở đền Ngọc Sơn dạy rồi Tôi sẽ đỗ và hoa hòe sẽ thơm ngát suốt đời tôi Chiều nay, chiều mai tôi còn ra bến xe đón Phượng. Nhưng Phượng đừng hòng tôi nói có đón Phượng. Mãi mãi tôi nói không. Phượng thích h thế mà. Phượng thích là trời thích. Tôi đứng nấp ở cột điện ấy, Phượng nhớ rồi đó. Phượng hãy nháo nhác kiếm tôi và đưa tay vẫy vu vơ Tôi sẽ đưa tay vẫy lại Rồi Phượng xuống xe về nhà. Sáng mai chúng ta gặp nhau ở lớp học. Phượng có thể nhận ra hàng chục khuôn mặt bạn trai cùng lớp. Họ đi đón Phượng đó, Phượng ạ ! Phượng nói gì với họ tùy ý Phượng. Chỉ xin Phượng đừng cười Tôi muốn độc chiếm đôi môi Phượng. Tôi muốn Phượng cười vì tôi, cho tôi Rồi Phượng muốn gì ở tôi ? Một điều mà Phượng đã xin tôi dịp trưỐc Tết, Phượng ngỏ đi, tôi cho Phượng ngay Tôi cho Phượng như cây hoa một đời chỉ nở hoa một lần và bông hoa duy nhất â"y chỉ dành để cho một người đã đi vào đời tôi Bằng yêu thương. Bằng hờn giận. Bằng nhớ nhung. Sẽ bằng đau khổ. Bằng nước mắt. Biết đâu được. Tôi ghét nước mắt, tôi ghét đau khổ .

Phượng ơi,

Tôi sẽ mơ ước nhiều đêm nay Tôi cầu khẩn bà tiên Tình yêu -- tôi yêu cô tích lắm -- ban cho tôi một phép nhiệm mầu Là sáng mai thức dậy, thấy mình ở lớp học lúc nào và đang chuyện trò cùng Phượng .

Phượng vĩ

Tháng Ba

Phượng đó. Như một con chim đã trở về cành cây cũ của nó sau nhiều ngày soãi cánh phiêu du, Phượng đã trở về ngồi ở chỗ cũ. Đón chào nàng nồng nhiệt nhất là những gói ô mai, những lá thư tình còn ngại ngần chưa dám ký tên để trong ngăn bàn của nàng. Phượng đó. Nàng đâu biết, mới đây thôi, tất cả đều đã cầm và mù và chết vì một lời nguyên nào đấy của bà tiên ác độc. (Tại sao đã là tiên lại còn ác độc ?) Khi Phượng vào lớp, tất cả đều sống dậy , mở mắt và lên tiếng. Bảng đen, bàn ghế, song cửa, bút mực cũng lên

tiếng một lúc. Phượng đầy quyền uy, phép tích mà nàng không rõ. Mà chẳng ai rõ, trừ những cậu học trò yêu nàng. Hương tóc Phượng thơm ngập gian lớp. Khuôn mặt Phượng rực rỡ làm ánh sáng của mặt trời ghen giận. Đôi mắt Phượng mơ hồ hơn, quyến rũ hơn. Tôi đến lớp muộn một chút Tôi cố ý đến sau Phượng. Phượng chào tôi bằng một nụ cười Chờ tôi ngồi vào chỗ,

Phượng quay xuống :

--Chào anh Tùng !

--Chào " cô nương " !

--Anh Tùng có mang vở tới cho Phượng không ?

--Có .

--Anh chép hết bài giùm chứ ?

--Chép hết .

--Vây đèn công anh một hộp dầu Con Hồ .

Hai chúng tôi cười vui Tôi hỏi :

--Tại sao Phượng biết Tùng đến nhà lấy vở ?

Phượng nheo mắt :

--Bà chị của Phượng tả hình dáng anh chàng Tùng ấy .

Tôi nói :

--Lần sau tôi cải trang .

Phượng mỉm cười :

--Có ai trách anh dối đâu Anh sắp nói dối Phượng nếu Phượng hỏi chiều qua anh có ra bến xe đón Phượng không. Phượng biết anh nói dối nên không hỏi nữa Nhưng Phượng ...

--Nhưng Phượng sao ?

--Đoán rằng anh muốn vẫy tay chào Phượng ở sau một cột đèn. Phải thế không ?

--Không .

--Tiếng "không " của anh nghe thú vị quá. Phượng có nhiều quà cho anh lắm. Chiều nay, anh tới nhà Phượng nhé ?

--Tôi sẽ mang quà của tôi tới .

--Gì đó ?

--Những món để mở cửa hiệu .

--Biết rồi Trong ngăn bàn đang sẵn . Những bức thư gói những trái ô mai anh đứng bán ô mai với Phượng chắc là đắt hàng .

--Tôi đã nghĩ thế và nghĩ cả những trái ô mai đi đi về về ...

--Vây phải thêm chân vào huyền thoại ô mai và anh nên cho giấy gói ô mai một huyền thoại .

--giấy gói ô mai tự nó nó đã có huyền thoại .

--Ra sao ?

--Những bức thư tình lén bỏ vào ngăn bàn học của cô bạn cùng lớp .

Phượng, tự nhiên , đập nhẹ lên tay tôi :

--Tuyệt diệu! Phượng không muốn anh tới nhà PhưỞ.ng chiều nay đâu Mà muốn cùng anh ra bờ sông ngắm dòng nước tháng giêng .

Tôi cảm giác như Phượng vừa xoa chút dầu Con Hổ lên tay tôi Chát dầu thấm qua da, vào thịt và truyền đến tim một ấm nồng vừa độ. Tưởng tượng một ngọn cỏ buồn thiu sau những ngày mưa dầm chợt thấy ánh nắng đầu xuân. Tôi là ngọn cỏ ấy Ngọn cỏ ngâm giọt sương và giọt sương lung linh dưới ánh nắng. Ngọn cỏ ngâm đầy tâm sự nhưng ngọn cỏ không biết kể lể tâm sự của mình cho ánh nắng nghe . Giờ ơi, sao tôi có thể ngó ngàng thế! Bao nhiêu là nhớ nhung. Nhớ nhung trọn tháng giêng. Tháng giêng chỉ thiếu Phượng mười mười hai hôm cũng coi là thiếu Phượng đầy tháng. Nhớ nhung muốn bỏ trỜng mà đi Nhớ nhung muốn làm lãng tử trốn nhà phiêu bạt, muốn trở thành thi sĩ để có lần được than thở giống Nguyễn Bính: "Mình tôi trời bắt làm thi sĩ ". Nhớ nhung đốt hàng trăm điếu thuốc. Vậy mà ngọn cỏ gặp ánh nắng, Ngưu Lang gặp Chức Nữ, đã chỉ nói những chuyện vớ vẩn. Thế gọi là tình yêu chăng ?

--Anh Chương !

-Đạ !

--Mới xa anh vài hôm anh đã quên .

--Hử ?

--Anh có nhớ Phượng không ?

--Nói dối hay nói thật ?

--Nói thật .

--Không, tôi không nhớ Phượng .

--Thế là anh nói dối Phượng sợ anh nói thật .

--Tôi đã nói thật .

--Anh nói dối .

--Thì tôi no/i dối .

--Anh nhận được thư của Phượng chứ ?

--Thư nào ?

--Anh lại nói dối Thôi, Phượng không hỏi chuyện thư nữa . Mà Phượng cũng không gửi thư cho anh .

--Thế à ?

Hai chúng tôi nhìn nhau, thấy rõ tâm hồn nhau ở mắt của mỗi đứa Phượng chưa nói Phượng muốn xin tôi điều gì. Đã qua tết rồi Chiều nay chắc PhưỞ.ng sẽ nói .

--Anh nhớ chưa ?

--Nhớ gì ?

--Chiều nay chúng mình ra bờ sông .

--Tôi đón Phượng ở đâu ?

--Ở cổng trường .

Thầy đã vào lớp. Tôi trả Phượng những quyển vở. Chưa bao giờ tôi lắng tai nghe thầy giảng bài như bây giờ. Tôi nghĩ tới quẻ thẻ Phượng xin cho tôi và lời thánh ở đền Ngọc Sơn đã dạy. Có phải khi yêu nhau người ta thường cầu nguyện cho nhau Tháng Năm chả còn bao nả. Tôi giống những cây hời, những cây phượng, chờ đến tháng Năm sẽ nở hoả. Thầy nói tuần sau sửa soạn thi đệ nhị lục cá nguyệt. Thi xong đệ nhị lục cá nguyệt là vừa hết chương trình học. Chúng tôi sẽ có hai ba lần thi thử và các thầy sẽ nghiêm khắc, hạn định thì giờ đúng như ở trường thi thật. Tôi không lo ngại chuyện thi cử. Thánh ở đền Ngọc Sơn muốn tôi đỗ là Phượng muốn tôi đỗ. Tôi không cần biết đỗ đạt hay trượt vô chuối tương lai tôi sẽ ra sao. Chỉ cần đỗ cho Phượng vui là đủ. Và vì Phượng, tôi phải đỗ. Phượng ơi, Phượng có biết thế không ?

Giờ ra chơi. Tôi yêu những giờ ra chơi. Cuộc đời bên ngoài sân trường không có những giờ ra chơi. Tôi hiểu thế. Và tôi không thích nghĩ chuyện tương lai. Vì tương lai khi ta nghĩ đến là ta đã tính chuyện bỏ trường mà đi. Tôi rất mê sân trường của tôi. Sân trường rộng thênh thang và có nhiều cây phượng lớn. Mùa hè, phượng nở đỏ rực rỡ, ve vãn kêu ran ran. Kỷ niệm khởi từ những đơn sơ, tầm thường đó. Gốc cây phượng này ta đã ngồi. Thân cây phượng kia ta đã khạc tên ta. Năm ngoái, năm xưa chỉ là thế. Năm nay, ta đã dựa vào thân cây phượng cùng người bạn gái tên Phượng ta nói chuyện cùng nàng và hôm ta bay tới phương trời xa xăm.

--Chào chị Phượng.

Tùng lên tiếng. Anh ta kiêu cách trước mặt Phượng:

--Chị mang về Thái nhiều Hà Nội quá.

Phượng cúi nhìn tà áo mình :

--Hà Nội , anh làm chẳng?

Tùng nhún vai :

--Tôi không làm. Tôi tới xin lỗi chị. Bạn Chương nói chị đã giận tôi vì tôi mời chị ăn hoa và chị chê bài thơ của tôi dở.

Phượng nói :

--Bài thơ của anh dở thật.

Tùng cười :

--Bạn Chương nói chị về bằng máy bay, tôi đã đó hụt. Bạn Chương khoe chị viết thư nhà bạn ấy ngày chị về .

Phượng hỏi :

--Anh đón tôi làm gì ?

Tùng đáp :

--Đề? xin lỗi chị thật sớm và hứa sẽ làm bài thơ dài hơn .

Tùng đưa hai tay lên vuốt hai cái cánh phượng của mái tóc :

--Mà y hôm chị nghỉ, lớp học buồn quá. Bạn Chương đồng ý, chứ?
 Tôi là c đầu :
 --Riêng tôi, tôi không buồn.
 Tùng hạ tôi :
 --Thế thì bạn là gô~ đá, rong rêu ...
 Phượng bênh tôi :
 --Có thể? là m. Nhưng anh Tùng, tại sao anh không gọi tôi là "cô nương" ?
 Tùng đỏ mắ.t. Anh ta ấp úng:
 --Chào chị Phượng...
 Rồi bước vô.ị Tôi trông theo Tùng. Ái ngại Tôi nghĩ rằng nếu Tùng đã
 ngò~i chơ~ của tôi từ tháng chín và tôi ngò~i chơ~ của Tùng, tôi sẽ là Thủy
 Tinh. Phượng ngó tôi cười :
 --Anh Chương bảo không nhận được thư của Phượng ?
 --Tôi nói dối .
 --Anh Chương bảo Phượng già.n thì sẽ Tùng ?
 --Tôi ...
 Phượng cướp lời tôi :
 --Anh nói thật.
 Nàng tiếp :
 --Và anh bảo anh không buồn những ngày Phượng nghỉ học.
 --Tôi ...
 --Anh nói dối .
 Phượng ngược nhìn bầu trời mùa xuân:
 --Phượng muốn bị anh nói dối mãi Nhưng Phượng thì không hề nói dối
 anh.
 Tôi nói :
 --Tại sao Phượng không nói dối tôi ?
 --Hai chúng ta chỉ nên có một người nói dối, vì thế đó. Và còn vì không có
 "con" Cuội.
 --Phượng thông minh quá.
 --Thông minh à? Đừng bảo Phượng thông minh, anh Chương nhé~ Phượng
 không thích thông minh hay khôn ngoan.
 Bỗng Phượng nói :
 --Sắp tới tháng Năm rồi ị Tháng Năm Phượng có nhiều chuyện đề? nói với
 anh. Phượng lại hy vọng những chuyện ấy không được nói.
 Tôi hỏi :
 --Còn một điều Phượng muốn xin tôi ?
 Phượng nhìn tôi dăm dăm :
 --Như lời dạy của thánh trong quả thể Phượng đã xin cho anh .
 --Phượng xin tôi thì đó~ ?

-Đạ .

--Nhờ tôi trượt ?

--Anh phải đó~ .

--Làm cách nào biết được?

--Anh đừng hút thuốc lá nữa~i khi nhớ tới người nào đó nữa .

Tôi lã.ng yên. Nghe xao xuyến đang nô?i sóng tự đáy hồ. Tôi hiê?u

Phượng rõ?i Tôi nói :

--Chiều nay tôi không thể? ra bờ sông với Phượng được. Nhánh lộc và quả Hà Nội của Phượng, Phượng hãy giữ gìn tôi tới tháng Năm .

Phượng có vẻ buồn :

--Vâng, tới tháng Năm.

Chúng tôi vào lớp. Từ lúc đó, khuôn mặt Phượng đắm chìm lạ thường. Và đẹp lạ thường. Hương tóc Phượng vẫn tỏa mùi thơm tuyệt diệu. Phảng phất làn khói buồn mỏng tựa khói sương. Tôi biết tôi đã yêu Phượng. Bây giờ mới thấy sự yêu Phượng. Bây giờ mới biết đánh vỡ yêu để? đọc và thâm nghĩa buồn. Tình yêu luôn luôn có nỗi buồn đi bên cạnh. Nỗi buồn tôi hiểu mang là nỗi buồn thi cử. Đời học trò, đáng lẽ, chỉ nên có những giờ ra chơi. Trong giờ ra chơi, người học trò thả hồn mơ.ng mị và không hề lo lắng ngày mai rời trường, xa lớp. Thi cử là mối đe dọa hãi hùng. Không ai sợ trượt. "Học tài thi phận". Nhưng trượt rồi còn dịp trở lại trường cũ không? Và định mệnh (Sao tôi ghét hai tiếng này thế, nói gọi tương một kẻ vô hình ác nghiệt đã cố tình an bài cho nỗi đời người một định mệnh) nào sẽ ám ảnh những câu học trò "lạc đề. thì ? Tôi chợt nhớ một truyện ngắn của Nhà văn Linh viết về cái định mệnh trớ trêu của một anh học trò học giỏi, thông minh. Anh ta cầm chày c mảnh bã.ng. Tương lai anh ta hứa hẹn vợ đẹp nhà giàu. Anh đi thi Đỗ viết. Vào và n đáp chỉ và nhanh tay cầm cục tẩy trên bàn vị giám khảo chày tờ giấy cho gió thổi bay mà bị đánh trượt. Cục tẩy xóa tương lai rực rỡ của anh. Đời anh thủng một lỗ. Anh về quê, lấy vợ quê, mở quán hàng bên đường, cả ngày đập ruồi và hút thuốc lá vãi. Truyện ngắn đó, nhớ lại, tôi sợ hãi vô cùng. Và tôi ghét thi cử. Thế mà tôi cứ phải học thi Phượng ơi, nhờ tôi trượt?

Tôi thả mắt qua khung cửa nhỏ. Khoảng trời quen thuộc của tôi, dường như, nhiều mây đen.

Ai đã viết lên bản những câu thơ :

Hoa chanh nở giữa vườn chanh

Thầy u mình với chúng mình chân quê

Hôm qua em đi tỉnh về

Hương đồng gió thổi bay đi ít nhiều

Bốn câu thơ như ca dao của Nguyễn Bính. Anh học trò nào đây đã si mê thơ Nguyễn Bính giờ ng tôi Hình như học trò tỉnh nhỏ đều ngưỡng mộ.

Nguyễn Bính. Vì Nguyễn Bính giản dị, chân thành và đã m th m y hê.t
cuô.c đời những người ở tỉnh nhỏ. Hai người trai gái yêu nhau sinh trưởng
giữa chôn cỏ nô.i hoa ngàn. Mô.t hôm nàng ham vui phôn hoa lên thành
phô chơi Rô.i nàng trở về, tình nhân của nàng thây áo nàng vương chút bụi
kiên kỳ của đô hô.i Chàng tưởng chừng hương đôn gió nô.i theo tình yêu
thanh cao và đơn sơ đã m t mát ít nhiê ụ Anh học trò viê t thơ Nguyễn
Bính lên b ảng hả?n đã yêu Phụng ghê l m. Yêu Phụng bao nhiêu người
làm thợ Yêu Phụng bao nhiêu người thuô.c thợ Yêu Phụng bao nhiêu
người hút thuô c lá ... Anh trách Phụng lên Hà Nô.i ít ngày, trở về Thái
không hôn nhiên như tháng trước đây mà.

Phụng dạo này, quả nhiên, l m. Tôi đoán đúng rô.i, nàng có mô.t nô~i
buôn. Suô t buô?i học, nàng chỉ quay xuông nói với tôi vài câu vào giờ ra
chơi nê u tôi ở lại lớp. Hôm nay, nhờ m y câu thơ của Nguyễn Bính, tôi
có thê? nói chuyê.n với Phụng nhiê u hơn. Tôi xé giâ y nháp, viê t m y
chữ: "Phụng đã đọc bôn câu thơ của Nguyễn Bính trên bảng chưa?".
Phụng phúc đáp ngay: "Rô.i, lát ra chơi, chúng ta bình giảng!" Giờ ra
chơi, Phụng quay xuông:

--Ho trách Phụng đâ y.

--Tại vì m y hôm nay Phụng buồn, họ tưởng Phụng nhớ mô.t người nào
ở Hà Nô.i.

--Vâng, Phụng nhớ mô.t người.

Mũi tên nhọn hoã t vừa phóng th m vào trái tim tôi, xuyên thây u lưng. Tôi
l m người cơ hô bị trúng gió. Tôi ngơ ng m hỏi:

--Phụng nói đô i?

Phụng khẽ l m c đ u:

--Không bao giờ Phụng nói đô i anh đâu, anh Chương ạ!

Phụng thả m t nhìn ra khoảng trời của tôi:

--Đó là câu chuyê.n Phụng định nói với anh vào tháng Năm.

--Buô?i sáng?

--Vâng, buô?i sáng. Nhưng Phụng hy vọng sẽ không phải nói.

--Sao thê?

--Vì phải nói, người buồn nh t là Phụng. Anh chờ đên tháng Năm nhé!

Nghe anh tả mùi hoa hô.i, Phụng yêu hoa hô.i quá. Phụng ao ước được đi
bên anh vào những đêm hoa hô.i nở nhiê ụ Anh đã hứa với Phụng là cho
Phụng xin mô.t điê u, mô.t niê m vui chung với anh, anh còn nhớ?

--tôi nhớ.

--Anh đã làm gì?

--Tôi định từ tháng sau, tôi và vài người bạn lâ.p mô.t tô? năm người học thi

.

--Anh còn định gì nữa, phải lâ.p ngay chứ?

--tôi sẽ làm ngay .

--Không có sẽ .

--Tôi làm ngay .

--Anh Chương luôn luôn chiều chuộng Phụng. Mai thi toán, anh đừng lo cho Phụng nhé! Với Phụng, thi cử không có nghĩa gì hết. Rồi có ngày Phụng sẽ nói cho anh rõ. Phụng đi học vì mục đích riêng. Nếu học để đi làm, Phụng đã chẳng về Thái Thẳng sau, có lẽ, Phụng đi học không để đi đâu. Nhưng anh Chương chờ ... hút thuốc lá. Phụng không lên Hà Nội đâu. Phụng vẫn ở Thái Nguyên. Phụng sẽ kể, anh Chương sẽ hiểu rằng không bao giờ Phụng nói dối anh. Phụng quý anh lắm .

Phụng bỏ khoảng trời qua khung cửa nhỏ, nhìn tôi mỉm cười :

--Anh Chương thì không bao giờ được nói thật với Phụng.

Tôi nói :

--Sẽ có lần tôi nói thật.

Phụng thở dài :

--Lần này, hẳn Phụng phải khóc .

Giờ ra chơi thật ngắn ngủi không đủ thì giờ cho tôi hỏi tại sao Phụng phải khóc nếu tôi nói thật tôi yêu Phụng. Tôi muốn đời tôi có hàng ngàn vạn giờ ra chơi và giờ ra chơi cuối cùng của cuộc đời, thế nào tôi cũng dám nói thật là tôi yêu Phụng. Tôi cứ nghe thầy giảng bài và hồn tôi cứ lạc lõng trên dòng suối tóc Phụng. Ở suối tóc Phụng tôi mới thấy tuổi tôi, mong tôi và ý nghĩa đời tôi. Suối tóc Phụng dần trải tới mơ hồ vô tận. Có ngôn ngữ nào diễn tả được niềm bí ẩn của tình yêu. Ngay cả thi sẽ cũng bất lực. Thành thử, với tình yêu, người ta chỉ là người thỉnh thoảng tâm hồn bị xâm chiếm bằng muôn vàn cảm giác lâng lâng, bay bổng. Tâm hồn người ta vô nấn sợ. Khi tâm hồn trở nên huyền bí, ấy là lúc ta yêu đương. Phải chăng Phụng đã yêu tôi. Và nàng khó hiểu từ tháng bạ. Nàng không hiểu như hồi tháng chín. Yêu là thỉnh thoảng không lên tiếng hỏi. Vậy tôi chẳng đại gì hỏi tại sao Phụng đã biến thành công chúa ngủ trong rừng. Yêu là ta và người ta yêu được hóa phép trở thành những nhân vật cổ tích. Và buồn như cổ tích .

Những bài thi đề nghị lục cá nguyệt phải được thanh toán trong tháng bạ. Một tuần nữa hết tháng bạ. Hồi tháng ba của học trò đi thi. Từ đây đến ngày sang trường thi, thời gian vùn vụt. Học Trần Tế Xương bỗng lo lắng vô cùng. Mấy hôm kém quan trọng đã thi xong. Anh nào đó tên Lý, Hóa thì chọn Vạn vật mà bất chước loài cóc. Bài Văn của tôi sa sút lắm. Tôi ghét thơ văn Nguyễn Công Trứ, gập để thi chí làm trai của Uy Viễn tướng công, đành bỏ. Tôi không thuốc nổ ỉ lại nửa bài thơ của Nguyễn Công Trứ, làm sao mà dám chứng cái chí làm trai của ngài. Giá được học Nguyễn Bính, lại làm bài luận về nỗi nhớ người yêu của

Nguyễn Bình thì tôi phải có điếm xuât sã c. Kỳ này, thầy trả bài sớm. Tôi được 5 điếm trên 20. Thầy Viết văn chỉ tric h kịch liê.t. Tôi buồn muôn khóc. Phụng đã quay xuôn g an ủi :

--Anh nên học Nguyễn Công Trứ lại Phụng sẽ mua tã.ng anh cuôn Luân đề` về Nguyễn Công Trứ .

Tôi gât đầu :

--Vâng, tôi sẽ học kỹ Nguyễn Công Trứ .

Phụng cười :

--Anh lại "vâng, dạ" rồi! Anh đừng quên thánh đã bảo anh phải đồ~ .

Tôi nói :

--Tôi không quên.

Hôm nay thi toán. Bài Hình không có gì khó. Bài Đại số khúc mã c đôi chút, tôi vãn làm xong trước giờ nộp bài hai mươi phút. Thầy câ m bài của tôi xem mô.t lát rồi khen:

--Chương khá lã m .

Thầy hỏi :

--Chê?nh mãng cũng anh mà chăm chỉ cũng anh, tại sao lạ thê ?

Tôi muôn thưa: Tại tình yêu Thưa thầy, khi con yêu con chê?nh mãng, con coi sách bài là giã y gói hàng, con thích trôn học; khi con đưỐ.c yêu, con chăm chỉ học hành, con thích ngô`i trong lớp cả những giờ khô khan nhât. Nhưng tôi không dám trả lời thầy thê . Tôi đành cúi đầu, im lã.ng cho niê m sung sướng nô?i sóng. Bởi tôi biê t Phụng đang sung sướng. Tôi bèn sửa mô.t đoạn trong bài tâ.p đọc của lớp vỡ lòng (Tôi cũng chỉ vừa qua lớp vỡ lòng): "Tôi cô tôi học, tôi chăm tôi học, học sao cho mau tâ n tới, cho văn hay chữ tô t, cho ... người yêu vui lòng". Phụng không sợ tôi sẽ thi trượt nữa Đâ y, Phụng thầy chưa, tôi làm bài thi trước hạn định những hai mươi phút thầy khen khá lã m mà vãn cứ giúp Phụng củng cô? ngôi vị xuât sã c, dù Phụng không thích xuât sã c, Phụng không ôm mô.ng lê u chõng. Phụng có vẻ Châu Long quá. Tôi là Lưu Bình lười biê ng. Phụng kích lê. tôi Không, Phụng đừng làm Châu Long. Phụng giô ng Châu Long, Phụng sẽ về với Dương Lê~ khi tháng Năm tới Còn tôi đi đâu ? Tôi chợt nhớ rã`ng Phụng đang nhớ tới mô.t người Người nào ? Có lẽ, tôi phải hỏi Phụng. Tôi không thê? â m ức. Nó còn, tôi trượt. Nó mât, tôi đồ~.

--Phụng!

Phụng quây xuôn g.

--Làm xong bài chưa ?

Phụng đáp :

--Xong rồi .

Tôi hỏi :

--Phụng có nghe thầy khen tôi và thã c mã c về tôi không ?

Phượng gâ.t đầ.ụ Nàng mỉm cười :

--Thâ.y không biê.t anh Chương được thánh ở đê.n Ngọc Sơn phù hô..

Tôi nói :

--Phượng đã phù hô. tôi .

Đôi mắ.t Phượng chớp mau Tôi mơ hô` thâ.y, ở đầ.ụ mắ.t cò vự.c. Tình yêu mong manh tựa khói sương, chỉ cầ.n mắ.t chút ngờ vự.c là khói sương tan biê.n". Tôi xâ.ụ hô?, tôi ân hâ.n đã nghĩ không đẹp vế` nô~i nhớ của Phượng

--Anh Chương nghĩ gì thê ?

--Tôi đang nghĩ đê.n thắ.g Năm .

--Vào mắ.t buồ.i sáng ?

--Cả đê.m khuya trên đườ.ng ngắ.p hoa hờ.i .

--Hãy nghĩ lời thánh dạy anh trước .

Phượng quay lên. Rồ.i lại quay xuô.ng:

--Đã lắ.p tô? học thi chưa ?

Tôi đáp :

--Ngày mai bắ.t đầ.ụ .

Lầ.n này Phượng quay lên và không quay xuô.ng nữa Như vắ.y, trong nhiề.u buồ.i học, chúng tôi chỉ còn nói với nhau vài câu ngắ.n ngủi Có mắ.t thi sĩ, tác giả "Gửi Hương Cho Gió ", yêu nàng thơ của chàng ghê lắ.m. Nhưng mùa thi gắ.n kề, chàng đắ.n em thơ của chàng hãy chờ đợi chàng qua mùa thi Qua mùa thi, chàng và nàng lại tiế.p tục tình tự. Thi sĩ yêu thơ như tôi yêu Phượng. Tôi cũng muồ.n nói với Phượng rằ.ng hãy đợi tôi, qua mùa thi, đê.n thắ.g Năm hoa hờ.i nở, chúng ta sẽ tình tự dưới gồ.c mắ.t cây hờ.i .

Thê.là hê.t những bài thi đê. nhậ.lục cá nguyê.t. Căn cứ vào kê.t quả kỳ thi này thâ.y hiê.u trưởng cho biê.t ai có thê? đô?. Tôi nắ.m trong danh sách hai mươi thí sinh có thê? đô~ với điề.u kiê.n vài Viê.t Văn phải ở điề?m trung bình. Chúng tôi sẽ nghỉ sớm hơn các lớp khác đô. nửa thắ.g đê? chuầ.n bị lằ.ụ chồ.ng sang trường Nam. Đôn thi đã làm xong và sắ.p sửa nô.p. Những ngày không đi học, làm cách nào đê? gắ.p Phượng? Tôi định hỏi Phượng câu này Không gắ.p Phượng mắ.i ngày, tôi học sẽ không vào Tôi học vì Phượng, cho Phượng. Tôi nói thắ.t. Và câu nói thắ.t này sẽ không bao giờ nói với Phượng. Chương trình học cũng đã hê.t. Không chừ.ng, chúng tôi nghỉ từ đầ.ụ thắ.g tậ.g giờ, đê.n trường đê? làm bài tâ.p. Riêng hai môn toán và lý hóa, thâ.y cho làm những bài đã là đê` tài thi ở Ba Lê, Vạn Tượng, Nam Vang, Sài Gòn ... nhiề.u năm trước. Thâ.y hiê.u trưởng định tô? chừ.c vài lầ.n thi thử nhưng cuồ.i cùng thâ.y quyê.t định chỉ thi thử mắ.t lầ.n. Chúng tôi sắ.p thanh dự cuồ.c đánh trắ.n giả với chừ.ng hậ.Tôi sẽ đóng vai người chiề.n sĩ giả vờ không mắ.y hào hùng. Bởi vì, trắ.n đánh kê.t thúc

cuối tháng ba và tháng tư có hòa bình. Nghĩa là tháng tư gian lớp của tôi đóng cửa Chúng tôi không đến lớp học nữa Tối trường, vào văn phòng nhân viên báo danh thôi! Sang tháng chín, ít anh học trò cũ còn chút may mắn thì trở lại lớp mình, nhiều anh bỏ trường đi luôn làm những kẻ chiến bại lạc lõng. Một số đỗ đạt thì tìm trường xa mà học. Chia ly khỏi sự tự do.

Tôi không cần đợi tháng chín.. Từ lúc này tôi đã tương tư lớp học, tương tư một chỗ ngồi ở bàn đầu Tôi sẽ không được thấy hôm tôi lãng du trên suốt tóc Phượng. Tôi sẽ không được ngửi mùi hương tóc Phượng. Tôi sẽ không được thả mắt qua khung cửa sổ ngắm khoảng trời quen thuộc nhiều sẽ có mây của tôi Tôi sẽ không được nhìn Phượng cười thoải mái sáng và nghe rạo rực ở lòng mình bốn giờ học. Hôm qua, Phượng vắng mặt. Mới vắng Phượng một hôm, hôm đã rồi Vắng Phượng suốt tháng tư, hôm khác khoảng đến đâu ? Tôi bỗng lại sợ hãi vu vơ, lại phải nghĩ tới người Phượng đang nhớ. Rồi tôi tự hỏi tại sao tôi không gặp Phượng từ tháng chín những năm qua Năm đề. thật, chẳng hạn. Chúng tôi đã có bốn năm học, bốn Giáng Sinh, bốn cái Tết và bao nhiêu niềm vui Rồi tôi tự hỏi thêm, liệu gặp Phượng từ tháng chín năm đề. thật, tôi đã biết cảm mùi hương tóc Phượng đề? yêu Phượng? Mai một gặp Phượng tôi sẽ hỏi Phượng xem nếu chúng tôi đã quen nhau từ tháng chín năm xưa thì tháng Năm đầu tiên chúng tôi có mơ ước đi trên đường khuya ngát hương hoa hòe ?

oOo

Phượng đi học hơi trễ. Đó cũng là một biến cố : Biến cố cuối năm. Chưa hề thấy Phượng vào lớp muộn. Luôn luôn đến sớm. Và chỉ bỏ học mấy ngày Tết vì ở Hà Nội không về Thái kịp. Phượng nghỉ học hai hôm liền gây nhiều thắc mắc cho những người yêu nàng. Dù Phượng đã bảo tôi nàng sẽ vắng mặt ít ngày trong tháng tư, tôi vẫn thấy "làm sao vậy" và "cảm bên mình một tích liêu khi Phượng nghỉ học. Trước tháng chín năm ngoái, hình như không có gì xảy ra và sẽ không có gì xảy ra cho cuộc đời học trò bình thường của tôi Tôi sẽ như cây hòe, hàng hòe tháng sáu, tháng bảy, những hàng hòe xanh tươi ngon mắt nhưng không tỏa một mùi hương. Hoa hòe (tôi thích hoa hòe nên tôi đem nó ra mà ví von, so sánh) chỉ nở vào tháng Năm. Tôi ngỡ rằng hoa hòe có một cái hẹn vào tháng Năm. Dòng sông chỉ chảy siết và ngấu ngập phù sa vào tháng bảy Tình yêu học trò chỉ đến vào tháng chín, năm mươi bảy tuổi Năm mươi bảy tuổi , vào tháng chín, cây hòe trong tâm hồn tôi nở hoa Em biết chứ, có ai nhớ tới hoa hòe ? Tôi không còn thắc mắc tại sao tôi đã không gặp Phượng sớm hơn hay đã không về quê ngoại sớm hơn một mùa hè. Bây giờ, tôi nghĩ tới cây gạo ở cuối tỉnh. Tháng ba dương lịch là tháng hai âm lịch.

Tháng hai , sau Tết, hoa gạo nở. Tôi sợ chi loài hoa gạo tầm thường, loại hoa của quạ và sáo Thân gạo sù sì gai góc không thể? là điếu?m tựa của tình yêu là nơi hai người yêu nhau dựa lưng thắm thì tình tự. Hoa gạo đỏ máu người chết. Khi rơi rụng, nó rơi lộp bộp làm giã nát mình kinh hãi Nó không gây hương nhớ nhưng. Tôi sợ nó vì Nguyễn Bính đã tả nó: " Những hoa gạo đỏ tươi máu, Nhàu nát như người lính tử thương". Và buồn rầu kẻ thù : " Một khi tình rụng như hoa rụng, Máu đỏ lìa tim dạ xót xa. Hoa gạo khiến tôi liên tưởng hoa phượng. Hoa phượng cũng "đỏ tươi máu. Tháng hai hoa gạo rụng. Tháng Năm hoa phượng rơi KHÔNG ai nhặt hoa gạo ép vào sách nhưng Phượng đã nói sẽ nhặt hoa phượng ép vào vở. Đó là hình ảnh ngấm ngùi tôi vừa chợt nghĩ.

Phượng đã vào lớp. Nàng hơi ngượng ngùng. Cặp sách ôm trước ngực. Nàng cúi đầu chào thầy rồi bước nhanh tới chỗ ngồi Phượng quay xuống:

--Tại anh đó, đáng lẽ hôm nay Phượng còn nghỉ .

Những ý nghĩ sâu thẳm của tôi vụt tan. Lòng tôi cuộn dâng cơn nước thủy triều rạo rực. Đây là câu nói ngọt ngào, thắm thiết nhất từ tháng chín. Vì tôi PHượng đi học. Phượng nói với tôi Vì Phượng tôi đi học. Tôi không dám nói với Phượng .

--Anh Chương !

--Hử ?

Phượng mỉm cười (Phượng cứ cười với tôi, chẳng lẽ tôi không bảo Phượng cười):

--Anh hiểu?u Phượng chứ ?

Tôi chớp mắt :

--Tôi hiểu?u :

Phượng có thể? đọc được niêm cảm động trong cái chớp mắt của tôi không nhỉ?

--Hai hôm Phượng vắng mặt anh làm gì ?

--Tôi nhớ ...

--Anh nhớ lời thánh dạy ?

--Vâng.

--Tôi học của anh đề n đầu rồi ?

--Họ đợi nghỉ học mới bắt đầu .

--Bao giờ nghỉ học ?

--Sang tháng tư .

Phượng lặng yên giây lát. Rồi nàng hỏi :

--Anh định nơi học chung ở đâu chưa ?

Tôi nói :

--Ở nhà anh Định, cuối phố Trưng Trắc .

--Con phở hả? ng tá p hai hàng hồ i ?

--Vâng .

--Những hôm Phụng không có việc gì, Phụng sẽ qua đây mỗi ngày một lần .

--Vào buổi sáng ?

--Vâng, vào buổi sáng .

Tôi không dám hỏi Phụng qua con phở hả? ng tá p hai hàng hồ i à y làm gì. "Anh hiê u Phụng chứ "? Tôi hiê u . "Tại anh đó, đáng lẽ hôm nay Phụng còn nghỉ". Tại anh đó, vì anh đó, Phụng qua đây mỗi buổi sáng để anh học cho nó vào và thi cho nó đỗ .

--Phụng vừa có tin vui .

--Tin gì vậy ?

--Người Phụng nhớ, Phụng sắp được gặp. Mọi người trong gia đình Phụng đi tìm rông rồi sáu năm rồi. Và đến lượt Phụng về Thái, Phụng sắp gặp. Phụng yêu Thái Bình của anh lắm .

Thú thật là tôi đang "ghen" với người Phụng nhớ. Phụng không chịu nói người Phụng nhớ là ai và tôi thì ngại ngần không hỏi. Câu trả lời của Phụng hoặc sẽ làm tôi sung sướng hoặc sẽ làm tôi khổ sở. Tôi cảm thấy câu trả lời làm tôi khổ sở nên tôi không hỏi .

--Anh Chương !

--Đạ .

--Anh già n Phụng ?

--Không .

--Thế sao anh "ạ "?

--Tôi quên .

--Anh đừng bao giờ quên nữa. Phụng đã hứa đến tháng Năm sẽ kể anh nghe nhiều chuyện. Chắc chắn, Phụng sẽ kể .

--Chuyện vui .

--Hôm nọ Phụng mới hy vọng là chuyện vui thành thử lại hy vọng không phải kể cho anh nghe. Hôm nay, không cần hy vọng vì chắc chắn là chuyện vui .

--Cho riêng Phụng ?

Phụng nhận nhớ :

--Anh thích Phụng buồn à ?

Tôi đáp nhanh :

--Xin lỗi Phụng .

Phụng quay lên. Một lát, Phụng ném xuống mâm giấy: " Hôm nay nhiều ô mai và giấy gói ô mai quá. Bao giờ chúng mình được mở một hiê u bán ô mai ? Phụng rất sợ, mai này , sẽ không được quờ tay vào ngăn bàn mỗi buổi sáng để lấy ô mai gửi tới từ những cánh rừng mơ rồi báo

tin cho anh biết". Tôi đọc xong cảm tưởng nhân ô mai của Phượng cũng sợ cái "mai này". "Mai sau còn có bao giờ" Câu thơ thật ảo não! Ở một không gian khác và thời gian khác, tâm hồn Phượng có đổi thay, tâm hồn tôi có thay đổi? Chắc hẳn là không còn những gói ô mai lên táng Phượng trong ngăn bàn học và chẳng ai nhớ huyền thoại ô mai Phượng ơi, tôi vẫn không thuộc nổi một bài thơ của Nguyễn Công Trứ, vẫn không đọc hết một bài luận ở cuối Luận Đề Về Nguyễn Công Trứ Phượng đã mua táng tôi Không làm nổi một bài luận Viết văn nhưng tôi có thể viết trôi chảy một đoạn cảm nghĩ về Phượng để nắn nót chép vào nhật ký của tôi.

Phượng ơi,

Phượng không muốn tôi nói thật. Thì tôi viết thật. Rằng, tôi chán nản học hành thi cử, tương lai, sự nghiệp. Tôi chán nản ngày mai. Tôi muốn mãi mãi làm câu học trò đề. Tứ có người bạn gái ngồi trước bàn mình mà mình yêu tha thiết song không bao giờ nói mình yêu với cô ta hay với ai. Ai bảo mình yêu cô ta, mình sẽ đổ mắt, chối bai bãi rồi ân hận đã chối bai bãi. Tôi muốn mãi mãi ôm ấp niềm vui nhẹ nhàng, nô đùa thoải mái. Và học chung với Phượng suốt đời ở ngôi trường nhỏ bé của tỉnh lỵ tâm thường này. Tôi không thích đi đâu. Không thích lên Hà Nội học, không thích ngồi hóng gió bên hồ Trúc Bạch. Tôi chỉ thích cùng Phượng đi trên đường khuya đêm từng chiếc bóng đi và ao ước được nắm tay Phượng. Để ngỡ mình được Phượng yêu. Thôi thôi, Phượng ạ!

Phượng vĩ

Tháng tư

Chào tháng tư! Chào những ngày hứa hẹn ít vui, nhiều buồn, lắm nhớ. chào tháng tư bằng một buổi sáng thử thách quan trọng. Phượng và ngẩng mặt sáng nay. Mây lớp dưới được nghỉ, nhường bàn ghế, chỗ ngồi cho những con gà nòi của trường sửa soạn trận đấu quyết định tương lai. Ôi, tương lai! Chưa bao giờ nghe hai tiếng này phát ghét đến thế. Tương lai: Anh nào đỗ trung học phổ thông, nộp gia đình khá giả, lên Hà Nội tiếp tục học thi tú tại Anh nào gia đình túng quẫn, xin làm giáo viên tiểu học sẽ được tuyển dụng ngay không cần học sư phạm. Anh nào thích đời sông quân ngũ, tình nguyện thi vào trường võ bị ở Đà Lạt hay Thủ Đức. Những anh bắt hạnh phúc vô chuôi, vô hụt cái tương lai đẹp thì bỏ trường mà đi,

hoã.c về làm ruồ.ng, ngâm bài "Văn chương phú lục chã?ng hay, Trở về làng cũ học cày cho xong", hoã.c đi buôn bán, hoã.c xin học nghề mưu sinh. Đây, tương lai của mảnh bằ.ng trung học phồ? thông, chán như cơm nếp nát.

Nhưng vậ~n quan trọng. Đề n nô~i, thi thử gay go hơn thi thầ.t. Mô~i anh học trò ngô ì mô.t bản. Anh này ngô ì đầ.u bản, anh kia ngô ì giữa bản, khó lòng hỏi han nhau Thầ.y dẫ.n: Bình tĩnh, đừng run, đừng vô.i vàng, đọc kỹ đầ.u bài, chưa hiê?u thì đọc lại, tâm niê.m "tôi phải đơ~"! Các thầ.y vừa làm giám khảo vừa làm giám thị. Bài thi viê t lên bảng. Mẫ t thầ.y chiê u rồi từng học trò. Hai giờ mô.t môn thi Ngày bô n môn. Thầ.y chậ m bài suồ t đêm. Hôm sau đọc kê t quả thi viê t. Rụng như sung. Lớp bô n mười học trò chỉ mười lăm anh được vào vậ n đáp. Tôi may mẫ n đợ t ... thi thử. Thầ.y Viê.t văn quay về Nguyê~n Công Trứ. Thầ.y cho năm điê?m, mẫ ng mỗ tàn tề.. Mười anh đơ~. Năm anh thi vậ n đáp kỳ hạn Có tội Thầ.y hện tuầ n lê~ nữa thì thi vậ n đáp cho năm thí sinh trượt vậ n đáp.

Phượng đề n trường hôm công bô kê t quả thi vậ n đáp thử. Nàng đã nghe thầ.y Viê.t văn hê t lời mạt sát tội Tan học, Phượng bảo tôi đưa nàng về tâ.n nhà. Trên đường về, Phượng nói :

--Anh chỉ câ n "yêú cộ Nguyê~n Công Trứ mô.t chút thòi Minh học cụ có mậ y bài thơ, mậ y đoạn phú mà

Tôi nói :

--Không hiê?i tại sao tôi không thuồ.c nô?i thơ Nguyê~n Công Trứ .

Phượng nói :

--Vì anh thiê u ... chí nam nhi!

Phượng cười khúc khích. Nàng hỏi tôi :

--Chiê u nay anh có bậ.n viê.c gì không ?

Tôi đáp :

--Không .

--Thê thì chiê u Phượng cùng anh học thơ Nguyê~n Công Trứ nhé !

--Ở đâu ?

--Chúng mình ra bờ sông. Phượng học thi với anh, ai thuồ.c trước và thuồ.c trôn lâu lâu, lại hiê?u rõ ý nghĩa, người â y thầ ng cuồ.c .

--Đê? làm chi đây ?

--Tuầ n sau thi vậ n đáp thử. Anh không thích làm Phượng vui lòng à? Anh phụ lòng thánh à ?

--Tôi xin lô~i Phượng.

--Mô~i câu thơ Nguyê~n Công Trứ là mô.t trái ô mai gói bằ.ng thứ giậ y thường đầ.t trong ngăn bài của Phượng.

--Phượng treo giải ?

--Vâng.

--Vây chiề~u nay mang thâ~t nhiề~u ô mai nhé !

Chúng tôi chia tay nhau giữa đường. Phượng bảo đề? Phượng về nhà mô~t mình cũng được. Trưa hôm đó, tôi đỡ cuô~n Viê~t Nam Thi Văn Hợp

Tuyê~n, tìm kiê~m cụ Nguyê~n Công Trứ. Tôi mơ hồ thâ~y Uy Viê~n tướng công hiê~n ra, râu dài quá rô~n, nụ cười đô~lặng. Ngài vuô~t đầ~u tôi, nhẹ nhàng và âu yê~m chuyê~n trò .

--Cháu chán thơ phú của ta phải không ?

--Bâ~m phải ạ !

--Ta biê~t là m. Ở tuô~i cháu và trình đô~. kiê~n thức của cháu, đọc thơ phú của ta đã không thích thì học sao hiê~? Cháu chỉ nên học những gì gâ~n gũi cháu Lên bậ~c đại học hãy nghiên cứu tư tưởng của tã~ Bây giờ học ta, cháu sẽ giồ~ng loài vẹt.

--Nhưng cháu câ~n học đề? thi đô~.

--Vẹt, loài vẹt đáng biê~t "Vòng trời đầ~t dọc ngang ngang dọc?" Thôi, ta chiề~u mảy kéo mảy thi trượt, loài vẹt nhỏ ...

Uy Viê~n tướng công nói tới đó, mô~t con hạc trã~ng đáp xuô~ng cạnh ngài và ngài cười hạc bay đề~n vùng trời dinh điề~n Tiê~n Hã~i Tôi dụi mắ~t. Thâ~y chữ nghĩa quyê~n rũ quá. Tôi học thuô~c lòng thơ phú của Nguyê~n Công Trứ thâ~t đề~dàng. Chiề~u nay, tôi sẽ ăn no ô~ mai Tôi sẽ nuô~t cả hô~t ô~ mai Hô~t ô~ mai sẽ hóa thành hô~t mợ~ Và sẽ mọc ở lòng tôi mô~t cánh rừng mợ~.

oOo

Thâ~y Viê~t văn bắ~t tôi đọc mô~t bài hát hói của Nguyê~n Công Trứ. Tôi đọc trôi chấ~y Thâ~y bắ~t bình giải Tôi bình giải đầ~y đủ. Thâ~y ngạc nhiên. Thâ~y khen. Thừa thâ~y, nê~u Phượng ngô~i bên con xem con học, con có thê~? học thuô~c lòng cả cuô~n Viê~t Nam Thi Văn Hợp Tuyê~n của cụ Dương Quảng Hàm như học giả Nguyê~n Văn Tô thuô~c lòng tự điề~n larousse Tôi không sợ trượt nỏ chuô~i Phượng hai lòng là m. Tôi vui là chuyê~n đã đành. Nhưng nô~i buồ~n mới đang đe dọa tội Ngày mai chúng tôi nghỉ học. Lớp đi thi nghỉ học sớm. Tôi không hiê~?u Phượng có giữ đúng lời hứa, mô~i buồ~i sáng, đi qua con phố thấ~ng tã~p hai hàng hô~i đề~, từ mô~t chồ~ nào đó ở nhà Định, tôi nhìn thâ~y Phượng tha thướt trong chiê~c áo lụa mắ~u mỡ gà. Mùa đông đã hê~t. Mùa xuân sắ~p tàn. Áo lụa Phượng mắ~c sẽ làm cho mùa hè mát rượi Phượng bảo Phượng không hê~ nói đố~i tội Nhưng Phượng còn giấ~u tôi mô~t chuyê~n. Phượng đi tìm người Phượng nhớ. Người â~y là ai nhỉ? Tôi nhớ buồ~i chiề~u mắ~y hôm trước, chúng tôi ra bờ sông hóng gió. Hóng gió vì tôi đã thuô~c mô~t sô~ thơ phú của Nguyê~n Công Trứ đủ đề~? làm bài thi lắ~y điề~m trung bình. Hôm â~y, Phượng cảm đô~ng khôn tả. Tôi đọc rõ niê~m cảm đô~ng trong mắ~t Phượng. Tôi đã hỏi, đã giải thích mà vắ~n chấ~ng hiê~?u tại sao Phượng lo lắ~ng chuyê~n thi cử của tôi ghê~ thê~. Tôi suy điề~n như chứng minh hình học. Yêu nhau là câ~u nguyê~n cho nhau

Phượng câu nguyên cho tôi, vậy Phượng đã yêu tôi Tại sao Phượng không nói Phượng yêu tôi Tình yêu chỉ cảm thấy, không nghe rõ, không nói được chẳng? Dĩ nhiên sao, tôi vẫn buồn vì ngày mai lớp học của tôi đã khép kín. Khung cửa sổ cũng bị khép kín. Tôi không còn ngồi dưới bàn Phượng, thả hồn lang du trên mái tóc Phượng, thả mắt nhìn khoảng trời quen thuộc đủ sắc mây của tôi nữa Khoảng trời ấy, thiên đường Phượng, sắc mây trắng trắng là đi lang hồ. Thiên đường tôi nữa, khoảng trời sẽ ảm đạm và khung cửa trở nên tăm tối. Tôi sẽ phải xa hẳn những hình ảnh quen thuộc, những hình ảnh, từ tháng chín, đã làm tôi bồi hồi, xúc cảm. Tôi tự hỏi, mai sau - chẳng xa lắm mà cũng phải thành chuyện mai sau - đến một ngôi trường nào đó, còn Phượng ngồi bàn trên, còn khung cửa nhỏ với khoảng trời quen thuộc? Không gì buồn hơn nỗi buồn chia ly trường cũ. Sự chia ly đã dồn lên như tiếng côn trùng dồn lên khi chiều xuống. Buổi học cuối cùng là buổi học đề học trò hàn huyên và gửi nhau những dòng lưu bút. Ôi, những dòng lưu bút. Tôi đã viết trên hàng chục trang lưu bút của bạn bè. Một một ý: Xa trường lớp, xa bạn bè thì buồn lắm. Phượng cũng viết lưu bút cho nhiều người Tôi không biết Phượng đã viết gì cho Tùng, cho Thức, cho Tả Nhưng Phượng không xin những dòng lưu bút của họ. Và cả của tôi.

Phượng dẫn tôi, tan học, ngồi lại ở lớp học một lát. Tôi ngoan ngoãn tuân lệnh. Đã bảo Phượng đây quyên uy mà. Khi đàn ong vỡ tổ, tản mạn ra đường phố, trường lớp mang một vẻ quanh hiu rợn rợn. Tôi nhìn sân trường qua khung cửa Nhà nguyễn múa trên những cây phượng lá đã xanh. Cuối tháng sau, màu đỏ của hoa sẽ lên át màu xanh. Đó là lúc cô trường khóa chặt và loài ve sầu tự do hát những điệu nhạc buồn phiêu. Nhà nguyễn mời gọi hè sang. Nhà nguyễn rủ rê biệt ly đến. Và nhà nguyễn hứa hẹn làm hoa hồng nở. Tôi chỉ còn trông đợi hoa hồng như niềm an ủi.

--Anh Chường !

--Hử ?

--Mai chúng mình không đi học nữa .

--Vâng.

--Phượng sẽ mãi vô số ô mai.

--Và giầy gói .

--Phượng viết trong cuốn lưu bút của anh Tuyền một câu chúc ấy ăy ăy thi đỗ. Các anh khác, Phượng cũng viết thư và cảm ơn họ đã quý mến Phượng. Viết xong, Phượng buồn buồn quá. Phượng có cảm tưởng như đã vĩnh viễn xa họ.

--Một người nói Phượng là bóng mát giữa sân trường.

--Anh ấy nói quá chăng ?

--Nói thật .

Phượng nhìn tôi Mã t nàng thât xa vẫ ng. Như thế? Phượng đang nhìn xa phương trời nào có người nàng nhớ. Giây lát, Phượng hỏi :

--Mai anh tới nhà anh Định học chưa ?

Tôi gât đầu :

--Mai, buổi sáng .

--Phượng sẽ qua đó buổi sáng, những hôm Phượng không phải đi xa.

--Phượng đi đâu ?

--Bây giờ khó nói Rồi Phượng sẽ nói với anh. Nếu đời sông giản dị, Phượng về Thái chỉ để học, những ngày chờ thi, hai chúng mình tới lớp học chung, hẳn là vui anh Chương nhỉ?

--Vâng.

--Nhưng đời sông đã không giản dị. Và Phượng đành đem những cây hồ i hai bên hè phố Trung Trầ c.

--Phượng sợ nghĩ hay có cảm tưởng như Phượng sắp xa tôi mãi mãi ?

Phượng chớp mắt. Chớp mắt hoài Tôi chợt nhớ, có lần, Phượng đã chớp mắt và bảo một gợn bụi vương vào mắt nàng. Gợn bụi ? Tôi không tin đó là gợn bụi Chỉ là gợn buồn. Chỉ là khói buồn. Tự nhiên, tôi thăm hút một điếu thuốc lá. Giọng nói của Phượng không giống giọng nói nàng thường nói với tôi Nó đượm chút gì u hoài, buồn tiêu c .

--Phượng không dám có cảm tưởng ấy .

--Tại sao ?

--Vì Phượng không coi anh giống những người bạn cùng lớp. Chúng mình thân nhau hơn, anh Chương ạ! Khi ta có bạn thân, ta rất sợ xa cách bạn của ta Bởi thế , Phượng ít thích thân ai .

--Phượng đã thân tôi ?

--Vâng, thân anh nên Phượng sợ xa anh .

Bỗng Phượng mỉm cười . Giọng nói hồ i nhiên, vui vẻ :

--Ta còn cái hẹn với những cây hồ i .

Tôi nói :

--Và một đêm đi xem hoa hồ i nở .

--Phượng cũng còn hẹn mời anh ăn bánh tôm ở Cô? Ngư .

--Tôi sẽ đi !

Phượng mở cặp sách lấy ra một nhánh lộc đã khô cứng ép trong cuốn sách và một que kẹo - một mảnh giấy màu đỏ in đầy chữ nhỏ và chữ quốc ngữ - đưa cho tôi :

--Quà Tết của anh .

Tôi đưa tay nhận. Và , không thể nói tôi cảm động dường nào Ông tùy phái đi ngang qua lớp. Ông đứng lại, ngó vào , hỏi :

--Cô, cậu chưa về sao, muộn rồi ?

Tôi giục Phượng về trước. Nàng đứng dầy, cặp cặp sách dời khỏi lớp. Tôi

trông theo Phượng thướt tha bước qua sân trường. Tôi gục mặt xuống bàn tưởng tiếc. Tháng tư chán nản. Tháng Năm liệu tôi có được đi bên Phượng dưới những hàng hoa hồng tím lịm ngát hương? Tôi thêm trở về tháng chín. Tôi thêm đi lại từ tháng chín. Ông tùy phái hoa hồng thúc :

--Cậu Chương về cho tôi khóa cửa lớp .

Tôi lững thững bước ra, đứng giữa sân ngoài lại nhìn gian lớp. Hoa hồng tưởng một niên học, niên học cuối cùng của trung học đệ nhất cấp, niên học làm chứng cho tuổi trẻ vừa lớn, mà buồn ngủ, xúc động. Ông tùy phái đóng cửa sao? Ông tùy phái đóng cửa ra vào Ông tra chìa khóa? Khóa Khóa của tôi bị nhốt kín trong gian lớp. Ôi, tháng tư, sao buồn vậy !

Những trang nhật ký trong tháng tư ghi đều từ hôm nghỉ học ở nhà ôn bài vở chờ ngày đi thi Viết cho Phượng. Nói chuyện với Phượng. Nhưng chắc không bao giờ dám đưa Phượng đọc.

Phượng thân ái ,

Tôi viết tháng tư dài, từ hôm nay Buổi sáng, trước khi tới nhà Định ôn bài vở, tôi đã ghé vào trường. Lúc ấy, các lớp đã vào học. Tôi đứng nhìn gian lớp của mình kín cửa Tôi hình dung ra bóng tôi trong đó. Và sự lạnh lẽo Tôi viết bàn ghế , bảng đen, tranh ảnh cũng vắng ngủ như tôi bên ngoài Niềm vui tuổi trẻ vừa lớn tôi bị nhốt trong gian lớp tôi tắm, lạnh lẽo Ý chừng kỷ niệm một đoạn đầu đời của tôi bị nhốt kín. Tôi gửi gian lớp giữ cho tôi An ủi mình thế mà vẫn buồn. Phượng thân ái, tháng tư Phượng mới bảo tôi là bạn thân của Phượng. Vậy tôi gọi Phượng thân ái, được chứ ? Từ tháng chín, từ có Phượng, tôi quên tất cả những gì chung quanh tôi Tôi chỉ còn nhớ một khung trời quê ngoại, nơi ấy, tôi đã ước ao có lần cùng Phượng về nghỉ hè. Chúng mình sẽ giở hai cánh bướm bay lượn trên cỏ non hoa ngàn. Bao giờ ước ao thành sự thật? Ước ao giở chiêm bao Ta mơ mộng, chiêm bao lãng mạn. Và ta thân thờ tiếc rẻ. Tôi rất yêu cô? tích. Đôi khi, tôi tưởng tôi và Phượng là nhân vật trong cô? tích. Cô? tích rất ít nhân vật. Cô? tích đẹp mà buồn. Một buồn cô? tích không bắt ta ghen ngạo, khóc tủi Những nhân vật cô? tích yêu nhau thân thiết hòa. Cô? tích luôn luôn có đoạn kết tuyệt vời Đoạn kết của chúng mình có giở đoạn kết một cô? tích hoàng tử gặp công chúa không hở, Phượng ? Tôi nói thế này Phượng tin không nhé! Là, tôi chỉ mới mơ hồ thấy những hàng hoa hồng tím lịm của tôi đẹp thôi Đến tháng Năm, hoa hồng nở và một buổi tối, một đêm khuya, Phượng và tôi đi dưới những hàng hoa hồng, đi trong mùi thơm của hoa hồng thì những hàng hoa hồng mới thật sự đẹp, thật sự khó quên. Bởi kỷ niệm của chúng ta đã quyên lãng hương thơm của hoa hồng Nhưng chúng ta đã hứa sẽ nói với nhau chuyện gì đó vào buổi sáng tháng Năm. Chúng ta sẽ nói chuyện gì ? Tôi mơ ước được nghe Phượng nói câu ngắn ngủi " Em yêu anh". Một câu đó thôi Là thừa rồi Chúng ta không cần nói thêm câu nào

khác. Một câu đó là đủ cho một khúc nhạc ngàn đời: Ngày đó, khi ta còn niên thiếu, em nói em yêu anh vào buổi sáng tháng Năm

Phượng thân ái,

Tôi về nhà Định đây. Sáng mai, tôi không đến trường nữa đâu. Đến trường tôi sẽ buồn lắm, tôi sẽ nhớ từ mái tóc Phượng đến nụ cười Phượng. Và chắc là tôi trượt thi Tôi hy vọng thầy Phượng ngang qua nhà Định, Phượng thướt tha dưới hàng hòe xanh tươi. Song Phượng đã không ngang qua nhà Định sáng nay. Tôi hiểu Phượng bận việc, Phượng phải đi tìm người Phượng mong nhớ. Tôi cũng có duyên ghen với người ấy chứ, Phượng nhỉ? Tôi ngờ, thả mã t ra đường phố. Tôi chẳng học hành gì cả. Tôi chờ Phượng, chờ đến khi nắng ngả bóng lá hòe. Tôi bỏ cái tôi học thi, quên lời hứa với Phượng, quên lời thề đến Ngọc Sơn, cuốn tròn cuốn vở nhét vào túi quần sau, lần ra bờ sông ngồi ỉu rĩ như một kẻ thất tình. Giá có vò rượu, chiếu cần câu, tôi sẽ giở ng anh chàng Phạm Thái trong tiểu thuyết Tiêu Sơn Tráng Sĩ. Tôi bắt đầu trách Phượng đây, Phượng ạ! Nếu Phượng đừng về Thái hay nếu Phượng đừng học ở trường tôi, lớp tôi, tháng chín thất bình yên cơ hồ mất nước cuối thu. Tôi sẽ không biết mùi hương tóc, không biết khoảng trời nhiều sắc mây qua khung cửa sổ; không biết hút thuốc lá, không biết làm thơ ... Tôi sẽ học hành xuất sắc, sẽ thuộc lòng thơ phú Nguyễn Công Trứ và sẽ đỗ hạng bình. Có phải khi ta yêu ta chịu thiệt thòi đời đủ thứ? Có phải khi ta yêu ta quên cả đời ta? Tại sao tôi không được quên chuyện thi cử, tôi không được cùng Phượng đi tìm người Phượng nhớ? Rồi sau đó, tôi thiết tha đến Ngọc Sơn ban phúc hay phán một lời nguyện? Phượng hãy giận tôi đi, hãy ghét bỏ tôi đi vì sáng nay tôi thầy cuối đời tẻ nhạt, vô nghĩa. Có lẽ cả ngày hôm nay, cả đêm hôm nay tẻ nhạt, vô nghĩa luôn. Cả những giấc chiêm bao nữa.

.....

Phượng thân ái,

Điều này lạ lắm, tôi cần nói với Phượng. Là, không hiểu tại sao một lần gặp Phượng tâm hồn tôi cứ xôn xao khó tả. Tim tôi đập mạnh và tay tôi run rẩy. Trông thầy Phượng từ đằng xa, tôi đã hòe hòe, sung sướng. Thề là yêu chăng? Sáng nay Phượng ngang qua nhà Định. Tôi muốn nhẩy bổ ra đường gọi Phượng. Tôi sợ hãi gì ả. Hoặc tôi bình tĩnh bước khỏi cửa nhà Định, theo Phượng sẽ không trách tội. Dễ dàng quá mà tôi không dám. Tôi đã đi tìm sự kỳ lạ, và tẻ. Nghĩa là, tôi kiêu một cái cố, thoát ra tôi học thi, chạy nhanh theo con phố Lê Lợi cùng chiều với con phố Trưng Trắc. Đến cuối phố, tôi vòng sang con phố Phượng đang thả bước. Tôi đi ngược chiều với Phượng. Tôi đi thản nhiên dù một hòe đã toát ra cùng nôe hòe của tôi dâng tràn. Tôi làm như tình cờ gặp Phượng. Nhưng tôi biết Phượng không cho đó là sự tình cờ. Phượng tin rằng tôi nói

dô i Phượng đúng rồi! Tôi nói dô i Phượng suốt đời! Chẳng nào không được nói dô i Phượng, chẳng đó tôi hề t là tôi! Mà là thứ rong rêu, gô~ đá. Tôi cũng hiê?u sự tình cờ gặ.p gỡ làm Phượng cau mày. Tôi yêu cái cau mày của Phượng. Nó vẽ thành bức tranh nửa sung sướng nửa già.n hờn - già.n hờn rất nhẹ - Chúng ta chỉ chào nhau lầ.n gặ.p gỡ tình cờ ngã n ngủi. Thế mà tôi đã có buô?i sáng thầ.n tiên, học bài như có thánh ô p, trí óc sáng suốt, chứng minh hàng chục bài toán không vậ.p vấp mảy may. Đó, Phượng thắ.y chưa, thiê.u Phượng, tôi chắ.ng làm được gì nên thân. Tôi muô.n mô~i buô?i sáng được tình cờ gặ.p Phượng mô.t lầ.n.

Phượng thân ái ,

Vì buô?i sáng hôm nay là buô?i sáng thầ.n tiên cả ngày, cả đêm nay cũng thầ.n tiên. Và những giấ.c chiêm bao lung linh mắ.u sắ.c. Tôi đã hút mô.t điê.u thuô.c lá, nhìn lên bầ.u trời đầ.y sao và ngắ.m chiề.c răng khê?nh của Phượng. Tôi muô.n viê.t mô.t bài thơ. Không, tôi khó lòng viê.t nô?i mô.t bài thơ hay. Đã có hàng ngàn thi sĩ làm thơ hay. Đã có hàng ngàn thi sĩ làm thơ cho tôi học thuô.c, tôi câ.n gì phải làm thơ nhỉ? Vậ.y thì tôi đọc mô.t đoạn thơ và tưởng mình cùng người yêu bước nhẹ lên những câu thơ â.y. Một đêm nào, Phượng thân ái, ta đi bên nhau trên lô.i sỏi trong khu vườn đầ.y trăng, ta sẽ thắ.y cảnh tượng như thơ: "Trong vườn đêm â.y trăng nhiê.u quá, Ánh sáng tuôn đầ.y các lô.i đị. Tôi với người yêu cùng nhè nhẹ, Âm thắ.m không biê.t nói năng chi ".Chúng ta sẽ chắ.ng nói gì với nhau cả. Chúng ta, hai người, rấ.t bơ vơ. "Trắ.ng sáng trăng soi trăng đẹp quá, Hai người nhưng chắ.ng bớ.bơ vờ ". Những người yêu nhau thường bơ vơ ... nên thơ thế đó. Yêu là bơ vơ. Yêu là biê.t cảm nô~i bơ vơ hơn. Phượng ơi, đã chắ.c gì tháng Năm hoa hờ.i nở. Tôi sợ lắ.m nê.u hoa hờ.i tháng Năm thiê.u mùi hương.

.....

Phượng thân ái ,

Hai hôm liê.n, Phượng không ngang qua nhà Định. Và tôi không được tạo ra chuyê.n gặ.p gỡ tình cờ. Tôi lại phải đê.n trường, tìm cách mở mô.t cánh cửa sô? nhìn vào gian lớp. Tôi nhắ.m mắ.t hờ.i tường. Thắ.y Phượng ngồ.i ngoan. Tóc Phượng ngắ.p hương và mắ.t Phượng ngắ.p buồ.n. Tôi thương hại Phượng quá. Gian lớp mới là vùng trời tự do của tôi, bây giờ. Tôi đứng bên ngoài, đứng trong ngục tù thương nhớ. Tôi là tô.i đờ của tình yêu. Tôi bám chắ.n sông cửa ngõ bám chắ.n sông sắ.t giá lạnh. Tôi thêm mô.t chồ~ ngồ.i trong â.y, mô.t chồ~ ngồ.i tôi vừa giấ.từ đã tiê.c nuô.i. Nê.u mai này - chữ của Phượng đó - chúng ta xa nhau mãi mãi, tôi không được đứng bên ngoài nhìn kỷ niê.m của mình bên trong , tôi sẽ ra sao, Phượng biê.t không? Đang làm học trò tôi đã nhớ tôi tháng chín. Tháng chín đẹp và tháng chín khởi sự mô.t nô~i buồ.n.

Phượng thân ái,

Tôi không hiểu hai hôm nay Phượng đi đâu, đến đâu và Phượng có một phút nào nghĩ đến tôi Tôi chắc là Phượng đã nghĩ đến tôi Tôi phải an ủi tôi chứ. Tôi vừa đọc được một câu tư tưởng in trên tờ nhật báo cũ : "Yêu nhau không phải để ngồi nhìn nhau mà để nhìn chung về một hướng". Yêu nhau không nhìn nhau họa là thánh nhân vĩ nhân luôn về tình yêu thế ! Tôi thích thi sĩ luôn về tình yêu thế ! Tôi thích thi sĩ luôn về tình yêu Thi sĩ mới biết yêu Thánh nhân , vĩ nhân không biết yêu Yêu mà ngồi nhìn về một hướng thì chán quá. Yêu là phải đi bên nhau dưới những hàng hoa, trong mùi hương thơm ngát trên đường khuây vắng. Và không dám cầm tay nhau Phải thế không , Phượng? Nếu phải thế , sẽ chẳng bao giờ tôi dám cầm tay Phượng một lần. Một lần cho mãi mãi Có lẽ, hoa hoa cũng chỉ ngát thơm một lần vào một lần tôi dám cầm tay Phượng. Và chỉ riêng chúng mình biết hoa hoa có mùi thơm như chỉ riêng chúng mình yêu nhau.

.....

Phượng thân ái,

Đã mấy hôm rồi, Phượng không đi qua nhà Định. Đã mấy hôm rồi, tôi chẳng học hành. Tôi quên lời Phượng dặn, quên niềm vui trông đợi của Phượng, quên cả ông thánh đề Ngọc Sơn, tôi hút thuốc lá rất nhiều Tôi thường dựa lưng vào thân cây hoa cuối phố Trưng Trắc - cây hoa đã đôi lần thân Phượng ngang qua - châm thuốc và ngửa mặt nhả khói nhìn khói bay lên , lan tỏa vào nhũn đám lá hoa Như thế không vui nổi nhớ. Như thế chỉ nhớ thêm và buồn vô tả. Tháng tư sắp hết cho tháng Năm sắp sang. Tôi bắt đầu lo ngại tháng Năm. Có thể? nào tháng Năm, vào một buổi sáng, Phượng phải nói với tôi nhưng chuyện mà Phượng đã hy vọng không phải nói ? Vậy sẽ không có một lần chúng ta đi dưới hàng hoa, đi trong mùi hương thơm ngát trên đường khuây vắng? tôi dám cầm tay Phượng xem tâm hồn tôi ngỡ ngàng đến đâu. nào Tháng Năm, với tôi, không là ngày nghe tên mình trúng tuyển kỳ thi Trung Học Phổ Thông đâu Tháng Năm, với tôi, chỉ là con phố vắng, hàng hoa, mùi thơm và Phượng.

Phượng thân ái ,

Đêm qua , tôi thức giấc và ra đứng ở bờ giếng sau nhà. Tôi tìm kiếm rằng khuôn mặt của Phượng dưới mặt giếng nước. Mặt giếng nhỏ quá, làm sao đủ chứa một khuôn mặt sao ? Tôi cứ tưởng tôi là thi sĩ ca dao đứng ở bờ ao một đêm buồn.

Đêm qua ra đứng bờ ao

Trông cá, cá luôn , trông sao, sao mờ

Buồn trông con nhện giăng tơ

Nhện ơi nhện hỡi nhện chờ mối ai

Buồn trông chênh chênh sao mai

Sao ơi sao hồi nhớ ai sao mờ
Đêm đêm tưởng dải Ngân Hà
Chuôi sao tinh đã?u đã ba năm tròn
Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn
Tào Khê nước chảy vẫn còn trơ trơ
Đêm buồn , buồn ghê gớm, thi sĩ ca dao trông rõ cả con nhên cũng buồn.
Con nhên không ngủ. Con nhên mãi nhớ một người Tôi là con nhên,
Phượng ạ! Con nhên giăng lưới tương tự Cái lưới chụp kín hôn tôi Tôi sợ
cái lưới ấy Tôi sợ tháng Năm. Hình như, điều ta mơ ước không bao giờ đến
với ta như ta đã ước mơ Tôi đã mơ ước thật nhiều Tháng Năm, lại giờ,
tôi không phải nghe chuyện Phượng không muốn kê?. Tôi sợ tháng Năm và
tôi vẫn mong đợi tháng Năm. Tôi, tôi chẳng nên viết nữa Viết thì phải nghĩ.
Nghĩ thì phải nhớ. Nhớ thì phải buồn. Tôi ép nhánh lộc khô và quẻ thẻ của
Phượng cho ở trang này Tháng Năm, ta đợi mi đây .

Phượng vĩ

Tháng Năm

Hoa Phượng đã lác đác nở trên những cành cao nhât. Những chùm phượng
sớm chưa chinh phục được màu xanh của lá. Hoa hòe đã dậy mùi thơm.
Ngày thi gần tới Phượng không gặp tôi được lâu lắm. Ngọt tháng tư
Ca dao nầy nói một câu chữ Hán thật tuyệt : Nhât nhât bất kiển như
tam thu hề . Nhưng Phượng đã về với tôi vào tháng Năm. Nàng nhớ hẹn
tháng Năm. Ý như cô? tích. Bà tiên xưa xí phát một lời nguyện : Công
chúa nhà mình mãi chờ đợi trong rừng, nàng chỉ sống dậy đúng ngày hoàng tử
trở về học đi săn lạc tới nơi công chúa nằm ngủ, hôn lên môi nàng. Phượng
xa tôi và chỉ về khi hoa hòe nở. Gặp Phượng, tôi mừng rỡ. Phượng buồn
thêm một chút. Nụ cười thì vẫn tươi ngon. Chúng tôi rủ nhau đến trường.
Trường đã nghỉ hè. Cửa lớp đóng kín. Sân trường mênh mông. Hai đứa
ngồi dưới gốc cây phượng vĩ giữa sân. Khung cảnh thật mơ màng, thật
cô? tịch .

Phượng nhìn lên ngọn cây phượng vĩ :

--Hoa đã nở.

Tôi nói :

--Năm nay hoa nở sớm .

Phượng thổi tin hoa, đưa tay bút những ngọn cỏ trước mắt :

--Nở sớm, hoa sẽ chóng tàn .
 Câu nói nghe mà bùi ngùi Phụng hỏi :
 --Anh đã ôn bài kỹ chưa ?
 Tôi hơi bối rối ì đành trả lời :
 --Đã .
 Phụng khẽ lắc đầu :
 --Anh nói đi Khỏi thuở c vàng mây ngón tay anh. Anh đừng nói gì, anh
 Chương. Phụng không giận anh đâu .
 Đôi mắt Phụng ươn ướt sương buồn :
 --Hình như hoa hồng ì đã nở ?
 Tôi đáp :
 --Vâng, hoa hồng ì đã nở .
 --Đó là tháng Năm .
 --Tháng Năm
 --Phụng không quên. Tôi ì nay đã ng. Giây lát, Phụng nói :
 --Ngôi trường này cho Phụng nhiều kỷ niệm quá. xa nói, chẳng Phụng
 buồn vô kể?. Và nhớ nó, Phụng sẽ khóc .
 Tôi hỏi :
 --Đã khi nào Phụng khóc chưa ?
 Phụng nói :
 --Từ lên Trung học, chưa lần nào Phụng khóc Nhưng Phụng sẽ khóc .
 --Vì xa ngôi trường này ?
 --Xa cả những hàng hồng ì nhỏ bé đáng yêu .
 Phụng đứng dĩa:
 --Anh đưa Phụng về` nhé !
 Tôi không từ chối ì Tôi đưa Phụng về` tới đầu phố nhà Phụng. Nàng dẫn
 :
 --Buổi ì tôi ì, anh tới đây đây~n Phụng đi dạo .
 Buổi ì tôi ì, hai chúng tôi bước chậm trên những vỉa hè. Tình lý của tôi rất
 tầm thường. Có lẽ, chỉ đáng nhớ vì môi ì vỉa hè là môi.t hàng hồng ì thăm
 p, cây nọ cách cây kia vài thước. Chúng tôi đi dưới hàng hồng ì kia vài thước.
 Chúng tôi đi dưới hàng hồng ì của nhiều phố . Cho đến khuya Bây giờ, hoa
 hồng ì thơm vô tả. Tôi ngỡ tóc Phụng, môi Phụng, áo Phụng cũng thơm
 mùi hoa hồng ì .
 --Anh Chương !
 --Tôi nghe Phụng đây .
 --Anh không "hở " nữa à ?
 --Hở ?
 --Ngày mai anh sang Nam ?
 --Vâng .

--Ngày kia anh vào trường thi ?

--Vâng .

--Anh đã hứa với Phượng là anh phải đi .

--Tôi sẽ bắt chước anh đi .

Phượng dừng lại :

--Phượng chưa mỗi chân nhưng chúng ta nên đứng dưới một cây hò'i .

Tôi nghe Phượng. Thân cây hò'i nhỏ . Chúng tôi đứng gần nhau như thế?
dựa lưng vào nhau Phượng hỏi :

--Vừa rồi anh nói gì ?

--Tôi sẽ bắt chước anh đi .

--Đừng, anh đừng ném đi, Phượng không ngờ i bên cửa chờ anh ném đi
đâu Ngày mai

--Ngày mai ?

--Ngày mai anh sang Nam và ngày mai Phượng ra ngoài kia !

Tôi cũng sợ. Tôi hơi hoảng .

--Phượng xa tôi mãi mãi ?

Phượng nói, giọng cũng buồn :

--Người Phượng nhớ Phượng đã gặp. Đó là anh trai duy nhất của Phượng.
Anh ấy ra đi từ năm 1946. Gia đình Phượng đã mất công tìm kiếm. Năm
ngoài, một người bạn anh hò'i cư về cho biết tin anh ấy đang chiến đấu ở
mặt trận Thái Bình, mẹ Phượng sai Phượng về Thái vừa học vừa dò hỏi
đâu? liên lạc với anh ấy vì gia đình Phượng có nhiều họ hàng ở Thái Họ
hàng nhà Phượng đã giúp Phượng. Và Phượng đã gặp anh Phượng. Phượng
chưa dám nói với anh Chương vì người nhà đã kín đáo, sợ bọn Phòng Nhì
của Pháp. Anh Chương hiểu Phượng chứ ?

Tôi thở dài :

--Phượng sẽ vĩnh viễn xa tôi ?

Phượng đang hai tay thút thít :

--Có thể?, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Hà Nội. Mẹ Phượng bắt anh Phượng
về thành. Phượng cần một thời gian tâm sự với anh ấy. Anh ấy thương mẹ
lắm, anh ấy sẽ tìm đường về .

Không hiểu do cơn xúc động nào, tôi đưa tay nắm lấy tay Phượng. Hai
bàn tay đàn bà của Phượng buông lỏng và , bây giờ, tay tôi nắm tay Phượng.

Tôi khẽ gọi :

--Phượng ...

-Đạ .

--Tôi "không" nhớ Phượng đâu .

--Vâng .

--Nên tôi nhớ Phượng, Phượng sẽ quên .

--Vâng.

--Nhưng nếu mãi mãi xa Phượng, chẳng có lần gặp nhau, Phượng có cho tôi nói thật là tôi nhớ Phượng không ?

--Có .

--Nhớ Phượng tôi sẽ làm sao ?

--Anh hãy nhớ một cánh hoa phượng ép vào nhật ký của anh. Và, mỗi năm, đến tháng Năm, anh nhớ có hoa phượng nở. Phượng ở trên những chùm phượng vĩ. Nơi nào Phượng nở, nơi ấy anh nhìn hoa là gặp Phượng. Anh nhớ rủ Phượng đi dạo dưới những hàng hòe ngát hương.

Tôi thấy Phượng khóc. Nước mắt Phượng ứa ra Tôi rút khăn thấm nước mắt cho Phượng . Và nói :

--Đâu? tôi đưa Phượng về, khuya rồi .

Chúng tôi đi sát bên nhau Đường phố im vắng. Dù tôi đang cầm tay Phượng nhưng mùi hoa hòe đã không còn thơm nữa Tôi nghe rõ tiếng nước mắt của tôi rơi .

Con chim khuyên của tôi đã bay xa Chiếu lồng trong trái tim tôi ngỡ ngàng Tôi không tin có ngày tôi gặp lại Phượng. Hè này, thi trượt hay thi đỗ~ tôi cũng về quê ngoại Ở đây, tôi biết buồn. Ở đây tôi sẽ hong nỗi buồn của tôi .

HẾT

Duyên Anh (tên thật : Vũ Mạnh Long)

Viết Phượng Vĩ xong : 20 - 4 - 1972

(Viết xong tại quận III, Sài Gòn).

Nguồn: Vietforever Community Forum

Người đăng: Thành Viên VNthưquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA